

Scrooge's Christmas Carol: Releasing the Last Chain

Skrevet og illustrert av C. Pippin Lowe

**** Stave One ****

Marley kommer tilbake

SCROOGE Snublet FREM. Til tross for hans hektiske blinking, kunne han fortsatt ikke se forbi mørket. Han søkte instinktivt etter støtte og stakk hendene utover, men den ujevne veien fanget skoen hans og slapp ham flatt. Den brennende varmen fra gulvet brant ham. Han brølte seg oppreist.

Da synet ble nektet, og berøring var farlig, hjalp bare lukt oppfatningene hans. Da han gikk foran, kom den muggen stanken av svovel over neseborene hans. Med hvert pust inn, tvunget lukten til å rive ut. Gjennom tårene hans oppdaget han en svak oransje glød som begynte å flimre over. For hvert skritt fremover ble lysstyrken intensivert.

Selv om hulrommet var stort i utseende, virket det fraværende av vegger. Scrooge så opp, tusenvis av dryppsteiner, hver med en brennende oransje spiss. Synet skapte et praktfullt skue. Da han så takets undring, stoppet Scrooges fremadgående bevegelse, noe som stoppet belysningen. Når han stod stille i mørket, førte hver bevegelse han gjorde rommet tilbake til en svak glød. Hvert trinn deretter lyste opp dryppsteinenes flamme. Fargen, først en kjølig oransje, endret seg raskt til rød. For hvert trinn vokste alle vedhengene i varme til taket flammet blått. Utstrålingen brakte en svette i pannen til Scrooge. Og så brøt hele taket ut i et blendende hvitt inferno.

I løpet av sekunder lyste en massiv flamme av pigger hulen så sterkt at Scrooges syn ble vasket bort. Scrooge sluttet å bevege seg, men det var for sent å stoppe brannen. Mens øynene hans prøvde å justere, begynte han å identifisere former uten detaljer. Der et jordgulv skulle ha vært, la et hav av sammensmeltede mynter overflaten av bakken.

Joakim så opp da en plutselig knekende lyd lød i hele hulen. Hver dryppstein så ut til å være under angrep av sin egen brennhet. De pulserende vedhengene beveget seg inn

og ut med en slik kraft at de så ut til å puste. Før han rakk å tenke på dette, begynte det å regne ned hvite smeltede mynter over Scrooge. Ved kontakt endret de seg fra mynter til lenker. Begrensningene beveget seg som en constrictor som viklet seg rundt byttet sitt. Scrooge slet da klemmen fra bindingen tok kontroll.

Skrekkhyllende ropte Scrooges skrik utenfor drømmen hans. Han sprang rett opp før han kollapset tilbake til madrassen. Hutrende av angst stønnet han under pusten, "Transmoglify". En stund varte drømmen og etterlot Scrooge med en fryktelig frykt, inntil tankene hans ble til minner med tiden.

Scrooge så på klokken over mantelen og skjønnte at det fortsatt var julaften. Han tenkte på marerittet sitt og dets forbindelse til lenker som ble vist ham for mange år siden, en annen julaften.

Mens han lå i sengen, husket han møtet med de tre åndene. Han visste at han hadde forandret seg. For hvert år fant sjenerøse og ofte anonyme gaver veien fra hvelvet hans til lommene til Londons trengende. Åndene besøkte ham aldri igjen, de trengte det aldri. Men spøkelset, Marley-det var en annen sak. For dette ville være året Marley trengte Scrooge.

Det hadde gått år-elleve for å være nøyaktig-siden den avgjørende julaften i 1843, da de tre åndene og hans gamle venn, Jacob Marley, hadde tatt Scrooge med på hans frelsesreise. Og nå, kvelden før en annen jul, lå han våken i sengen og tenkte på fortiden.

Scrooge skjønnte at han var en gammel mann da åndene hjemsøkte ham. Marley kan ha fått til å redde sjelen hans, men Scrooge selv forsto at livet hans snart ville gå tapt. Da han tenkte på sin nærme død, var han i fred og takknemlig for livet han ble gitt. Han angret på ingenting, ikke hans årelange avvisning av en følelsesløs far, eller hans egen avvisning av den eneste kjærligheten i livet hans, Belle.

I det meste av livet hadde Scrooge drevet i lidenskapen til grådighet-han var en fråtser for mynten og en skurk mot arbeiderens tilstand. Likevel, gjennom spøkelsens velvilje, ble Scrooge løftet over sin smålighet og tillot en ånds oppstandelse. Gjennom de siste elleve årene hadde forvandlingen av julen i London fulgt Scrooges egen metamorfose tett. Faktisk var Scrooge selv en stor del av feriens forandring.

Samme år som han ble bortført til den usynlige verden, førte julekortet frem en ny tradisjon. England begeistret over disse fargeløse hilsenene. Med kortet ble en ny industri utløst for det generelle postkontoret og trykkeriene, og i stor grad takket være Scrooge, for malere. I løpet av de første årene, i løpet av oktober måned, hyret Scrooge dusinvis av fattige barn til å fargelegge de gledelige ferienes scenene. I løpet av november ble det gitt bunter med seks kort til alle som kom inn i tellehuset. Selve arbeidet tillot barna midler til å hjelpe familiene deres med å bli med i en jule-"Puddingklubb", såat hele klanen deres kunne nyte tradisjonens mat. Ikke desto mindre oppdaget trykkeriene i løpet av få år en måte å fargelegge kortene på, og barna var uten arbeid.

Scrooge forlot imidlertid ikke ferieansettelsen. Selv om han selv ikke var musikalsk, fikk de vakre stemmene i et godt orkestret kor ofte hårene i nakken til å reise seg. Han kunne føle musikk som et element som overskrider alle språk, trosretninger og tradisjoner. Fra og med dagen for Stir-up Sunday i slutten av november, betalte Scrooge et dusin eller flere eldre barn for å reise i Londons gater og synge feriefavoritter. Carolers ble alltid godt mettet av et anerkjennende publikum. Mange kunne til og med ta med seg godteri hjem til yngre søsken.

Scrooge hadde startet mange personlige ferietradisjoner, for seg selv og sin virksomhet. Ingen ble så velkommen som hans personlige julekort. Den kjære mottakeren svarte på døren deres for å finne en godt skreddersydd ung mann som holdt en konvolutt og spurte: "Er du herr...?" eller "Er du fru...?" Et bekræftende svar resulterte i at konvolutten ble overlevert. "Mr. Ebenezer Scrooge sender sin respekt i denne tiden med ferieånd." Med det bøyde ungdommen seg, snudde seg og gikk bort. Konvolutten inneholdt alltid et kort med et bilde av ett tent lys på. Den trykte teksten på kortet sa alltid nøyaktig ordene til transportøren, "Mr. Ebenezer Scrooge sender sin respekt i denne tiden med ferieånd."

Det unike med hvert kort var Scrooges håndskrevne notat. Ett kort kan si: "Jeg har blitt klar over sykdommen i familien din. Vennligst finn din gjeld til Scrooge og Cratchit ettergitt." En annen kan si: "Din datter har vist ekstraordinære ferdigheter som healer. Vennligst bruk midlene som er gitt til utdanningen hennes innen denne studieretningen." Ofte hadde folk Scrooges kort med seg som en lykketalisman. Mange brettet dem sammen slik at de passet i en lomme.

Scrooges mest kjære tradisjon er en som er lånt av prins Albert fra opprinnelseslandet Tyskland. I 1848 brakte prinsen juletreet, og med det pynt av epler, popcorn-tråder og bånd til folket i England. Siden den dukket opp har Scrooge alltid hatt et tre hjemme, og et annet på jobben.

Fra grenene til treet på kontoret dinglet det svingende myntfylte konvolutter, som hver gjemte et annet beløp i folden. Mens barna til de ansatte besøkte fedrene sine i løpet av ferien, begeistret hver av dem forundret over disse konvoluttene. For de visste på 2. juledag, mens fedrene deres mottok den tradisjonelle pengepungen, ville de også få velge en konvolutt til oppbevaring.

Av de fem sesongene med pengepryd, husket Scrooge 1851 med den største forkjærlighet. Den julen ble treet jackpot vunnet av Boz, den yngste sønnen i Cratchit-familien. Boz, den ustoppelig aktive gutten, vant fem pund, fire shilling og en sixpence. Femåringen tok pengene til favorittbroren sin, Tim, og sa: «Her Tim, nå kan du lage den benoppfinnelsen du alltid forteller meg om». Med det kastet han pengene mot sin eldre bror, snudde seg og dro mot et annet ferieeventyr. Da Scrooge hørte Boz instruere Tim om å kjøpe beinapparatet hans, bestemte han seg for å ta Tim til side og spørre ham om oppfinnelsen. Når Scrooge ble gjort oppmerksom på ideen, tenkte han på plausibiliteten til konseptet, anså det som mulig, og finansierte videre etableringen av beinretteren.

Rettetangen virket sakte, men etter noen år med jevn bruk ble Tim fysisk i stand til å kvitte seg med krykken. Med Tims bevegelsesfrihet kom Scrooges frihet fra fortiden hans. Skyggen fra Ghost of Christmas Yet to Come kaster ikke lenger sitt varslende mørke på ham. Den hadde blitt erstattet med en fremtidig cast i lys.

Det siste tiåret hadde vært Scrooges beste. Virksomheten han og Marley startet hadde utvidet seg til et tellehus med et halvt dusin ansatte. Tusenvis brukte bedriften årlig. Scrooges personlige generøsitet hadde satt fokus på selskapet. Folk ønsket å bli assosiert med «giveren fra handelsdistriktet». Hvert år fikk virksomheten rikdom. Og hvert år fant Scrooge og Cratchit nye måter å hjelpe folk med å holde seg utenfor arbeidshusene.

Etter hvert innså Scrooge at dagen snart kom da han ikke ville være i stand til å jobbe. I 1847 ga Scrooge Bob Cratchit halvparten av virksomheten som en tidlig arv. Det tok enda et år før skiltet «Scrooge and Cratchit» ble installert.

Mens Scrooge lå i sengen sin og kom seg etter marerittet om den smeltede mynten, stirret han på julestokken sin flimrende lys på ferietreet i hjørnet. Hypnotisert av flammen begynte han å huske ettermiddagens besøk fra Fred og tvillingene. Nevøen hans var den beste faren han noen gang hadde sett. Han var verken for konservativ eller for liberal med jentene. Likevel hadde han alltid en storslått tidying spillene deres

med High Tea, Pet the Wild Creature og Nap-Time Dodge. Ingen av jentene var det man kan kalle lekke, men de var søte.

Fan hadde glimt av en engel i øyet, mens Ebby... vel, glimt hennes var ikke helt bestemt. Hun holdt søsteren engasjert i kontinuerlige eventyr. Ebby hadde en måte å gjøre en tur i parken til en jakt på skatten i Loch Lomond-hulen. Turer til butikken ble ofte forvandlet til en søken etter Mr. Gaines Figgy Pudding. Ebby dominerte vanligvis folks oppmerksomhet med sin nysgjerrighet. Joakim elsket begge barna, men elsket Fans stille ånd, for den minnet ham om hans elskede søster, barnets navnebror.

Scrooge smilte mens han tenkte på tvillingenes tidligere krumspring. Mens Scrooge og Fred satt ved bålet og snakket over en varm kopp honningvin, løp fireåringene rundt i rommet og samlet damp. På et tidspunkt, i et forsøk på å stille jentene, ba Scrooge Fan komme og sette seg i fanget hans. Hun gikk raskt med på forespørselen. Fan la forsiktig hodet mot Joakims bryst. Da hun fjernet hånden fra de forvitrede trekkene hans, begynte Scrooge å stryke det fjærblekte håret hennes. Fan lukket øynene og puttet seg mot den varme kroppen hans. Men stillheten ble kortvarig. Ebby ble irritert over tapet av lekekameraten.

"Fan!"

"Ebby, kom og sett deg med meg," ba Fred.

"Nei! Jeg vil leke med Fan," sa hun og trakk i armen til Fan.

Fan så på søsteren hennes og spurte: "Kan vi spille Bah Humbug?"

Fred blunket til Scrooge da Ebby svarte: "Ja, Bah Humbug."

Da Fan hoppet ned fra fanget til Scrooge, sa hun til ham: "Du må leke, onkel."

«Og du, far,» la Ebby til Fred.

Begge mennene protesterte, men ingen av barna kunne høre det over sin egen begeistring. Etter å ha innsett at roen først kunne gjenopprettes når barna fikk spille spillet sitt, spurte Scrooge hvordan Bah Humbug ble spilt. Mens det ene barnet snakket over det andre, og hver fullførte søskens setninger, ble reglene sakte klare. Scrooge og Fred skulle spille støttende roller, litt som tilretteleggere. Generelt var det et enkelt spill, som man kan forvente av babyer. Fred skulle komme med deklarativer uttalelser som "Himmelen er blå" eller "Snøen er grønn". Scrooge ville si "Bah Humbug" når en uttalelse ikke var sann. Den første jenta som tok et skritt fremover da Scrooge sa «Bah Humbug» fikk beholde stedet. Den andre ville forbli i sin opprinnelige posisjon. Vinneren ville være barnet som nådde Scrooge først. Hvis en av jentene gikk frem før Scrooge fullførte «Bah Humbug», måtte hun gå tilbake, og søsteren hennes ville få lov til å ta steget fremover. Til slutt var reglene akkurat forvirrende nok til å være utfordrende.

Med spillet forstått av alle, løp jentene til veggen overfor Scrooges stol. De presset ryggen mot den kjølige skyggen, vrikket rundt og ventet på at faren deres skulle kringkaste enten fakta eller usannhet.

"Onkel Scrooge, jeg sier deg at frosker flyr."

Uten å hoppe over et slag, erklærte Scrooge: "Bah Humbug!" Begge jentene hoppet frem.

"Fan, jeg var raskere."

"Det var du ikke."

"Var!"

"Jeg var!"

"Begge vant... du gjorde uavgjort," erklærte Fred. "Gjør deg klar nå. Her er den neste. Onkel Scrooge, disse jentene er begge gode barn."

Søstrene fniste mens Scrooge så på dem, så: "Ba-a-a-ah..."

Fan gikk frem mens Ebby insisterte: "Vi er for gode!"

Så avsluttet Scrooge: "Humbug! Uh, ah, he..." Latteren hans forsvant og endte i et smil.

Ebby trakk Fan tilbake da hun gikk frem og sa: "Jeg vant, Fan."

«Onkel Scrooge lurte meg,» tullet hun.

«Nå, jenter,» sa Fred. De to stilnet ned da Fan gikk bakover. "Her kommer den neste. Jeg tror, onkel Scrooge, disse to er begge slemme jenter."

Igjen hang Scrooge på det første ordet, "Ba-a-a-ah!" Barna, fortvilet av forventning, spratt fra ben til bein. "Humbug!" Han ble raskt ferdig.

Fan gikk selv med søsteren hennes før Ebby skjønte at Scrooge var ferdig.

Etter hvert som spillet gikk, tok hvert barn ledende posisjon minst to ganger. Sist gang de ble jevne med hverandre, var Scrooge bare en armlengdes avstand unna. Stod der og ventet utålmodig på at faren deres skulle forkynne den neste påstanden, begynte Fan å gli, tomme for tomme, foran Ebby. Da hun ble gjort oppmerksom på søsterens bevegelser, følte Ebby seg forpliktet til å konkurrere på samme måte. Skyv, stopp, skyv, skyv, stopp-veldig utspekulert, men alle kunne se det skje. Fred satt stille. Scrooge fniset for seg selv. Fan skled litt foran Ebby, og så skjedde det motsatte. Spillet hadde blitt litt slitsomt ettersom rommet til Scrooge var ganske stort, så Fred lot dem bare fullføre konkurransen med sin lure fot-stokking rutine. Ebby slo Fans arm da hun gikk foran. Så snart Fan fikk fart, slo hun på sin side Ebby med hoften. I løpet av et minutt kom de to sammen ved Joakims knær.

"Jeg vant," erklærte Ebby.

"Nei, det gjorde du ikke," insisterte Fan. "Du jukset."

"Ok, jenter," formanet Fred.

«Men, far,» sa hver av dem litt usynkroniserte.

«Dere vant begge,» lo Scrooge mens han kastet armene rundt begge jentene.

Tvillingene fniste da de løsnet Scrooge. "Kan vi spille igjen?" spurte Ebby.

"Ikke i dag," sa Fred og Scrooge unisont. Fred fortsatte: "Lek med lekene. Onkel Scrooge og jeg skal snakke en stund til."

Jentene var gode som gull. De underholdt stille hverandre under det store vinduet ut mot gaten.

De to mennene hadde snakket om ting av en forglemmelig natur da Scrooge tok opp et emne som var avgjørende for fremtiden. "Fred, du er min eneste arving. Og fordi jeg er det, føler jeg meg tvunget til å spørre, for mine ansattes ve og vel, hvordan du planlegger å håndtere arven din av min halvdel av Scrooge og Cratchit?"

Overrasket over sakens alvor, utbrøt Fred: "Jeg har ikke tenkt på dette, onkel."

"Men jeg... jeg må. Vil du drive virksomheten?"

"Sannelig, onkel, jeg er fornøyd som advokatfullmektig. Et tellehus-det passer meg ikke helt."

"Ja, jeg skjønner det. Så hvis du selger, prøv å finne en kjøper i selskapet, selv om den kjøperen må betale på avdrag. Og hvis du bestemmer deg for å drive virksomheten, se til Cratchit for veiledning."

"Godt råd. Jeg skal følge det, onkel Joakim."

"Da er jeg fornøyd. For jeg vet at du vil gjøre det som er rett for meg og forretningen."

Scrooge var ikke naiv. Han innså at virksomheten ville endre seg når han var borte. Han visste at hans skriftlige testamente ikke kunne kreve at fremtiden kneler for ordene. I beste fall ville de vært veiledning. Når han ser på fremtiden, antok Scrooge at etter at han døde, ville navnet hans forsvinne fra byens minne. Han hadde råd til å kjøpe seg et minnesmerke for å vare livet i selve byen, men motsto forfengeligheten i konseptet. Den enkle gravsteinen som ble gitt flertallet var nok. Han håpet noen få ville tenke på ham fra tid til annen på en gunstig måte. Ingenting var imidlertid sikkert, så Scrooge gjorde det bra med den erkjennelsen.

Da ettermiddagen ble til tidlig kveld, ble Scrooge lei av selskapet, det samme gjorde ungdommene fra besøket. Fred bød onkelen sin en hyggelig god natt mens han informerte ham om at en trener ville ankomme kl. 13.00. neste dag for å bære ham til den tradisjonelle julefeiringen.

Scrooge hadde ikke gått glipp av en jul hos Fred siden den skjebnesvangre dagen da Ghost of Christmas Yet to Come hadde forlatt ham og tryglet om nåde over sin egen grav. Selv om tiden hadde gått, forsvant aldri lidenskapen fra den desperate perioden fra minnet hans. Og av kjærlighet til det øyeblikket av nåde som ble gitt ham, så Scrooge frem til Freds juler mer enn alle andre dager. For de var fylt med høytidens skikker-julesanger, varmt krydret ale, strømper fylt med julemannens gaver til barna, og nesten alles favorittsalongspill, Snapdragon. Spillet, med sin farlige utfordring med å snappe rosiner fra en brennende bolle med konjakk, begeistret både publikum og deltakere. Tilskuerne applauderte mens fingrene dryppende av blå flamme kastet brennende frukt inn i en åpen munn. Enten det var suset fra munnens saft som slokket flammen som ble hørt, eller en og annen hyl av smerte, begge ga overflod fra tilskuerne. Å vinne spillet var sekundært til spenningen ved å spille. Faktisk fikk vinneren av spillet ikke mer enn skryteretten til mot.

Ofte varte dagens glede i en uke, og startet med St. Thomas-dagen den 21. og fortsatte til 2. juledag den 26.. Og selv da var det mange som holdt seg i julestemning til langt etter nyttår, da de forkullede restene av julestokken ble samlet inn og oppbevart slik at de kunne brukes til å tenne høytidsloggen neste år.

Scrooge ønsket at han kunne riste marerittet sitt så søvnen kom tilbake. Og selv om han var fysisk klar for hvile, fortsatte tankene hans å vandre. Han var engstelig for neste dags aktiviteter. Han håpet dagen ville bringe hans beste jul noensinne, for han regnet med at dette ville bli hans siste.

Scrooge lå med lukkede øyne mens reminissens holdt ham våken. Plutselig, uten forvarsel, fylte en sang fra gaten nedenfor soverommet hans. Et horn og fløyte spilte "Greensleeves" med perfekt sjon. Den søte engelske melodien brakte en tåre i øyekroken da tankene hans fokuserte på minnet om et barn som holdt i en musikkboks. Sangen fra gaten, og den krystallklare plukkingen av samme melodi på spilleboksen, kolliderte i en flom av erindringer fra sommeren før.

Sommeren hadde vært varm-varmere enn andre år. Scrooge kunne ikke huske noe varmere år enn den siste sommeren 1854. Han svettet nesten bare han husket den varmen. Temperaturen hadde økt smerten ved disse hendelsene, for det var en ting til å kjempe med under Sohos kamp.

I rask brann oversvømmet septembers hendelser sinnet hans. Han hørte en gammel kvinne spør: "Vær så snill, guvnr, kan du hjelpe meg med å få medisinsk hjelp?" Så den harde stemmen til mannen som sto på hjørnet av Oxford og Polen, og ropte til de som anså ham som et irritasjonsmoment: «Det er forbryterne i Soho som brakte Guds hevn». Så vandret Scrooges tanker til opprøret på Piccadilly, hvor dusinvis ble skadet da de flyktet fra den kollapsede mannen ved føttene deres, alle i håp om å unngå skjebnen hans.

Mens fløyte-og hornmelodien fra gaten beveget seg utover soverommet hans, satte Scrooges tanker seg på den siste septemberdagen på kontoret hans hvor mennene ikke kunne slutte å snakke om de hundrevis, kanskje til og med tusenvis, som lå døde på gaten bare noen kvartaler fra tellehuset deres. Mens de snakket, leste unge Fingal Wills høyt et brev fra de daglige nyhetene. "De som dør har seg selv å klandre for å leve blant skitten der kolera genereres. Ingen medlidenhet, jeg sier ingen, bør vises til de som faller fra epidemet"

"Mr. Wills."

"Ja, Mr. Cratchit?"

"Stopp lesingen. Ikke mer mangel på medfølelse skal ytres, for ikke å forgifte vår ånd. Vennligst fortsett arbeidet ditt uten forsinkelse."

"Ja, sir."

Samtalen fortsatte imidlertid blant dem som ikke ble tauet. "Jeg lurar på hva som forårsaker en slik epidemi?"

"Hvorfor, alle vet at stygge damp er ved roten."

"Jeg hørte at det var et irsk komplott å komme tilbake til England for å ha bidratt til deres hungersnød." Fingal løftet hodet, men rynket bare pannen av kommentaren.

"Nei, det er en kongelig plan designet for å holde arbeiderne nede."

"Det er latterlig. De kongelige trenger ikke å plote mot allmuen. De kan få nesten hva som helst ved bare å uttale sitt ønske."

"Ved kapellet i morges sa presten at frykten i seg selv opprettholder sykdommen."

"Akkurat som presteskapet for å skape en slik ondsinnet syklus av omstendigheter, som flukt ville være uoppnåelig."

"Kirken er sannhetens vokter."

"Faktisk, og alltid på jakt etter et nytt helvete å promotere."

"Må jeg stille dere alle sammen," sa Scrooge.

"Unnskyld, sir."

I noen minutter ble det stille i rommet, likevel fortsatte tankene i deres sinn. Til slutt var det Fingal Wills som uttalte et litt annet tema. "Jeg lurer på hva som vil avverge sykdommen?"

"Ikke drikk melk."

"Ikke drikk melk? Hva slags råd er det?"

"Det er bare det jeg hørte. Jeg fant det ikke opp."

"Er du sikker?"

"Jeg hørte at opium stopper sykdommen i å utvikle seg."

"Etter min erfaring kan opium stoppe alt fra å utvikle seg."

"Å drikke bare øl vil holde sykdommen unna."

"Og du vet dette hvordan?"

"I epidemien i '49 var onkelen min det eneste medlemmet av familien hans som ikke fikk kolera. Det eneste som var annerledes med ham var at alt han drikke var øl."

"Øl, det kunne jeg gjort."

"Jeg også."

«Jeg er sikker på...» Før setningen kunne fullføres, fløy døren opp og avbrøt alles tanker. Før noen spurte den unge kvinnen hvordan hun kunne bli hjulpet, spurte hun mannen nærmest døren: "Er du Peter Nida?"

«Nei, Peter er der borte,» sa Fingal og pekte på mannen ved skrivebordet i hjørnet.

Den bekymrede kvinnen holdt opp et brev og løp bort til Peters skrivebord. "Du må komme før det er for sent." Hun stakk brevet inn i hånden hans mens hun dro i skjorta hans.

"Vent. Stopp." Peter fjernet hånden hennes fra skjorten, og presset deretter en twopence inn i håndflaten hennes.

"Skynd deg, det er ingen tid å kaste bort."

Da Peter åpnet brevet, samlet alle mennene på kontoret seg rundt skrivebordet hans. "Hva er det, Peter?"

"Det er Nancy."

"Søsteren din?" spurte Cratchit.

"Hun og Elizabeth er syke. Jeg må gå til henne."

"Er ikke Humphry der også?"

"Det er han, men det er for mye sykdom til at han kan klare det," sa jenta.

"Peter, du trenger kanskje hjelp. La meg bli med deg."

"Venlighet er virkelig din, Mr. Scrooge, men jeg kan ikke være ansvarlig for noen skade som kan komme over deg."

"Så de her er nå mine vitner. La det være kjent, jeg fritar Peter Nida for enhver omstendighet som kan skade meg. Nå, som denne unge kvinnen har sagt, 'det er ingen tid å kaste bort'."

Fortsatt bekymret så det ut til at Peter ikke hadde noe annet valg enn å følge arbeidsgiveren ut på gaten. Da de to sikret seg en vogn, sa Peter: "Little Windmill Street."

"Jeg kjører ikke ned dødsveien. Det er best å få en annen tur."

"Nei, vent. Hvor langt vil du ta oss?"

"Oxford og Polen er så langt jeg vil våge."

"Det vil gjøre."

Scrooge og Peter gikk inn i drosjen og passerte snart Royal Exchange, den gang Bank of England. På en hvilken som helst annen arbeidsdag ville dette være stoppestedene for Scrooge, men i dag forlot de handelsområdet til det beryktede Soho-distriktet. Ved å se på overbelastningen i gatene, ville man aldri vite at noen del av London led utallige dødsfall akkurat i det øyeblikket. Bevegelsen langs Oxford ble så sakte at de som gikk overtok bussen, bare for å bli passert minutter senere. Gjennom hele turen som vognen hele tiden skiftet mellombevegelse og stagnasjon, de samme ansiktene fortsatte forbi førerhusets vindu. Mennene så på det uforanderlige gateteateret til to kvinner som gikk arm-i-arm og snakket som om ingen andre fantes. Så var det barnet som løp, bare for å stoppe for å puste, men like etterpå kunne man se løpe igjen. However the most entertaining was the man continually gawking, either in surprise or awe. Hva han ble så betatt av kunne aldri fastslås, men ansiktsuttrykkene hans skapte smil både hos Scrooge og Nida. Alle individene var i sine egne verdener. Sammen la de til den eneste gleden dagen ville se.

Da vognen stoppet på hjørnet av Oxford og Polen, spurte Scrooge: "Hvor er Gilbert, Nancys mann?"

"Løytnant Albright kjemper på Krim."

"Så hun og barna er alene?"

"Ja, men jeg hjelper dem så mye jeg kan."

De gikk fra bussen, betalte sjåføren, og begynte så å gå sørover nedover Polen mot Broad Street. De ville være de lengste seks blokkene Scrooge noensinne ville gå i byen. Hvert trinn brakte syn, lyder og lukter fremmed for London-livsstilen. Vogner som fraktet de døde passerte dem i begge retninger. Vognen som kom inn i området hadde bare én kropp, mens den som kom ut fløt over av de avmagrede restene av friske sjeler, men timer tidligere.

Et lavt, sakte stønn av sorg kunne høres i hele sognet, med periodisk vekt på et hyl eller et skrik. Tårer var på mange ansikter, det samme var bekymringen for usikre tider som kommer. Epidemien hadde begynt for bare 48 timer siden-belastningen på liv og sorg er allerede større enn myten kunne forestille seg.

Jo nærmere Scrooge og Peter kom Broad Street, jo hvitere ble gaten. Hvert trinn løftet et fint pulver til nesen, hvor man tydelig kunne oppdage lukten av klorid.

Sammen med vognene for de døde okkuperte de levende gatene også. På hjørnet av Polen og Broad Street mettet en rolig, ukarakteristisk for slike traumer den emosjonelle atmosfæren. Folk, dusinvis av dem, fortsatte å forfølge sine livs behov. Og selv om dagens hete undertrykte de fleste med synlig svette, dekket mange nesen og munnen med en klut, villige til å bytte svelteren mot håpet om å avverge epidemien. En rekke mennesker samlet seg ved pumpen for å fylle bøtter med vann. Andre gikk i forskjellige retninger, med hver sin koffert, og i løpet av minutter forsvant fra området. Menn satte skodder på vinduer for å informere samfunnet om sykdommen som har rammet de i huset. Og rundt hele området ble lidenskapen til melankoli overveldet.

I nærheten av pumpen på Broad Street tok Peter til venstre på Cambridge og fortsatte sørover. Scrooge fulgte etter. Ingen av mennene hadde sagt et ord siden de kom inn i området. Ord virket upassende, nesten helligbrøde. Mens de gikk sammen, kan en tilskuer lure på om enten var med tanke, eller om kanskje forpliktelsen hadde tatt kontroll over handlingene deres.

Cambridge er en av de rare små gatene som bare går for et kvartal. På slutten av blokken fortsetter gaten fortsatt, men navnet gjør det ikke. Som man ville forklare det til en fremmed, "Gaten blir til Lille vindmølle." Likevel er det ingen transformasjon overhodet, bare et nytt navn.

Noen bygninger fra hjørnet snudde Peter til høyre og banket på døren. Alt var stille. Han banket på igjen, men det ble bare stillhet. Med frustrasjon banket han på døren en tredje gang og ropte: "Nancy, Humphry, kom til døren!"

"Det er ikke bra," sa Scrooge og la hånden på Peters underarm. Peter prøvde håndtaket og fant det ulåst. Han gikk inn, men før han rakk å puste inn ett eneste pust, gispet han etter luft i det hele tatt. Den stygge luften i rommet luktet av sydende oppkast og diaré. Kombinasjonen snudde nesten mennenes mage. I en lang stund sto Scrooge og Peter i døråpningen og akklimatiserte seg til bygningens forurensning. De var ivrige etter å undersøke stillheten, men gruet seg til forventningen om sjokk, og ba stadig etter innbyggerne. "Nancy, er du der? Humphry. Elizabeth. Svar hvis du hører meg." Men ingen lyd, ikke engang et ekko av deres egne stemmer ble returnert.

Selv om ingen av dem helt kunne tilpasse seg lukten, kom en tid da avskyen ikke lenger plaget dem. Sammen gikk mennene inn på jakt etter familien. Fra døren til det første soverommet kunne Peter se at den tomme sengen var tilgriset med de forskjellige ekskrementer kolerakrefter fra en person. Peter nærmet seg sengen og fant siden lengst fra døren skjult en matte på gulvet. På matten lå Nancy, med øynene åpne en brøkdel. Peter var ikke sikker på livet i henne, og knelte ved siden av Nancy og fant henne borte.

Peter satt på gulvet og dro overkroppen til storesøsteren inn i fanget. Mens hun strøk over håret hennes, begynte stille tårer å falle fra haken hans til kinnet hennes.

Scrooge gikk fra rom til rom på jakt etter de andre. Etter å ha sett gjennom det meste av huset, hanåpnet en dør på baksiden av bygningen. Inne i rommet var det to små

senger, den ene inneholdt samme skittenhet som Nancys seng. I den andre lå to barn i hverandres armer.

Ved å bruke en forsiktig berøring gjorde Scrooge seg oppmerksom på forholdene deres. Da han ble rørt, åpnet Humphry øynene. Elizabeth la imidlertid ikke merke til Joakims hånd på pannen.

Humphry sa: "Vi er så syke, sir. Kan du hjelpe oss?"

"Ja, jeg er sammen med onkelen din Peter."

"Onkel? Jeg hørte ham i drømmen min. Han ropte på meg, men jeg var fanget i en ovn. Så dro han." Humphry så opp på Scrooge og la til: "Du er ikke onkelen min."

"Han er hos moren din."

"Kan du hjelpe meg? Jeg er så tørst. Tar du en drink?"

"Nei, men jeg skal hente litt vann."

"Ikke vann." Humphry slikket seg om leppene mens øynene lukket seg.

Scrooge, følelsesløs til ideen om hva som skulle gjøres først, sto stille som en statue, usikker på hva han skulle gjøre neste gang. Skulle han ta seg av barna, hente vann eller varsle myndighetene om Nancys bortgang-alt virket påtrengende. Han ga til slutt opp å bestemme seg og lot barna bare gå og hente Peter. Han gynget på gulvet med søsteren i armene og ga ingen oppmerksomhet til Scrooge da han beveget seg til en posisjon rett bak ham.

"Peter, Elizabeth og Humphry trenger vår hjelp."

Peter frigjorde et fortvilet rop. Skremt over utbruddet la Scrooge hånden sin på Peters skulder for å trøste sin sørgende venn. Med en stille, betryggende stemme sa Scrooge: "Kom, de unge trenger deg. Tenk på hva søsteren din vil ha."

Scrooges ord, som et slag i ansiktet, fikk Peter til å forsiktig legge Nancy på gulvet. Mens han kysset pannen hennes, reiste han seg og sa: "Vi må fjerne barna fra denne forurensningen."

"De virker for syke til å bevege seg."

"Ja, ja, det kan jeg tenke meg at de er." Sammen gikk de inn på barnerommet. Ingen av barna rørte på seg.

Scrooge sa: "Har Nancy rent sengetøy?"

— Jeg vet om ekstra tepper.

"Hent dem mens jeg fjerner disse skitne sengetøyene." Scrooge passet på å ikke røre noe av ekskrementen og fjernet sengetøyet fra ekstrakøya. I løpet av få øyeblikk ble et friskt teppe drapert over sengen.

Begge mennene så på ungdommene og gruet seg til neste trinn, og så på hverandre mens Scrooge sa: "De må renses før vi flytter dem til nye tepper."

— Jeg har aldri hatt et slikt ork.

"Ikke jeg."

Peter sa: "Det er den rette tingen å gjøre."

Med vann fra en bøtte på kjøkkenet renses de to det verste fra Elizabeths kropp. Fordi det ikke ble funnet noe klesskifte til barnet, kledde de henne i et av morens plagg. Hun rørte seg aldri, i hvert fall ikke før hun skjønnte at hun ble skilt fra Humphry.

Da Peter løftet den slappe kroppen hennes, åpnet øynene seg og hun skrek av skrekk: "Nei! Phry!" Om og om igjen ropte hun: "Phry! Jeg vil ha Phry!"

Det var alarmerende å ha en så enorm stemme fra den skrøpelige skapningen. Peter la henne på det friske teppet, mens han forsøkte å roe henne. "Elizabeth, Humphry er fortsatt her." Men hun ville ikke ha noe med endringen å gjøre. Så snart hun ble satt ned, arbeidet Elizabeth for å oppdra seg med lengselen etter å vende tilbake til broren. Scrooge så seg rundt etter alt som kunne berolige henne. En dukke som ble tilbudt ble skjøvet bort, det samme var en bok med en kanin på omslaget. Desperat etter å berolige barnet, låste Scrooge seg til en trekasse fra en hylle. Ved åpning av lokket fløt melodien "Greensleeves" gjennom hele rommet.

Elizabeth så på spilleboksen, strakte ut armene og sa: "Far." Scrooge plasserte den åpne boksen ved siden av henne. Etter hvert som sangen avtok, jobbet Elizabeth, gjennom en iherdig kamp, for å spole tilbake våren. Mens hun svingte mellom å slappe av i musikken, og deretter kjempe med nøkkelferdig, gikk mennene til Humphry.

Humphry var i stand til å hjelpe til med sin egen rensing. Med Joakims hjelp reiste gutten seg fra sengen, stilte seg mot den eldre mannen og så på hvordan Peter byttet sengeteppet. Så snart Humphry satte seg på sengen sin, kastet Elizabeth opp på hennes. Lite ble sluppet, men mennene følte seg tvunget til å skifte både kjole og sengetrekk igjen. Da mennene innså at disse utstøtingene kunne kreve all deres tid, bestemte mennene seg for å plassere lett avtagbare kluter under både barnas menige og over brystet.

Dagens prøvelse begynte å slite på Scrooge. Han hadde holdt seg godt, men han trengte en hvile. Han satt i en stol mellom barnesengene. Da musikkboksen ble langsommere, spolet han den tilbake for Elizabeth. Hun var stille til Humphrys kontinuerlige mumling om at hun var tørst.

"Jeg skal til Broad Street for å hente vann," sa Peter.

"De trenger mer enn vann. De trenger noe for å gi dem styrke."

"Uten tvil vil ingen av dem kunne spise."

"Ja, det er en sikkerhet," sa Scrooge. "Du er klar over hvor jeg bor på Sackville?"

"Jeg har vært på Sackville, men kjenner ikke hjemmet ditt."

"Jeg bor på Sackvill 15e. Her, ta nøkkelen min og hent boksen med hermetisert frukt under trappeoppgangen min. Hent også en hammer og noen spiker for å åpne boksene. De er også under trappa."

"Men, sir, jeg tviler på at noen av barna vil være i stand til å beholde mat."

Irritert og sliten sa Scrooge: "Slutt å krangle og hent gjenstandene."

Peter begynte umiddelbart å løpe. Scrooge bodde litt mer enn et halvt dusin kvartaler fra Little Windmill-stedet, men det skulle gå over en time før Peter kom tilbake.

Scrooge ønsket hviletimen velkommen. Alle tre, i sin egen tid, sovnet ned. Musikkboksen var den siste som slo ned.

De tre våknet samtidig til et bråk på kjøkkenet. Humphry løftet hodet, spurte om huset var under angrep, og trakk så en pistol fra sengen hans. Scrooge avvæpnet gutten mens han overbeviste ham om at det ikke var nødvendig å bekymre seg. Elizabeth forble taus. Hennes innsunkne øyne stirret ut på ingenting og alt på samme tid. Scrooge reiste seg og undersøkte støyen. Han kom inn på kjøkkenet og fant Peter stå ved disken med en spiker i den ene hånden og en hammer i den andre. Da han så Scrooge, sa han: "Det ser ut til at disse boksene var ment å bevare maten på ubestemt tid. De bulker nesten ikke, enn si lar seg punktere."

"Selv ett hull vil være nok for barna å drikke saften gjennom."

"Denne boksen er godt innrykket. Jeg vil bryte gjennom selv om oppstyret rasler i beinene våre." Med det sagt slo Peter spikeren så hardt han kunne. Kraften fra hammeren på spikeren fikk boksen til å løsne et sprut med luft. Peter rakte beholderen til Scrooge og sa: "Se om noen av dem vil drikke."

Da Peter begynte å banke på lokket til en annen boks, tok Scrooge de åpnede syltetøyene til barna.

Elizabeth så ut til å sove, mens Humphry fulgte hver bevegelse Scrooge gjorde. "Her, Humphry. Løft hodet og drikk." Scrooge støttet Humphrys nakke da han vendte boksen mot guttens lepper. Humphry tok en slurk, så en til. I løpet av minutter hadde han svelget all væsken. Ikke hadde tørsten slukket ennå, ba han om mer å drikke. Nesten innen samme tidsrom, rakk en annen Scrooge.

Mens gutten sakte konsumerte væsken, fjernet Peter spilleboksen fra Elizabeths seng og satte seg der den hadde vært. Han så på det lille barnet. Hennes fysiske utseende hadde blitt dårligere i løpet av den korte perioden han hadde vært borte. Hennes blåaktige lepper, nedsunkede øyne og munnen på gløtt ga Peter en følelse av undergang. Han ristet forsiktig jenta vekk. Han strøk henne over pannen og forklarte hvordan han trengte at hun skulle drikke av boksen. Hun viste liten interesse og brukte ingen energi på å hjelpe ham. Gjennom gapet mellom leppene hennes helte Peter i en liten mengde av den søte væsken. Saften skurret opp og over munnviken hennes, og rant så nedover kinnet. Øynene hennes stirret fremover uten fokus. Den eneste observerbare bevegelsen som kom fra Elizabeth var å klemme og deretter slippe venstre hånd. Peter tok hånden i sin hånd, men dette tjente bare til å irritere henne. Han fortsatte å prøve å trøste og mate Elizabeth, men han lyktes ikke med noen av dem.

Scrooge var akkurat ferdig med å mate Humphry da det ble hørt et høyt banking på døren. Han reiste seg og svarte på bankingen fra forsiden av hjemmet.

Da de åpnet døren, ble begge mennene så overrasket over hvem de så på den andre siden av terskelen at de bare stirret på hverandre. Til slutt sa Scrooge: "John, Dr. Snow?"

"Så godt å se deg, Ebenezer. Det er litt uvanlig å snakke med deg utenfor nabolaget vårt. Hva bringer deg hit?"

"Jeg antar det samme som gir deg-kolera."

"Jeg er faktisk i koleraundersøkelseskomiteen for St. James Parish. Det er mitt ønske å både hjelpe og samle informasjon. Ville jeg ha rett når jeg antar at sykdommen er i hjemmet?"

"Det er det. Vi har to barn syke. Moren deres har allerede gått bort."

"Kan jeg få se barna?"

"Ja, absolutt. Følg meg."

For å imøtekomme legen ble en tredje stol hentet fra stua. Den ble plassert ved foten av sengene, ved siden av stolen der Peter satt. Scrooge satte seg i den nylig ankomne stolen mens John plasserte seg i stolen mellom sengene. Han undersøkte Humphry først. Han luktet fruktighet og sa: "Har du matet ham?"

"Vi ga ham juice fra hermetisk frukt."

"Hermetisert frukt, litt av en luksus."

Scrooge sa: "Det var en gave."

"Bra. Men ikke gi ham for mye til enhver tid; kanskje en kopp hver time. Etter hvert som han får styrke, øk mengden. Så snart diaréen slutter, begynn å gi ham myk mat."

Peter sa: "Så du tror han vil bli frisk?"

"Vi vil be om at det er slik. Og nå til herlig..." Dr. Snow ventet på at noen skulle fortelle ham navnet på jenta.

"Elizabeth."

"Ah, ja, vakre Elizabeth." Dr. Snow begynte å undersøke henne. Det lille brystet hennes steg litt for hvert pust. Da han løftet armen hennes, la han merke til at neglene hennes hadde begynt å bli blåaktige. Klyper den hud på håndleddet hennes, ble han ikke overrasket da huden forble en hevet klump. Dr. Snow førte fingrene over klumpen for å flate ut huden. Gjennom hele undersøkelsen holdt Elizabeth på å klemme og slippe venstre hånd.

John Snow spurte: "Har dette barnet klart å drikke?"

Peter sa: "Nei."

"Det er merkelig at hun stadig tar tak i hånden hennes. Jeg har aldri sett en annen person med kolera gjøre noe slikt."

I noen minutter konsentrerte de seg tre om Elizabeths hånd. Peter sa til slutt: "Jeg tror hun leter etter musikkboksen."

"Vel, gi henne det hvis det er en trøst."

Med det spolte Peter esken tilbake, og la den deretter under Elizabeths hånd. Da musikken begynte, stilnet hånden hennes.

"Vil du se meg til døren, Ebenezer?"

Ved døren sa Dr. Snow til Scrooge: "Du har det bra med barna. Hold dem, og deg selv, rene. Dere bør alle begynne å drikke kokt vann. Videre, hvis et av barna klager over

magekramper, legg tre dråper av dette under tungen deres." Med det ga han Scrooge et lite hetteglass med opium, åpnet døren og gikk.

Scrooge stakk flasken i lommene da han kom inn på barnerommet. Da han satt i stolen mellom sengene, kunne Peter høres hulke. Scrooge visste hvorfor han gråt, men ventet på å høre Peter kunngjøre: "Hun har forlatt oss." Musikkboksen sluttet øyeblikkelig å spille.

Peter plukket ømt opp Elizabeth. Da han begynte å bære henne til Nancys rom, innså Humphry betydningen av handlingen. Gråtende sa han: "Ikke Elizabeth. Nei. Jeg vil ha henne." Han løftet armene for å ta imot søsteren.

Scrooge sa: "Nei, Humphry. Dette er best."

"La meg i det minste kysse henne."

Mennene bekreftet visuelt en avtale med hverandre. Peter sa: "Ja, kyss Elizabeth." Med det senket han henne ned på nivå med guttens seng. Humphry kjærtegnede de innsunkne kinnene til sin en gang så lekne søster. Han åpnet munnen for å snakke, men i stedet kysset han forsiktig pannen hennes, og falt deretter tilbake til sengen.

Etter at Elizabeth hadde blitt plassert ved siden av moren, forlot Peter huset for å hente dødsvognen, litt vann og en buss for å frakte de tre i sikkerhet om morgenen.

Når de hadde spist en lett middag, tok hver av mennene sin tur til å se på gutten mens den andre hvilte. I løpet av kvelden kastet Humphry opp en gang, hadde to episoder med diaré og gråt av og på gjennom natten. Om morgenen hadde han verken blitt bedre eller verre.

Det var midt på formiddagen før Nancy og Elizabeths vogn ankom. Betjenten informerte mennene om at begravelsen ville finne sted før sent på ettermiddagen. Peter ble overrasket. Han forventet den normale sorgperioden, men epidemien krevde endringen.

"Beklager, guvnor, vi har blitt bedt om å holde oss tilstede med begravelsene, for at de døde ikke skal bli tyngende gjennom oppbygging."

Etter at vognen hadde begynt sin ferd mot Broad Street, diskuterte Peter og Scrooge dagens logistikk.

Scrooge sa: "Jeg synes du bør ta Humphry med hjem til deg. Jeg vil delta på begravelsen."

Peter, som ønsket å være med på begge arrangementene, tenkte ut alle mulighetene før han gikk med på ideen. Da treneren kom, hjalp Scrooge Peter med å få det til å se ut som om Humphry hadde et brukket bein. De fryktet at hvis sjåføren visste om guttens sanne lidelse, ville han forlate dem. Denne charaden lurte ikke sjåføren, men han var en modig mann med et ønske om å hjelpe denne mindre heldige gutten.

Kusken kjørte de tre mot Peters hjem, via kirkegården. På kirkegården gikk Scrooge ut av vognen, og betalte deretter sjåføren slik at han kunne fullføre turen til Peter.

Inne på kirkegården var flere menn opptatt med å grave dype hull. To menn gravde mens andre, gjennom et trinsesystem, hevet skitten til overflaten. Gravene ble gravd så dypt at Scrooge begynte å frykte at mennene ville bryte gjennom til en underjordisk elv, men det gjorde de aldri.

I løpet av en time kom syv kister på to vogner. De stoppet ved siden av den eneste fullførte graven. På toppen av hver kiste ble navnet på personen innenfor trykt. De to Allbright-skrinene var de minste, og Elizabeth var litt mer enn halvparten så stor som den største.

Betjentene, som var følelsesløse for dagens følelser, begynte å senke kistene ned i hullet. Den første var den største, en mann ved navn Ned Shepherd, deretter en andre og tredje. Hver satt rett på toppen av den siste. Scrooge så forvirret på stablen av flere kister i det ene hullet. I det øyeblikket han skjønte at alle de syv kistene skulle stables i den samme graven, ba han om at Elizabeth ble plassert direkte oppå moren hennes. Og selv om stablingen etter størrelse ville ha diktert at dette skulle skje uansett, bekreftet de fremmøtte villig at de ville gjøre som de ble spurt.

Ingen fanfare, og bare seremonien med en sokneprest som velsignet hver kiste fulgte dunket av tre på tre. Da Nancys kiste ble senket, kom en tåre i øyekroken til Joakim. Han kjempet mot tåren, men så ble Elizabeth senket ned over moren. Detilbakeholdt tåre falt, etterfulgt av andre. Scrooge lot villig tårene renne. Da han husket jenta, følte han en tristhet over tragedien i situasjonen generelt.

Gjennom tårenes uskarphet så Scrooge et hode, deretter skuldre, reise seg fra midten av graven. Han tørket fuktigheten fra øynene for å klargjøre synet. Hodet og skuldrene ble ikke bare værende, men fortsatte å stige videre fra graven. Synet hans var det for gamle øyne, uten evne til detaljer. Han gikk frem og innså at den oppstandende personen hadde blikket på ham. Plutselig identifiserte Scrooge personen som spøkelset, Marley. Hans venn, hans velgjører, mentoren for hans rensede ånd-Jacob Marley-stirret på ham, og pustet deretter inn ordene: «Hjelp meg».

Minnet om Marleys forespørsel sjokkerte den nå halvsovende Scrooge til full årvåkenhet. Da øynene hans åpnet seg, la han de tragiske minnene fra gravplassen bak seg. Han lå stille i sengen sin og sa: "Atten år." Inntil det øyeblikket hadde han glemt at dagen ikke bare var begynnelsen på samfunnets mest elskede høytid, men også årsdagen for vennens død. Scrooge hadde ikke tenkt på Marley en eneste gang i løpet av dagen. Han var trist over å ikke ha husket det 18. året etter Marleys bortgang. Han sa til seg selv: Hvem vil sørge over deg når jeg er borte?

"Ingen trenger å sørge for meg, da eller nå."

"Hvem sa det?"

Scrooge snudde hodet mot lyden. Med minimalt med lys fra peisen kunne han se omrisset av en mann som sto et dusin meter fra sengen sin. Scrooge svingte bena over siden av sengen.

"Jacob, er det deg?"

"Det er det."

"Du ser annerledes ut. Lenkene dine... hvor har de blitt av?"

"Hver feil vi samlet sammen ble frigitt fra meg når du rettet den."

"Hva jeg gjorde påvirket deg?"

"Alt som gjøres kruser en effekt. Ingen opptrer isolert."

"Men hvordan kan de levende påvirke de døde?"

"Vi i etterverdenen eksisterer, og alle innenfor tilværelsen opplever bevegelse. Bevegelse er forandring."

"Jeg forstår, men hvordan forandrer de levende de døde?"

"Enhver handling, eller tanke rettet mot oss, kan forandre oss. Vår fremgang er mindre knyttet til elementene. Derfor kan ånder lett bevegges gjennom tanken."

"Så, bare ved å tenke på de avdøde, blir de på en eller annen måte forandret?"

"Bare hvis det er spekterets ønske om å føle tanken."

"Så, lenkene dine er nå borte. Hvorfor har du ikke steget opp til himmelen?"

"Jeg har fortsatt en lenke, som jeg smidd før jeg møtte deg."

"Jeg ser det ikke."

Marley åpnet skjorten og sa: "Se dypt." Da Scrooge konsentrerte seg om Marleys blottede bryst, ble huden gjennomsiktig. Han kunne se hjertet i sentrum, og gjennom boringen av orgelet var ett gigantisk kjedeledd, hvis vekt må ha vært en konstant byrde.

"Er det dette som binder deg til skjærsilden?"

"Det gjør det."

"Hvordan kan du fjerne slik elendighet?"

"Gjennom din hjelp, hvis du skulle velge å hjelpe meg."

"Jeg vil alltid låne meg til deg, Jakob."

"Det er ikke uten farer for deg, Ebenezer."

"Jeg ville gå inn i døden for deg."

"Faren er så reell. Men hvis det lykkes, vil det også bli belønningen."

"Jeg er en gammel mann med lite å frykte og mindre å miste. Så fortell meg, Jakob, hvordan jeg kan hjelpe."

"Følg meg. Hold deg nær hele tiden, og min energi vil bli din."

Med det fløt Marley gjennom veggen. Scrooge sto og så på. Etter et langt øyeblikk gikk hodet til Marley tilbake gjennom veggen, "Følg meg, Ebenezer."

Scrooge lukket øynene og fulgte Marley gjennom veggen.

**** Stav to ****

Forræderi på jobben

VANDELER NÅR de kommer inn, men ikke murstein, eller i det minste burde det ikke. Men det var Scrooge igjen innen et dusin år, flytende på utsiden av hjemmet sitt, svevende flere meter over bakken, med lukkede øyne og knyttet knyttnever. Marley banket ham på skulderen og fikk Scrooges øyne til å åpne seg; da han innså sin knipe, begynte han å falle. Skrikende stupte han mot det som ville føles solid hvis han ble truffet, men Marley tok hånden rundt Scrooges håndledd. Kulden fra hans døde berøring ble dypere enn vinterens luft, men Scrooges nedstigning stoppet brått.

Sakte begynte de to å stige over Sackville Street. Mens de gjorde, begynte Burlington Arcades takvinduer å dukke opp. I rask rekkefølge forsvant de. Da var sperrene som støttet dem borte. Etter hvert som de to vennene steg høyere og høyere, forsvant de elegante butikkene i arkaden, og bakken som bygningen en gang hadde stått på, gikk tilbake til gress.

"Jacob, hvor er vi?"

"Når er vi er det virkelige spørsmålet."

"Når er vi da?"

"I begynnelsen av partnerskapet vårt, Ebenezer."

"Er begynnelsen på vårt partnerskap viktig for din frelse?"

"Nei, min feil begynte akkurat samme år."

"1813, da?"

"Ja. Husker du det året?"

"Jeg husker hvor trist det var for deg."

"Så trist," sa Marley og tenkte på den mest beklagelige hendelsen i livet hans. Så la han til: "Her er vi."

Scrooge så seg rundt i den mørke gaten. "Hvor er gasslysene?"

"Det er 1813, Ebenezer."

"Ehm." Scrooge fortsatte å se seg rundt og spurte: "Hvorfor er vi hos Pressey og Barclays dagligvare?"

"Bare se på glasset."

Sammen sto de foran det mørklagte vinduet og stirret inn i glasstomrommet. Nesten uten varsel ble gasslamper i butikken lyse. Spøkelsene så på mens en mann beveget seg mot dem. De hørte ham plystre "God Rest Ye Merry Gentlemen". Med et smil om munnen sto mannen rett foran duoen og undersøkte de hengende gjessene. Til slutt valgte han den største av fuglene. Han tok den ned og plasserte gåsen på disken. Da han så seg rundt i butikken, la Scrooge merke til at mange av hyllene var nakne. Han åpnet munnen for å snakke, men stanset i tanker da han så en spenstig Jacob Marley rase gjennom døren.

"Noah, Noah, gjett hva?"

"Vel, jeg sverger, lillebror, du ser ut som du har sett et spøkelse." Scrooge og Marley så på hverandre; Scrooge smilte mens Marley så bekymret ut.

"Nei, nei, selvfølgelig ikke." Han la pengene fra lommene på disken og fortsatte: «Lorriane Bignell ga meg en halv krone som tips. Hun sa, 'sesongens ånd har innhentet mine gode sanser'. Den unge Jakob lo: «Jeg er bare glad for at det overtok henne da jeg leverte dagligvarer.»

«Vel, Jacob, det vil gi deg en ekstra fin ferie. Klarte du å gjøre alle leveransene dine?»

"Ja, alle var til og med hjemme for å betale for dem."

«Herlig, Mr. Pressey burde være ganske fornøyd med dagens kvitteringer. Jeg kan ikke huske en mer lønnsom dag."

"Det er fordi det sannsynligvis aldri har vært en."

"Vel, det er på tide å lukke opp og feire vår egen ferie. Du feier ut mens jeg teller pengene og forbereder innskuddet.»

Da de to engasjerte seg i slutten av dagen, åpnet døren seg og en gammel kvinne trådte inn. Nesen hennes var rød av vinterens kulde. Vind i ansiktet hennes hadde tvunget til å danne tårer i øyekrokene. Begge mennene så opp for å se hvem som hadde gått inn. Noah smilte til kvinnen mens Jakob rynket pannen. Med stakk i hånden tok hun seg sakte frem til disken.

"Hvordan kan jeg hjelpe deg, fru Buckner?"

Stemmen hennes sprakk: "Jeg vil gjerne kjøpe en yam," sa hun mens hun famlet med myntvesken.

-Vi har et par igjen.

"Vis meg pengene dine," ba Jacob.

"Jacob! Husk sesongen."

Brummende gikk den unge Marley tilbake til feiingen sin. Noah rullet de to yamene i hånden og inspiserte begge nøye. «Mrs. Buckner, ingen av disse yamene er av beste kvalitet. Vil du ha noe imot om jeg lar deg få begge for prisen av en?»

"Det ville vært veldig hyggelig."

"Bra, bra." Han pekte på gåsen på disken og la til: «Dette er fuglen jeg skal mate min kone og unge Jakob her til jul. Saken er at ingen av oss liker vingene. De vil bare gå til spille. Ville det vært greit om jeg gir dem til deg? Vil du spise dem?"

"Ja, vingene ville vært fine. Takk, Mr. Marley.»

Noah smilte til den skjøre kvinnen, skilte vingene fra brystet og rakte henne pakken etter å ha pakket gjenstandene sammen. Hun ga glad Noah kronen sin, snudde seg og dro.

"Ha en fantastisk jul," ropte Noah etter kvinnen.

Etter at hun var borte, sutret Jacob: «Jeg liker vingene. Hvorfor gjorde du det?"

«Nytter du ikke låret også?»

"Jeg gjør det."

"Forventer du å gå sulten hjem i morgen?"

"Nei, selvfølgelig ikke, men..."

Han la hånden sin på Jakobs skulder og sa: "Jacob, du har mye å lære om å takke for din lykke."

Han trakk seg unna svarte: "Og du, storebror, har mye å lære om hvordan verden virkelig fungerer."

«Det er jul. Hvis vi ikke kan være rause nå, når da?» Noah stoppet og la til: "Vet du i det hele tatt om fru Buckners situasjon?"

"Nei, men jeg ser ikke hvor det vil ha betydning."

"Det gjør det, selvfølgelig gjør det det. Mannen hennes døde i vinter. Sønnen hennes, som er arving, vendte henne ut av hjemmet hun bodde i hele sitt voksne liv. Hun har ingenting nå."

"Det er ikke min bekymring."

"Ja, Jacob, samfunnets velvære er din bekymring."

"Nei, det er det ikke."

Irritert sa Noah: «Bare kom tilbake til feiingen din.»

Scrooge så på Marley og spurte: "Du var virkelig så tøff?"

«Vær forsiktig med din fordømmelse, Ebenezer. Vi ble begge kuttet av samme tøy.»

«Jeg vet. Broren din var en god mann, Jacob. Jeg er lei meg for skjebnen han møtte.»

"Han var bedre enn jeg fortjente."

"Jacob, du har blitt en god sjel også."

"Snart tror du kanskje ikke det."

Scrooge stirret nysgjerrig på Jacob mens ånden så på broren hansr telle penger.

Da de to engasjerte seg med lukkeprosedyrer, kjørte en ridetrener inn i fortauskanten ved siden av butikken. Kraften fikk hjulene til å hoppe før de satte seg ved stopp. Begge mennene, så vel som spøkelsene, så mot forstyrrelsen.

"Å, det er Mrs. Swinburne igjen. Fortell henne at vi er stengt," sa Jacob mens Noah gikk mot døren.

"Nei, Jacob, hun er en god kunde. Hun ville ikke vært her hvis det ikke var viktig."

"Hun er en rik kunde, mener du."

"Kjære bror, det har ingenting med det å gjøre."

"Hvis du sier det, kjære bror."

Da Noah åpnet døren, begynte bussjåføren å ringe vilt på klokken.

"Utålmodig gretten," mumlet Jacob.

Den åpne døren slapp inn et kuldekast, Jacob slapp kosten og begynte å gni seg i armene.

Da Mrs. Swinburne så Noah, smilte hun muntert til ham, noe som viste både den rosa fargen på den røde leppen hennes og gapet mellom de to fortennene hennes.

"God kveld, Mrs. Swinburne. Hvordan kan jeg hjelpe deg?"

"Det tok deg lang nok tid," sa sjåføren.

"Det vil være nok ut av deg," formanet Mrs. Swinburne. "Beklager, Noah. Jeg håper du fortsatt er åpen."

"Vi er i ferd med å stenge, men jeg er alltid glad for å hjelpe deg, fru Swinburne."

«Emily, vær så snill. Jeg fant nettopp ut at vi kommer til å få uventede gjester. Jeg trenger et dusin yams og den beste fuglen din.»

"Jeg beklager, vi er alle tom for yams, men har noen fantastiske poteter igjen."

"Å, jeg var redd for det. Vel, poteter blir det. Har du mer enn et dusin?"

"Det bør være et par dusin."

"Jeg tar dem alle."

Mrs. Swinburne begynte å gi Noah en seddel på fem pund, men nølte så. Hun trakk regningen og ga den helhjertet et kyss, og etterlot avtrykk av leppene hennes på den. Da hun ga Noah lappen, blunket hun uvitende til ham. Noah tok pengene, forsikret seg om at de var skikkelig signert, og smilte så tilbake til den flørtende kvinnen. Da han snudde seg for å gå inn i butikken, ropte sjåføren til ham: «Vær rask med det, kulden plager meg.»

Noah snudde seg mot sjåføren, bøyde seg og sa: «Selvfølgelig, sir.» I løpet av minutter overrakte han varene og restene til kvinnen. Like raskt som de ankom, stakk de avgårde, og etterlot en mengde snø som svedde gjennom luften.

Det tok bare noen få minutter å fullføre avslutningsprosedyrene. Den siste var Noah som slukket et halvt dusin oljelamper. Jacob sto utålmodig ved disken, så anstrengt å forlate at da døren endelig ble åpnet, klemte han skulderen mot kanten. Han rikosjetterte av veden, og begynte så å løpe nedover gaten.

"Jacob. Jakob!"

Jacob skled til stopp på et isark som hadde utviklet seg fra trampende føtter som komprimerte snø. Med en synlig utålmodighet snudde han seg mot broren.

"Kommer du til jul?"

"Noah, jeg må møte en viktig person i morgen. Jeg tror ikke jeg kommer til å være med."

"Jacob, hva kan være så viktig at du må gjøre det i julen?"

"Jeg kan ikke snakke om det ennå."

"Vel, uansett hva det er, vil jeg ikke få det til å avslutte høytidstradisjonen vår. Flora venter deg til middag. Husker du ikke Cromwells undertrykkelse da folk ga livet sitt for å bevare julen?"

"Du vet at jeg ikke har glemt det, Noah, du vil ikke la meg det. Men jeg har en avtale."

"Jeg vil ikke ha det. Jacob, det kan komme en dag du ønsket at du hadde familie å glede deg med."

"Og hvor skal du og Flora så jeg ikke har familie rundt?"

"Vi kan flytte. Du kan flytte. Man vet aldri."

"Å, få det på din måte. Jeg kommer." Jakob snudde seg og begynte å løpe igjen.

"Middag klokken to. Ikke kom for sent."

Scrooge så bort på Marley. Marley stirret på broren sin. Det så ut til å falle en tåre fra spøkelsets kinn. Hvordan var noe slikt mulig? En ånd er uten fysiske elementer. Var da tårene uten fuktighet? Scrooge grunnet tanken, men sa ingenting. Han ville bare trøste vennen sin, så han la armen over Marleys skuldre.

Noah begynte å gå i motsatt retning av Jakob. Marley trakk i Scrooge og sa: «La oss følge ham.» Oxford Street var nesten beksvart ettersom de fleste butikkene hadde stengt, og de få boligene hadde bare svake gasslamper og stearinlys som lyste gjennom vinduene. Den sparsomme belysningen gjorde det vanskelig for Noah å unngå de islagte områdene. Mens han gikk nedover gaten mot Bank of London, strømmet hvert pust som pustet ut rundt sidene av ansiktet hans. Menneskene rundt ham reiste i alle retninger. Barn løp, julesanger sang, og de andre var på vei til høytidsfeiring over hele byen.

Uten forvarsel slo en snøball inn i siden av hodet til Noah, noe som fikk ham til å snurre over brosteinene. Da han mistet balansen, falt han på baksiden og sendte pengesekken sin fly gjennom air. Noah lå henslengt på bakken og pustet tungt mens han prøvde å finne ut hva som nettopp hadde skjedd. En ung mann stilte seg over ham og spurte: «Unnskyld, guvnor, er du skadet?»

Noah så gutten inn i øynene og sa: «Jeg tror jeg har det bra.»

"Her, sir, la meg hjelpe deg opp." Ungdommen rakte ut sin høyre hånd til Noah.

Da Noah var rett opp, sa Noah: "Jeg hadde en ...", men før han rakk å fullføre setningen ga gutten ham pengepungen sin.

Marley og Scrooge så på mens Noah takket den unge mannen, og fortsatte deretter i retning banken.

"Jeg antar at Noah har de daglige kvitteringene i posen?" spurte Scrooge.

"Han la dem inn der."

"Og han skynder seg å sette inn pengene?"

Før Marley rakk å svare vennen sin, Noah, i et forsøk på å omgå julesanger, skled og falt igjen. Denne gangen skled han halvveis ned Snow Hill før han stoppet. Og igjen fløy pengesekken hans gjennom luften. Den kom til slutt til å hvile ved føttene til den høyeste caroleren, Sir Stephen Mackintosh. Sir Stephen tok opp posen, så inn, og begynte så å gå mot Noah. Noah, etter å ha reist seg, begynte å lete etter pengene. Et bekymret blick overtok ham da han skjønnte at posen kunne være hvor som helst innenfor et halvt blokkområde.

"Han ser ustabil ut. Han kommer ikke til å gi pengene tilbake, gjør han?" spurte Scrooge.

"En persons ærlighet er ikke en fysisk egenskap," svarte Marley.

Før Scrooge kunne kommentere ytterligere, ga Sir Stephen Noah vesken sin. "Du droppet dette."

"Takk. Tusen takk." Noah mottok posen fra den ranke karen.

"Sir Stephen Mackintosh til tjeneste."

"Sir? Du er ung som har en så fremtredende tittel."

Den unge mannen trakk bare på skuldrene. Noah takket igjen ungdommen, og fortsatte deretter mot banken. Han ankom Bank of London bare et minutt, kanskje to, etter at dørene var låst. Han snudde seg for å gå hjem, og uten ytterligere hendelser, kom han trygt på døren. Etter å ha kommet inn, gjemte han umiddelbart pengesekken under et løst gulvbord under sengen, og begynte deretter ferien med sin kone, Flora.

Da Marley så Flora, begynte Marley å gråte. Da tårene rant fra ansiktet hans, forsvant de før de traff gulvet.

"Jacob, hva er galt?"

"Det er helt feil!" Han gråt ukontrollert og utbrøt: "Jeg fortjener en fordømmelse utover Transmogrify. Jeg kan ikke fortsette dette, Ebenezer. Jeg tar deg med hjem."

"Nei, Jakob, uansett hva du har gjort, fortjener du ikke denne uendelige plagen."

"Min kjære venn, du snakker uten kunnskap."

"Jeg er ikke uvitende om din bedre side, Jakob."

"Og likevel vet du ingenting om denne kjeden. Det er min oppgave."

"Din oppgave, men hvorfor må du lide på ubestemt tid?"

"På ubestemt tid? Forandring for de døde er bestemt, men bare gjennom oppsøking. Av mine egne energier er jeg dømt."

"Humbug! Så hvor er bindingene dine fra vårt siste møte?"

"Det er du som forandret meg, som forandret meg."

"Humbug, jeg sier deg det. Det var din innflytelse som modifiserte meg. Hvis noe, vi forandret hverandre. Så fortell meg, Jakob, eksisterer du fortsatt? Er det en sky, en lyd, eller kanskje bare en fantasi jeg snakker til nå?"

"Nei, det er min ånd du snakker om. Når det gjelder min eksistens, er jeg fortsatt smertelig klar over hva jeg har gjort."

"Så vidt din bevissthet-det ser ut til at ønsket om endring bør bidra til å utvikle reformer. Riktignok ser det ut til at overgangen skjer annerledes for de døde enn for de levende, men alt kan ikke gå tapt for deg."

"Jeg hungrer etter din sannhet, Ebenezer. For hvis det er annerledes, så er hele dette oppdraget forbi håp."

"På et eller annet nivå har du alltid visst at det jeg snakker nå er sannheten. Husker du ditt første besøk hos meg for elleve år siden? Du fortalte meg da at du ofte satt i nærheten av meg. Du kalte det boten din. Vel, hva er bot enn å akseptere straff i et forsøk på å bevege deg mot absolusjon?"

"Kjære venn, dine opplyste tanker løfter meg, men hvis vi skal fortsette denne satsingen må vi gå nå. Det er et møte å delta på."

SOLEN sto opp uten konkurranse fra skyene. Mens den unge Jakob gikk raskt gjennom de nesten tomme gatene, kjølte den skarpe morgenluften ansiktet hans. Med jevne mellomrom gled han på en isfleck, men han mistet aldri fotfestet og så ut til å glede seg over overraskelsen av raset. I løpet av en halv time ankom han bestemmelsesstedet. Kraftig banket han på døren.

"Jeg kjenner dette stedet," sa Scrooge.

"Som du burde," svarte Marley.

Døren gikk opp og i varmen sto en ung Ebenezer Scrooge.

"Kom inn, Jakob."

Sammen gikk de inn i et rom med doble stoler nær en flammende brann. Hver av dem satt, og mens Jacob tok av seg frakken og plasserte den på stolryggen, rensset Scrooge stemmen. "Uh-um, så du er klar til å bli min partner?"

"Så sant. Jeg tok med pengene.""Alt sammen?" spurte Scrooge.

"Alt sammen."

"Jeg trodde du bare hadde hundre pund. Sa du ikke til meg sist vi møttes at du ville betale de andre hundre pundene over en toårsperiode?"

"Jeg gjorde det, men jeg sikret meg en velstående støttespiller," sa Marley.

"Like godt. Bedre vilkår, antar jeg?"

"Å ja, mye bedre."

"God, god forretningssans," sa Scrooge mens et svakt smil spredte seg over de tynne leppene hans.

"Så sant," sa Marley.

"Vel, jeg utarbeidet papirene. Men med vilkårene endret, må jeg endre avtalen."

Scrooge tok frem fjærpenner og blekket, krysset ut noen linjer og la til "helt betalt" nederst i kontrakten. Det var da han ba søsteren hans, Fan, om å bli med dem. De to mennene initialiserte endringene, og gjorde deretter partnerskapet offisielt. Fan signerte også kontrakten som vitne.

Da hun overlot mennene til virksomheten deres, sa Scrooge: "Hun gifter seg om en måned. Jeg er ikke opptatt av forlovelsen hennes, men jeg blir fortalt at far liker ham. Så hva teller min mening for?" Marley følte at spørsmålet var retorisk, så han sa ingenting. I stedet ga han Scrooge en pakke penger. Etter å ha telt sedlene, sa Scrooge: "Bra, vi er i virksomhet sammen." Etter å ha fullført arbeidet, delte de to deretter en konjakkbeger. Ingen av dem var dyktige til å snakke, så hver satt stille og nippet til drinken sin.

Kort tid etter tok Marley farvel og tok veien til brorens hjem. Da han kom, hadde festen pågått i over en time.

"Jeg holdt på å gi deg opp," sa Noah. "Jeg har laget bestefars varseil, kom og del en skål med oss."

Jakob tok imot den varme koppen. De gikk så inn i stua hvor Flora hilste på dem. Søsteren hennes Joan reiste seg fra en stol. Mens de fire klingende koppene sa Noah: "Måtte denne høytiden bringe den gleden vi alle ønsker."

Flora og Joan sa muntert: "Wassail." Jakob fulgte opp med sin egen svake, "Wassail."

"Jacob, jeg er så glad for at du er her. Vi kjøpte noe spesielt til deg i år. Jeg ville ha blitt knust hvis du ikke hadde kommet," sa Flora.

Jakob senket øynene og sa nervøst: "Jeg skulle ønske du ikke hadde skaffet meg noe."

"Hvorfor, det er tull. Jeg ville aldri latt min manns bror gå uten et uttrykk for vår kjærlighet. Dessuten er dette året spesielt; Noah ble fortalt for en uke siden at han kommer til å få en forfremmelse."

«Jeg har ikke hørt om dette,» sa Jakob og så nysgjerrig på Noah.

"Det er sant. I går var hovedtesten. Mr. Pressey sa at hvis jeg var i stand til å håndtere julaften uten hans hjelp, ville jeg bli utnevnt til manager. Jeg tror vi to gjorde det bra. Butikken tjente over hundre og ti pund i salg. Det ser ut til å ha gått uten problemer. Er du ikke enig?"

Jakob åpnet munnen for å snakke, men i stedet stirret han bare på Noah og forble stille.

"Vel, det er på tide å åpne gavene våre, så spiser vi," sa Flora.

Hver person fikk én gave, bortsett fra Flora, som fikk gaver fra både Noah og Joan. Fordi Flora hadde flest gaver, begynte hun med å åpne gaven fra Joan. Mens de andre så på, åpnet hver sin gave hver sin tur. Et bråk av begeistring ble laget over hver gave. Til Noahs nye briller ble det gjort spøk om at han endelig kunne se. Joan mottok parfyme, og Jacobs spesielle gave fra Flora og Noah endte opp med å bli en topplue med beverskinn. "Nå kommer du til å se så pen ut at jentene vil klamre seg til skyggen din," sa Flora.

De var alle sympatiske gaver, men det var den siste gaven fra Noah til Flora som skapte oppstyret. Ut av kamouflasjen til Star-avisen 7. juni 1813 dukket det opp en malt

treboks. Skjønnheten i boksen fikk Joans øyne til å utvide seg, Floras underkjeve åpnet seg og Jacob til å hoste mens han gned seg i pannen.

"Åpne lokket."

Flora løftet veldig forsiktig på boksens lokk; hun visste aldri hva hun kunne forvente av Noah. Han var like sannsynlig å legge noe i esken som ville sprette ut for å skremme henne som han ville legge et dyrt smykke i esken. Før lokket i det hele tatt var halvveis løftet, brast sangen "Greensleeves" ut fra boksens sentrum. Tårer av begeistring rant fra Flora, siden det var favorittmelodien hennes.

Etter at gleden ved å dele gaver var fullført, dro de fire til spisestuen hvor de spiste en perfekt tilberedt gås, yams, bakte epler med rosiner og den beste plommepuddingen som noen gang ble spist.

Jacob spiste uten å smake på maten, og før de andre var ferdige med puddingen sin, kunngjorde han at han måtte dra.

«Ikke ennå,» sa Flora.

Noah spurte: "Jacob, hvorfor må du skynde deg bort?"

"Jeg fortalte deg i går at jeg hadde en avtale i dag."

"Hva er denne avtalen? Du har vært på spissen hele ettermiddagen," sa Noah.

"Vel, jeg antar at jeg kan fortelle deg det nå. Jeg skal gå inn i forretninger med Ebenezer Scrooge. Vi er ferdigeavtalen i dag."

"For en spennende nyhet," sa Flora.

"Hvorfor en slik hemmelighet?" spurte Noah.

"Jeg var redd du ville bli sint."

«Jacob, jeg forventer ikke at du skal være en ærendutt for alltid. Jeg er glad i deg. Nei, jeg er faktisk stolt av deg.»

"Takk, Noah, men jeg må gå."

«Vel, hvis du må. La meg sende en tallerken med mat hjem med deg.»

«Nei, det er greit. Dessuten har jeg ikke tid til å vente." Uten ytterligere kommentar reiste Jacob seg.

"Jeg skal følge deg ut," sa Noah.

Sammen gikk de to ned gangen til inngangsdøren. «Takk for at du kom, Jacob. Så du forlater butikken?"

"Ja. Om en uke eller så."

"Fin. Jeg ser deg mandag. God jul, bror."

"Takk for alt, Noah."

Med det forlot Jacob huset og dro direkte til leiligheten sin.

Scrooge spurte: "Hvorfor løy du for broren din?"

"Jeg hadde problemer i tankene." Så la han til: «I den perioden grep melankolien meg. Det holder meg fortsatt."

"Jeg har aldri tippet at din seriøse natur var noe annet enn den du er."

"Det er det jeg ble. Men som gutter lo Noah og jeg alltid.»

"Det overrasker meg," sa Scrooge.

"Kom, det er en ny dag," sa Marley.

MANDAG ETTER jul sto Noah tidlig opp. Med spenning forberedte han seg på det han trodde ville gi ham fremgang på jobben. Han gikk ut i kulden fra en annen dag og gikk mot banken. Han bestemte seg for at han ville kjøpe seg en varmere kåpe så snart han fikk lønnen han var blitt lovet. Da han ankom ti minutter før banken åpnet, gikk Noah fram foran dørene. Den ekstra innsatsen med bevegelse gjorde lite for å holde ham varm. Mens han gikk frem og tilbake, kom Bartholomew Pressey, butikkens eier, opp bak og banket ham på skulderen. Noah snudde seg og sa overrasket: «God morgen, sir.»

"Hva gjør du her, Noah?"

«Mrs. Swinburne kom for sent, så jeg klarte ikke å sette inn julaftens midler," sa Noah.

"Jeg skjønner, og julen din, var den hyggelig?"

"Å ja, sir, ganske herlig. Og familien din? Likte du fridagene?"

«Det var fantastisk, spesielt å tilbringe tid med Reuben. Jeg får nesten ikke se ham nå som han er på Cambridge.»

Da banken åpnet dørene, gikk begge mennene inn i etablissementet. Noah løsnet sekken for å hente inn depositumet, og stoppet så midt i trinnet. Han tvang armen inn i posen, kjente rundt kantene og tok så hånden ut tom. Han trodde ikke på berøringssansen og kikket innover, men fant ingen inntrykk av midlene.

Da han så det bekymrede blikket i ansiktet til Noah, spurte Pressey: "Hva er galt?"

«Pengene. Det er borte.»

"Det er borte; hva gjorde du med den?"

"Jeg la den i posen."

Begge mennene så på hverandre. Nøden i Noahs ansikt viste seg i de dirrende leppene hans. Presseys voksende sinne avslørte seg gjennom smale øyne. "Hvor kan det være? Hvem andre enn deg hadde tilgang til vesken din?"

«Ingen. Men jeg falt to ganger på vei til banken. Men hver gang det som så ut til å være en hederlig kar, returnerte posen."

"Ærede humbug; det var Sir Stephen," sa Scrooge.

"Forsiktig, Ebenezer," sa Marley.

"Hvem ellers kan det være? Det var han som åpnet posen før han ga den tilbake."

"Så du virkelig at han fjernet pengene?"

"Nei, men..."

"Så pass på, Ebenezer, en feilaktig tankegang vil skade deg," insisterte Marley.

Pressey sa: "Noah, du er ansvarlig for pengene."

"Jeg vet, og jeg vil eie det ansvaret. Jeg vet bare ikke hva som skjedde, sa Noah.

«Hvordan kunne du ikke vite at pengene var borte? Gir ikke mangelen på vekt i posen deg en anelse om at pengene var fraværende?"

"Det ville det gjort om jeg hadde tatt med myntene, men på grunn av sen start til banken bestemte jeg meg for å la dem stå i butikken."

"Ikke desto mindre har jeg fortsatt ikke noe annet valg enn å arrestere deg," sa Pressey.

"Kunne jeg ikke jobbe for å betale tilbake pengene?"

«Jeg vil ikke ha en ansatt jeg ikke stoler på. Din upålitelighet kan ikke tolereres."

Scrooge så på sin spøkelsesaktige venn og fant ham dra i det trevlede håret. Trekningene forvandlet seg til rykk, så plutselig, med en poppende lyd, frigjorde et hårstrå seg, og bar med seg ikke bare en del av hodeskallen, men også hjernestoff. Så snart han frigjorde en håndfull, gjentok han prosessen med den andre hånden. Merkelig nok fylte hullet som ble skapt av hårfjerningen seg øyeblikkelig, og ga ham muligheten til å gjenta den smertefulle prosessen igjen og igjen.

Noah sto stille med blikket fokusert på plassen foran føttene mens Pressey sendte bud etter en konstabel. Noah kunne lett ha løpt, men alle hedersmenn i banken ville ha

jaget. I løpet av fem minutter ble den siktede ført bort til Newgate fengsel. Mens folk underveis stoppet for å stirre på synet av en tynn, velkledd met bli ført nedover gaten av den dårlig vedlikeholdte, tungt oppsatte konstabelen, bare en liten gutt hadde ånden til å spørre: "Skal du henge ham?"

"Flytt med."

Newgate, det nærmeste fengselet til banken, dominerte området der det sto. Dens massive steinblokkkonstruksjon og trippel inngang skapte en atmosfære av både styrke og fare. For størrelsen på bygningen var inngangsdøren liten. Da konstabelen banket på skogen, blinket et bilde i Noahs sinn av en dyrefelle, som slipper ofrene inn, men som ingen noensinne kan gå tilbake til friheten. En frysning av frykt rant oppover ryggraden hans. "Jeg hører ikke hjemme her. Jeg har ikke gjort noe galt."

"Stille!"

"Vær så snill, jeg lover å finne pengene."

"Du burde ha tenkt på det før du stjal det."

Noah åpnet munnen for å snakke, men stoppet da konstabelen løftet pekefingeren til leppa og sa: «Du kommer til å angre på ditt neste ord.»

Når han først var inne, drev lukten av urin, råtnende lik og alt av urenheter gjennom Noahs nese, noe som fikk ham til å nesten kaste opp. Mennene ble ført gjennom en kort mørk gang til et lite rom. En velkledd mann i svart dress og bredbremmet hatt låste opp døren til rommet. Inne i rommet satt en mann sammensunket på gulvet med ryggen inntil veggen. Han ga ingen anerkjennelse til nykommerne da Noah ble dyttet inn i rommet. Uten et ord ble døren slengt igjen og de to fanget menn ble stående i et rom uten vinduer, lys eller møbler.

Mørket trengte inn i Noah til hans kjerne, og forårsaket en kulde som direkte flamme ikke kunne ha varmet. Den sittende mannen reiste seg, gikk til Noah og slo ham bevisstløs med en knyttneve. Som Noah ble klar over, hadde han ingen anelse om hvor lenge han hadde ligget i glemselen. Det første han skjønte var at han ikke lenger brukte

sko eller frakk. Desorientert skalv kroppen hans, følelsesløs av rommets vintertemperatur. Han kunne ikke huske hvor han var, eller hvordan han kom til å ligge på et steingulv. Det eneste lyset øynene hans fant var flisen som strømmet fra under døren. Så, som om det lyset opplyste sinnet hans, husket han alt: de savnede pengene, arrestasjonen, angrepet. Han hoppet på beina og snudde seg i retning av der han husket at angriperen hans satt og ropte: «Gi meg tilbake klærne mine!»

Stillheten til ingen respons lød gjennom hele Noahs verkende hode. Med mindre entusiasme gjentok han seg selv og fikk den samme stillheten. Motløs sto Noah bare midt i rommet og skalv av kulde og voksende frykt. Han var redd for å bevege seg eller snakke av frykt for at han igjen kunne bli offer for angriperen sin. Stillheten ble brutt da døren åpnet. Først da skjønte Noah at overfallsmannen hans var fjernet. I døråpningen sto en vakt som holdt en ung gutt i kragen. Nøkkelferdigen kastet barnet inn i cellen. Sytti pund ungdom slengte inn i brystet til Noah og drev ham tre fot bakover. Veggen var det eneste som stoppet dem begge fra å falle. Etter å ha gjenvunnet balansen, hjalp Noah barnet på beina og spurte: "Går det bra?"

"Hold hendene borte fra meg, skurk."

"Slapp av, jeg vil ikke skade deg."

"Bare hold deg for deg selv."

De eneste to som kunne se i det obskure lyset var Marley og Scrooge. Da ungdommen trakk seg tilbake fra Noah, flyttet Marley inn bak broren. Marley sto noen centimeter fra Noahs rygg og dyttet hånden mot midten av sitt eget bryst. Plassert inne i hjertets kjedespunne Fire Twirlers. Han flyttet alle unntatt én av de fangede brannene til skulderen, og beordret deretter den gjenværende Twirler til å begynne å snurre kjeden som piercet hjertet hans. For hvert flimmet fra flammen roterte den sirkulære ringen av jern raskere og raskere til den beveget seg så raskt at det så ut til å forsvinne. Marley bet deretter enden av pekefingeren av seg. Han plasserte fingerens eksponerte bein på det spinnende metallet og fikk gnister til å fløy fra brystet hans. Da han gikk ut av ham, kom flimringene inn i broren hans. Noah, som ikke forsto varmen, følte det likevel. Sakte varmet han nok til å stoppe skjelvingen. Marley fortsatte denne prosessen til døren åpnet, da han erstattet de gjenværende Fire Twirlers tilbake i hjertekjeden.

I noen sekunder fikk lysflommen Noahs øyne til å klemme seg sammen. En mann pekte på Noah og sa: «Kom med». Noah så gjennom mysende øyne og gjorde som han ble

fortalt. Nøkkelnøkkelen dyttet Noah langs den trange korridoren gjennom en labyrint av rettigheter og venstre til de kom inn på et kontor der en mann satt og leste ved et skrivebord. En peis tente på den første sanne varmen Noah hadde følt siden han dro hjemmefra.

Mannen sluttet ikke å lese før han hadde fullført hele dokumentet. Han løftet hodet for å se på emnet han leste, og sa: "Du er enten en veldig modig eller dum mann. Hvilken antar du at du er?"

"Jeg vil si uheldig ..."

"Jeg ba deg ikke om å snakke!" skrek mannen. "Er du alltid så frekk?"

Noah said ingenting, i stedet kastet blikket mot hans skoløse føtter. Etter å ha ventet noen sekunder på svar, fortsatte mannen: "Vel, du må være dum. Du snakker når du ikke blir spurt og forblir stille når du blir spurt. Så hva skal vi gjøre med deg?"

Noah ble igjen stille. "Vel ..." Sorenskriveren så ned på rapporten, og fortsatte så: "Mr. Marley, la meg fortelle deg hvordan ting fungerer her." Han undersøkte Noah, og spurte så: «Går du alltid i gatene uten sko og frakk?» Han stoppet for svaret, slo deretter knyttneven i skrivebordet og brølte: "Svar meg, Mr. Marley!"

Forbløffet over dommerens krav, svarte Noah raskt: «De ble stjålet av mannen i ventecellen.»

Sorenskriveren smilte, og sa så: "Det ser ut til at du blir stjålet fra mye. Hvorfor tror du det er det?" Han stoppet for å få svar, men da ingen ble tilbudt, fortsatte han: "Du har nettopp lært Newgates lov. Beskytt deg selv, ellers vil du miste alt. Du vil ikke bli bortskjemt av meg eller noen av nøkkelferdige mennesker. Det er mange lovlige mennesker som ikke har seng, varme, mye å spise eller rent vann å drikke. Så hvorfor skulle du ha det bedre?" Dette var et spørsmål han visste ikke ville få svar, og han ville heller ikke ha det, så han fortsatte uten å ta en pause. "Å være sorenskriver for London er mitt yrke, siden det er det samme for nøkkelferdige. Vi er ikke her for å gjøre godt for deg, eller til og med samfunnet. Vi er her for å tjene til livets opphold. Alt du mottar vil personlig koste meg penger. Så du vil få bare det halvkilo brød og vann som loven

krever. Alt annet må kjøpes, eller noen på utsiden vil ha det til meg, og vi vil ikke gjøre noe fra meg, og jeg vil ikke være fornøyd. meg selv klar?»

Noah nikket på hodet for å bekrefte at ordene ble hørt.

"Du er en stille en. Det kan bare fungere til din fordel, men jeg tviler på det. Du ser ut som en død mann for meg. Hvis du ikke bytter ut klærne dine, vedder jeg på at du vil være død innen tre dager. Få ham ut herfra." Sorenskriveren humret mens han nøt tanken på å bare ha skremt en annen nykommer.

Etter å ha blitt presset gjennom en labyrint av korridorer, ble Noah tvunget inn i et stort rom med hovedsakelig menn. To kvinner og en ung gutt klemte seg sammen i hjørnet lengst fra peisen. En mørkhudet kvinne skrubbet guttens nakke mens den andre kvinnen holdt en kopp whisky som vattpinnen ble fuktet fra. Alle bortsett fra fire satt rundt et langbord nær den flammende ilden. Seks spilte kort, fem drakk øl, og de tre siste samlet seg og hvisket seg imellom. Av de fire som ikke var ved bordet, kastet tre terninger, og den siste urinerte i en metallgryte i nærheten av kvinnene og gutten. Bare et par menn som drakk øl så opp for å se nykommeren komme inn.

Noah snudde seg mot porten da vakten sikret inngangen. Han sto kald, forvirret og fengslet blant dem han aldri ville ha sett på to ganger på gata. Stengingen av porten åpnet en sluss av følelser. Uten forvarsel overveldet et eksplosivt sinne ham. Han løp mot døren som om den var åpen. Han kastet seg mot skogen med en slik kraft at lyden ble hørt i hele rommet, og så vendte alle ansikt seg mot ham. Terningene trillet inn i peisen, kortene falt ut av hendene, øl sprutet på ansiktshår, kvinnene gikk nærmere Noah da gutten gikk bort, de tre dypt inne i samtalen nølte, og fortsatte så, og mannen som urinerte gikk glipp av potten.

Forvirret snudde Noah seg mot bordet. Han studerte hver mann og fant raskt den han prøvde å finne. I neste øyeblikk begynte han å løpe mot skurken og ropte: «Gi meg frakken min tilbake!» Han tok tak i kragen til mannen som hadde på seg kåpen og trakk ham så hardt at det trakk ham av benken og ut av plagget. De to begynte å kjempe om det. "Du stjal frakken min."

«Jeg kjøpte den,» sa mannen mens han kjempet seg på bena.

Hver matchet slag-for-slag med den andre. Kampene tok først slutt da mannen som faktisk hadde stjålet frakken snurret Noah rundt og landet en knyttneve mot kjeven hans. For andre gang på like mange timer falt Noah bevisstløs på gulvet.

Da han kom tilbake til bevisstheden, skjønte Noah at begge kvinnene, og en ung gutt sto over ham. Mens den svarte kvinnen kom tilbake til fornuften, sa den: «Stille nå, kjære. Du kommer ikke til å bli kjedelig her inne ved å skape fiender.»

Noah så på kvinnen som om hun var fra en annen planet. Så kjente en ung mann i gruppen hans forvirring og forklarte: «Hun er fra Amerika. Rømt fra de fries land til frihet. Bare la henne ta vare på deg. Hun er flink, hun har hjulpet meg med disse ekle insektbittene.»

"Guvnor, du holder deg unna den James Maxey. Han forgiftet sin kone og datter. Og han vil jobbe mot deg også," sa den andre kvinnen.

Noah satte seg opp, gned seg i kjeven og spurte: "Hvem er James Maxey?" «Hvorfor, det er han som har på seg frakken din. Kjøpte den av Nathan Simons, han som slo deg bevisstløs.»

"Jeg kommer til å få den råtten."

"Nei, det gjør du ikke. Jeg tar vare på deg nå. Og du holder deg unna ham også." Den svarte kvinnen stoppet opp for å kjenne på Noahs kjeve, og fortsatte så: «Jeg er Dinah Smith. Vet ikke riktig etternavnet mitt. Det ble i Afrika. Du kan bare kalle meg Dee. Alt er kort med meg. Tror ikke at noe har gått i stykker på deg.»

"Hva er du her for?" spurte gutten.

"En misforståelse," mumlet Noah.

"Fantastisk, visste ikke at det var i strid med loven. Jeg kommer kanskje aldri ut hvis det er en streng straff for det. Men la meg presentere meg selv. Jeg er Joseph Freeman, Swell Gang-medlem. Har du hørt om gjengen?"

"Nei, tror ikke det."

"Like godt, lettere å komme seg gjennom et overfylt teater hvis de tror du er en av dem. Har aldri fått rikdom, men de rike karene, vel, de er rike." Joseph stoppet opp for å se på bumpen i ansiktet til Noah før han la til: «Jeg er den beste døveren i gjengen. I det minste var jeg det til de fanget meg. Kommer nok til å bli hengt nå. Bestekameraten min møtte tauet for en stund tilbake. Kan ikke forvente noe annerledes for meg.» Den velkledde ungdommen ristet Noahs hånd, og la så til: «Denne fantastiske marihøna er Martha Hart, og jeg vil gi henne hjertet mitt når som helst.»

"Vennligst å møte deg, mister..." hun stoppet opp og ventet på svar fra Noah.

"Marley. Kall meg Noah."

"Mister Marley, du er en hyggelig kar, og jeg har hyggelige opplevelser å selge. Det er litt vanskelig å gjøre her inne, men ikke umulig." Hun blunket og la så til: «Jeg tror skoene dine går rundt med Levi der borte.» Martha pekte på en mann som sto ved siden av peisen, og la så til: "Vi kan få dem tilbake for deg. Han er en jøde, og ingen vil hjelpe ham. Frakken, den er borte. Det er best å holde seg nær flammen i løpet av dagen."

Noah så bort på Levi, og bekreftet så at skoene var hans. De fire klumpet seg sammen og planla sin strategi for å gjenvinne det stjalne fottøyet.

Marley gikk mot Maxey og sa: "Kanskje de ikke kan gjøre noe med den feige morderen, men jeg kan."

Scrooge ropte etter vennen sin. "Jacob, Jacob, hva gjør du?"

"Gjør livet ubehagelig for ham."

Marley sto foran Maxey, og med neglene begynte han å flaske huden på underarmen til et pudder. Etter at han hadde strimlet huden, fortsatte Marley med å skrape spøkelsesvevet under epidermis. I løpet av noen få minutter var hele underarmen hans, til beinet, en haug med støv. Han inhalerte inntil brystet vokste til det dobbelte av normal størrelse, så holdt han den fillete armen foran Maxey, mens han beholdt den spøkelsesaktige luften. Med en rask slipp blåste han haugen av eterisk kjøtt inn i ansiktet hans. Maxey begynte umiddelbart å nyse i rask rekkefølge, og begynte deretter febrilsk å gni huden hans.

"Jeg skal gjøre det igjen, eller noe verre hvis jeg må," sa Marley mens hele armen hans dukket opp igjen. Mens han sluttet seg til Scrooge igjen sa han: "Han kommer ikke over det med det første."

"Kan jeg gjøre slike ting?"

"Nei, Ebenezer, hvis du skulle rive opp armen din ville du beholde noe av skaden tilbake i kjødet. Med en engels flaks trenger du aldri å gjøre denne typen ting i døden."

"Med en engels flaks," gjentok Joakim.

Maxey fortsatte å nyse og hoste i en slik grad at alle i nærheten av ham trakk seg unna.

Døren til cellen ble åpnet. Opptar nesten hele inngangspartiet sto en enorm nøkkelferdig. Med en dyp brølende stemme ropte han: "Ok, dere tisper og forbannelser, det er på tide for gården. Noen av dere hunder har folk som venter. Skynd deg, jeg har ingen tid å kaste bort."

Alle mennesker, bortsett fra Noah, sprang mot døren. Da han var den siste personen i køen, stoppet portvakten Noah og sa: «Sist ut betaler bompenger, det vil være en krone.»

Rasende spurte Noah: «Og hva om jeg bestemmer meg for ikke å betale?»

"Da får du ikke snakke med en ung mann som ser akkurat ut som deg i buret. Familielikheten er tvillingaktig. Er du ikke enig?"

Noah tok en mynt fra tåen på sokken og kastet den mot utpresseren. "Her er din blodige penny." Uten hast trakk han på den husky nøkkelferdige og fulgte etter Joseph, som hadde ventet på ham. Sammen tok de veien til det trange tunet. Vinterens ekstreme kulde penetrerte huden hans som hoggtenner til en rabiatt hund, uten ondskap, men påførte likevel stor skade. Noah skyndte seg til innhegningen med jernsperre ut mot gaten. På gatesiden ventet Jakob. Før Noah i det hele tatt hadde rørt stengene som førte til den frie siden, beordret han broren om å gi fra seg frakken og skoene til ham.

"Hvor er din?"

"Glem det. Bare gi meg din nå!" Jakob gjorde som instruert. Da han rakte kåpen gjennom stengene, fanget en metallspore armen hans og skapte et kutt over to tommer lang. Jakob hoppet tilbake mens han ropte: «Fantastisk! Hva var det?»

Sammen inpsierte de to jernstangen og så at noen hadde tatt en kniv og kuttet i metallet, noe som fikk en del av jernet til å krølle seg bort fra verten. Mothaken skapte en skarp spiss, som ville fange alt som passerte i nærheten av den. Ved nærmere ettersyn skjønte de at noen hadde gjort en sport av å kutte stengene. Flere hadde forskjellige lengder og tykkelser av metallfremspring som stakk ut fra dem. Forsiktig ga Jakob Noah skoene sine. Etter å ha tatt på seg Jakobs klær, fikk den resterende varmen det til å krible i tærne til Noah. Da føttene hans begynte å føle seg tilbake, forlot tanken på å gjenvinne skoene hans fra Levi. Noah stønnet mer av gleden over varmen enn smerten av nummenhet. Umiddelbart begynte Jakob å hoppe fra fot til fot i et forsøk på å avvise kulden.

"Mr. Pressey sparket meg," sa Jacob.

"Du sluttet uansett. Jeg trenger at du hjelper meg."

"Jeg kom så snart jeg hørte det."

"Takk for at du kom. Jeg vil at du skal ta med meg de varmeste klærne jeg har. Ta med alt fra undertøy, til støvler og en lue."

"Jeg tar dem i morgen."

"Ta med penger, minst noen få kroner hver dag. Og mat, pluss vann. Jeg stoler på deg, Jacob. Tror du at du kan gjøre dette for meg?"

"Ja, selvfølgelig, Noah."

"Du er en god bror. Vet Flora det?"

"Jeg tror ikke det, men da vet du hvordan nyheter reiser."

"Gå til henne så snart du forlater meg. Fortell henne, men ikke la henne komme hit."

"Hvordan kan jeg stoppe henne?"

"Jeg vet ikke. Jeg kan bare ikke få henne til å se meg slik. Jeg regner med at du, Jacob, holder henne borte fra dette elendige stedet."

"Jeg skal gjøre mitt beste."

"Mr. Pressey fortalte deg hva som skjedde?"

"Ja, han måtte da han sparket meg."

"Jeg stjal ikke de pengene. Du tror meg, gjør du ikke?"

"Ja, selvfølgelig gjør jeg det."

"Å, takk, bror. Du vet ikke hvor viktig det er for meg at du stoler på meg."

"Jeg vet at du ikke ville stjele penger, selv om du ikke hadde noen."

"Vel, jeg vet ikke om jeg ville gått så langt."

De smilte til hverandre, men situasjonen var for alvorlig til å le.

"Jeg trenger at du prøver å finne ut hva som skjedde med pengene."

"Hvordan gjør jeg det?"

"Prøv å finne lappen fru Swinburne betalte med. Før hun ga den til meg, merket hun den med et kyss. Se etter avtrykket av leppene hennes."

"Hun gjør sannsynligvis det med de fleste notatene sine. Hun flørter med alle buksene og til og med noen av skjørtene."

"Ja, ja, men denne var annerledes."

"På hvilken måte?"

«Da hun overrakte regningen til meg, flettet hånden hennes på rødfargen som etterlot et fingeravtrykk øverst på leppebildet.» Scrooge så på Marley mens Noah fortsatte: "Til

slutt skapte leppeavtrykket hennes et mønster som så mer ut som en mor som hysset barnet sitt, enn en forfører på jakt etter en ektefelle."

Den unge Jacobs øyne ble store da Scrooge så på Marley. "Jeg kjenner regningen, Jacob," sa Scrooge.

"Det overrasker meg ikke at du husker det."

"Hvordan kunne du gjøre dette mot din egen bror?"

"Hvordan kunne jeg gjøre det mot noen, Ebenezer? Hvorfor skulle jeg gjøre det mot noen?" Han stoppet opp, og svarte så på sitt eget spørsmål. "Muligheten bød seg bare- og jeg tok den."

"Ja, men å stjele pengene som vi ble partnere med?"

"Min ånd har levd med byrden av å ha stjålet de pengene i nesten et halvt århundre. Og nå har hjertet mitt en lenke som tiden alene aldri vil løses opp."

"Din lidelse er ingenting sammenlignet med Noahs."

"Sant, men det vil si alle lidelsessmerter." Marley hylr av angst mens han river lenken fra hjertet hans. En spøkelsesaktig spray av blod og støv fosser fra såret. I løpet av et øyeblikk reparerer hjertet seg selv og kjeden, større enn før, griper det med en intensivt pine.

"Jeg vet ikke om jeg kan fortsette å hjelpe deg."

"Da burde jeg ta deg hjem."

**** Stav tre ****

Fanget og deretter kontrollert

FØR SCROOGE KUNNE gi et ord, snappet Marley ham fra 1813. Scrooge sukket en svak protest, men tillot likevel sin bedrøvede venn å trekke ham fra fengselet. Den voldsomme hastigheten til Marleys avgang fikk Scrooge til å støtte seg mot vennens bevegelseskraft. Da Marley skyndte seg mot fremtiden, akselererte et utbrudd av aktivitet Londons endring. Burlington Arcade dukket opp igjen mellom blink. Den raske endringen av bygninger som reiste seg mens andre falt ga London en illusjon av å puste.

Marley sakte bare ned da røyk oversvømmet himmelen. Han var upåvirket av den bølgende asken, men Scrooge ble nesten kvalt av asken mens han rev seg opp av røyken. Han hacket hver stavelse og spurte: "Jacob, hva skjer?"

"Covent Garden Theatre brenner!"

"Brent?! Det skjedde for 50 år siden."

Marley stoppet brått. Hengende over London så de på hverandre. Scrooge fortsatte hoste, så uten forvarsel tok Jacob tak i Ebenezers arm og skjøt de to rett opp av den giftige skyen.

Scrooge kremtet og spurte: "Har du tatt oss videre tidligere?"

Marley søkte alle retninger i håp om å oppdage et landemerke som kunne identifisere tidsperioden, mens Scrooge så stille på. Så, uten forvarsel, ropte Marley: "Der borte." Han pekte over Themsen. "Crystal Palace er allerede flyttet til Sydenham Hill."

"Så vi må være i nuet," sa Scrooge. "Palasset-hvorfor det bare ble flyttet for et par år siden."

— Det ser ut som bygget har stått der i flere år.

"Nei, hvordan kan det være?"

"Se deg rundt i bygningen, Ebenezer. Trærne har vokst seg ganske høye. Det skjer ikke på et par år."

Scrooge studerte bygningens eiendom, og sa deretter: "Jeg tror du kan ha rett."

"Jeg overskred tidsperioden," sa Marley, mer til seg selv enn til Scrooge.

"Vi kan komme tilbake, ikke sant?"

"Dette er ikke ment å skje."

"Men vi kan komme tilbake-ikke sant?"

Marley svarte ikke. I stedet fokuserte tankene hans på å prøve å forstå deres knipe. Kan han faktisk ha drevet dem forbi 1854?

"Vi kan finne datoen på en avis," foreslo Scrooge.

Igjen svarte ikke Marley. Han holdt seg en kvart mil over byen, lukket øynene og festet seg så på sitt indre sted for kontemplasjon. Som om en luke hadde åpnet seg, stupte Scrooge mot tyngdekraftens trekk. "Ma-a-ar-ley-y-y!"

Marley stivnet, noe som fikk Scrooge til å stupe. Selv om han fortsatte å skrike, visste Scrooge at Marley var fanget i sin egen stille verden. Løpet hans nedover tok fart, helt til han hørte morens stemme si: "Endelig vil jeg kunne holde gutten min." Ordene tappet frykten hans. Da han falt, ble byens lyder merkbare. Selv om han ikke ville se ned, kjente han jordens frosne fingre nå opp. Merkelig nok var han klar til å endelig bli

kjærtegnet av forelderen han visste elsket ham. En som ga livet sitt for ham, men som likevel forble hengiven i ånden. Så Ebenezer lukket øynene for det uunngåelige.

I forventning om at kjøttet hans-nei, hans faktiske liv-snart ville ligge pulverisert på Londons brostein, roet Scrooge alle musklene hans. Da hans ånd bukket under for avslapning, grep en kraft utenfor ham armen hans. Forskrekket så han mot himmelen etter identifikasjon. En svart kappe valet i vinden. Mens duken fortsatte å blafre, identifiserte Ebenezer beinene til et skjelett under kappen. Og han skrek.

Scrooge dinglet til nåde fra Ghost of Christmas Yet to Come, og spurte: "Er jeg død?" Spekteret begynte bare å bevege seg oppover. Terrorisert begynte Scrooge å vri seg. Selv om han håpet på frihet fra tilsynekomsten, grep spøkelset bare kappen hans hardere.

En gang selv med Marley, kastet The Ghost of Christmas Yet to Come Scrooge inn i vennens stive ånd. Marley rykket så vidt. Da Scrooge trakk sitt neste pust, dyttet spøkelset ham igjen inn i Marley. Gjentatte ganger tvang det svart-kappede spøkelset de levende inn i de døde. Scrooge protesterte, men det hjalp ikke. Spekteret drev dem sammen så ofte, og så kraftig, at Marley til slutt ble våken.

Tåken i Marley beveget seg raskt fra forvirring til panikk. "Dette fantomet vil ødelegge deg," advarte han Ebenezer. "Ikke la beinene hans berøre huden din." Spøkelset fortsatte å presse de to sammen. Misbruket var kontinuerlig, men ingen av mennene forsto spøkelsens motivasjon. Til slutt tok Scrooge tak i Marleys erme og ropte: "Stopp ham, Jacob!" Umiddelbart førte spøkelset paret tilbake til 1854.

Så-overga Scrooge seg igjen til tyngdekraften og falt flere meter. Ved sammenstøtet bøyde knærne seg til bakken. Marley la armene under Scrooges skuldre og løftet ham opp. "Er det noen skade?" spurte han.

"Jeg tror jeg var bestemt til å ligge på brosteinen i dag."

Marley så på vennen sin med et spørrende øye, men sa bare: "The Ghost of Christmas Yet to Come har spart oss."

"Igjen," svarte Scrooge.

Marley ante ikke hva vennen hans mente, men antok at det ikke var viktig, så han fortsatte sin oppgave med å ta Ebenezer hjem.

Da de nærmet seg Scrooges dør, begynte Marleys bryst å lyse oransje, bli varmt og hive seg utover. Under spøkelsets iriserende hud var Scrooge vitne til at vennens enkeltkjede pulserte for hver gang hjertet hans pumpet. Hvert slag fra den døde muskelen brakte et trykk av smeltet metall til overflaten av kjeden. "Jeg brenner!" skrek Marley. "Jeg brenner opp!" Da damp slapp ut pannen hans, begynte nye sjakler å danne seg rundt hjertets kjede.

Sammen så de på at et andre og tredje ledd festet seg til metallringen, men det var ikke før det fjerde leddet gjennomboret Marleys hud at Scrooge ropte: "Jacob, vi må tilbake. Du... du er under angrep!"

"Risikoen er for stor!"

"Vår tapperhet vil være kraftig," insisterte Ebenezer. "Vi må-for jeg frykter for din..." Mens stemmen hans fløt bort, fokuserte hansed på Marleys ansikt. Kvalen til de nye kjedene fikk Marley til å krympe seg da han sa ja. Sakte begynte de å bevege seg til fortiden.

1844 gikk, deretter 1834, og da 1829 flyttet til 28, forsvant den nyeste av Marleys kjeder. Når de slo seg ned i 1813, forsvant den tredje kjeden. Da de nærmet seg fengselet, forble bare to lenker knyttet til Marleys hjerte. Selv om de skapte en ekstra motstand, tilpasset Marley seg raskt til byrden.

Dagen, 28. desember, hadde den tykkeste tåken i Londons uklare historie. Newgate Prison var nesten skjult av en suppeaktig blanding av tåke og peiseksos. Da de to nærmet seg Noahs celle, så de på mens en diligens traff en vogn full av ved. Over hele byen fylte lyden av krasj, sklier og bråstopp luften, mens det visuelle ofte var utilgjengelig for de reisende.

Da de kom inn i fangerommet, var det en dunkelhet i luften. Selv med disen kunne Marley og Scrooge se problemene som overvældet rommet, og Noah var midt i det. De fleste av de innsatte så på fra kantene, det samme gjorde nøkkelferdige, mens Simons håndterte en ung gutt som ennå ikke var et dusin år gammel.

«Du skylder meg dette», sa Simons mens han tok hatten fra hodet til gutten.

"Det er min!" ropte Henry. Han kjempet ganske mye, men var ingen match for kjeltringen. Det var helt til Noah kom gutten til unnsetning.

"Denne gutten er min eiendom," sa Noah.

"Du kan ikke eie en person."

"Og likevel gjør jeg det," insisterte Noah. "Slipp nå min eiendom!" Henry så på Noah og åpnet munnen for å snakke, men Noah stilnet ham med et heftig blikk.

"Jada, jeg skal slippe ham, men hatten er min."

«Nei, det er det ikke,» sa Dee, den mørkhudede kvinnen, mens hun kløet tyven med et stykke ved.

Ved føttene hennes lå den gode for ingenting, kaldt ute. Henry tok opp hatten og bøyde seg for både Noah og Dee. "Takk, guvnr. Jeg skylder dere begge."

I kor ønsket begge voksne gutten velkommen, "Du blir hos oss til foreldrene dine krever deg."

«Da vil jeg være med deg for alltid,» kommenterte Henry.

Noah så på den foreldreløse og spurte: "Tror du evig er lenge nok?"

De tre smilte, og beveget seg deretter bort fra Simons bevisstløse kropp. Mens forbryteren lå hjelpeløs, stjal andre eiendelene hans. Da Simons kom til bevissthet, var knapt undertøyet igjen. Han stormet av indignasjon. Han lovet hevn, beveget seg mot varmen fra den åpne ilden, og der ble han.

På motsatt side av rommet samlet Noah seg med Dee, Henry og to andre venner, Martha og Joseph. "Hvorfor er du her?" spurte Noah Henry.

«Joseph vet,» sa han og så på den slemme gutten som ruver over ham.

"Han er lærlingen min," sa Joseph.

"Det ser ut til at han har gått glipp av noen av leksjonene dine." Noah smilte av sarkasmen hans, men innså så at fengselet allerede hadde endret tankegangen hans, for han ville aldri ha kommet med en så fæl kommentar om kriminalitet bare to dager tidligere.

Resten av dagen gikk uten hendelser. Ettersom søvn aldri er lett tilgjengelig i fengsel, overrasket Noah den kvelden til og med seg selv, da han slapp frykten for å bli angrepet av drapsmennene i nærheten og falt i en langvarig hvile.

MED LYSET fra daggry førte dagen som vanlig mennene fra det sovende fangehullet til dagrommet. Den eneste forskjellen var mangelen på kvinner. Noah regnet med at de bare var sent ute, men de kom aldri den dagen. Når du ble spurt, sa nøkkelferdig bare: "Det er ikke din sak." Uten dem kastet rommet en aggressiv dysterhet over dagen. Småkamper dukket opp gjennom timesyklusen. Noah holdt guttene, og seg selv, utenfor kampen.

De eneste andre mennene som var stille den dagen, var de tre som hadde holdt seg sammen siden Noahs ankomst. Deres selvpålagte isolasjon virket normal. Ingen hadde noen gang vært nysgjerrige på dem, så nok en gang klamret de seg stille til sin egen reserverte verden.

Den onsdagen forventet Noah ingen besøkende. Han hadde nesten bestemt seg for å gi avkall på turen til treningsgården der familie og venner fikk ta kontakt med innsatte. Ønsket om å fjerne sorgen etter arrestasjonen hans sendte Noah opp i dagens frosne luft. Han håpet den sprø brisen ville løfte humøret hans, men hadde ingen anelse om hvor dypt ønsket hans ville materialisere seg.

Kald luft angrep ansiktet hans. Sjokket av vindens kraft førte til tårer i øyekrokene hans. Da han tvang seg selv til å møte været, vendte tankene seg til å analysere hendelsene under hans bortgang. Likevel ville Noah aldri komme til den riktige konklusjonen. Hans sinn var ikke i stand til å forestille seg at Jakob forårsaket tragedien hans. Det ville ta sammenbruddet av Noahs karakter før han i det hele tatt nærmet seg sannheten. Ikke desto mindre, mens han sirklet rundt gården, begynte spenningen å lette. I hvert fall inntil besøkende ankom.

Da Noah rundet sirkelen innsatte gikk for å trene, opphørte skrittet hans ved oppdagelsen av Flora som sto ved besøksburet. Hun sto der, i stillhet, og så på ham. Innvendig rykket Noah over at Flora hadde gått mot hans ønsker. Eeksternt ble han begeistret ved synet av henne.

"Hvorfor er du her?" krevde han.

"Fordi du er mannen min."

"Du skal ikke måtte lide denne saken."

"Og likevel gjør jeg det. Med vilje." Hun la så til: "Jeg gir deg nyheter."

"Gode nyheter?"

"Nei, bare nyheter. Rettssaken din har vært planlagt i to uker fra i dag."

"Har Jakob funnet en advokat for meg?"

"Alle ønsker et stort innskudd. Jeg er fast bestemt på å finne midlene."

Noah så på henne med ømhet. Det var i det øyeblikket Noah innså at representasjon under rettssaken hans sannsynligvis ikke ville være tilgjengelig, så han tok frem sitt favoritemne-sin kone.

"Jeg skulle ønske du ikke hadde kommet." Han så bort og la til: "Jeg ville ikke at du skulle se meg på denne måten."

"Du kan ikke beskytte meg fra dette."

«Selv om jeg skulle ønske jeg kunne,» mumlet han for seg selv, og snakket så med Flora. "Smilet ditt løfter meg."

"Jeg savner at du starter morgenbålet, mens jeg lå toasty under dynen," ertet hun.

"Og jeg savner å kunne gli mellom de samme lakenene, etter at du har varmet dem før sengetid."

Selv om grensen til stengene avbrøt deres fulle omfavnelse, nådde hver seg frem til den andres hånd. Sammenvevde fingre grep et lidenskapelig klem. Mens de dvelte i hverandres tak, begynte Noah å kjenne en solid gjenstand i grepet hans.

Når han så inn i Floras øyne, erkjente Noah tilstedeværelsen av messen. De rullet hendene sammen og kjente at gjenstanden svingte mellom dem. Flora trakk i grepet hans, men han gjorde motstand. For ham lindret følelsen av henne sorgen hans, så han lot ingen substans av materie bryte berøringen hennes.

Det var først etter oppfordring fra nøkkelferdiges «for nære» politikk at Noah slapp kløen. Først da identifiserte han kvartskrystallen bestefaren hadde tatt med henne fra Sveits. Det var hans siste gave til henne før han gikk bort, så sjokket over at den nå var i hans besittelse gjorde ham bekymring.

"Hva er dette?" Han så på den glasslignende edelstenen. Han hadde selvfølgelig sett steinen hver dag i ekteskapet deres hvile på toppen av Floras kommode. Denne steinen var spesiell, selv i kvartsverdenen, for i sentrum sto fantomet til en yngre krystall. Dekker det indre punktet av krystallen dekket et svart pulveraktig mineral.

"Vi er denne krystallen, to i en," forklarte hun.

"Jeg kan ikke ta bestefarens..."

"Dette er krystallen min, Noah. Dessuten, da Grampa ga dette til meg, sa han at dagen ville komme da jeg ville føle en forpliktelse til å gi steinen til 'en kjær i nød'. Han fortalte meg at kjærligheten til to er inneholdt i denne ene steinen."

"Skal jeg gjøre noe spesielt med det?" spurte han.

"Med denne steinen er min styrke din til å bruke når den er nødvendig."

"Min kjære søte Flora. Takk."

"Ebenezer, kom og ta en god titt på denne tingen," ba Marley. Mens hver av dem sto på hver side av Noah, beundret de steinens egenskaper.

"Vel, det er utrolig. Det ser ut til at en spredning av skorsteinssot har lagt seg på spissen omtrent halvveis gjennom veksten," sa Scrooge.

"Ja, og den er perfekt utformet også."

Selv om nøkkelferdige hadde fortsatt å se på Noah og Flora for brudd på "ekstrem hengivenhet", holdt de seg innenfor hverandres kontakt. Etter en god del tid ropte nøkkelferdig ut kravet om at alle innsatte skulle gå tilbake til dagrommet. Noah ignorerte ropet fra fangevokteren.

I stedet løftet Noah Floras hånd til leppene hans. Da han kysset baksiden av fingrene hennes, begynte en hulk å sirkle bare noen få meter over hodet på dem. Overrasket over fuglens vilje til å lide kulden, så Noah opp og sa til Flora: «Vi vil sveve igjen».

Vakten tok Noah i skulderen og rykket ham fra Floras berøring. Han sa sint: "Hør på meg, domfelle. Når jeg snakker-reagerer du. Ikke ignorer meg igjen! Beveg deg nå." Med det begynte Noah å gå mot bygningen. Nøkkelferdig raseri var en liten pris å betale for hans lysne ånd. Han så ikke tilbake på Flora. Frykten for hulking tvang blikket hans frem. Den dagen betalte Noah villig kronen til fangevokteren for å være den siste inne.

"Fortell meg noe, Jacob," sa Scrooge.

"Hva er forespørselen din?"

"Vet du allerede alt som har eller er i ferd med å skje?"

"Nei, jeg har bare kunnskap om mine livserfaringer."

"Så du visste ikke om krystallen?"

"Det stemmer. Når sant skal sies, visste jeg ikke engang at Flora hadde besøkt Noah," forklarte Marley.

Ebenezer spurte: "Så vi er her for å endre utfallet av rettssaken?"

"Nei, det er ikke mulig. Vi er her for å få en full forståelse av tragedien."

"Hva skal vi til slutt endre?"

"Noahs elendighet."

Det gjorde Scrooge målløs. Han stanset i tankene, og spurte deretter forsiktig: "Jeg hadde faktisk funnet ut av det. Men hvordan...?" Scrooge visste ikke hvordan han skulle formulere spørsmålet slik at man kunne få mer informasjon, og Marley var ingen hjelp. Vennen hans så bare bort fra ham, og begynte så å bevege seg mot neste dag.

VINTERBLANDINGEN av kulde og tåke begynte day av Noahs arrestasjon. Og nå, fem dager senere, hadde været snudd til det ekstreme. London var ikke vant til dager med temperaturer under null. Inne i Newgate var det eneste som endret seg fra den bitre kulden til den voldsomt iskalde at de innsatte presset fellesskapets bord så nærme brannen som mulig. De fleste av de innsatte satt rundt bålet den dagen; de måtte, for å overleve. Å komme overens var en annen sak.

Alle i rommet visste å unngå både Maxey og Simons. Den torsdagen viste handlinger for å unngå en person å være ambisiøse. Alle ble fanget. Noah og gruppen hans samlet seg ved bordet, det samme gjorde de fleste andre. De tre tilbaketrukne mennene satt ved balkanten. De fortsatte å unnslippe de andre innsatte. Avvisningen var imidlertid gjensidig, ettersom ryktet hadde gått rundt i rommet om at disse tre var spioner mot de andre fangene.

Dagen brakte ingenting av verdi til rommet. Hver fange led sin egen personlige lidelse. Forsøk på å lette stemningen gjennom humor, eller historier, gjorde lite for å redusere den kollektive plagen.

"Hvorfor ligger den mannen på gulvet?" spurte Henry.

"Hold deg unna ham. Han er blitt bitt av en rotte," forklarte Noah.

"Har han rabies?"

«Maxey eller Simons ville ha myrdet ham nå,» svarte Martha.

"Så hva er galt med ham?"

"Fengslingsfeber. Han er en død mann, han har bare ikke sluttet å puste ennå," sa Dee.

"Hvorfor er det ingen som hjelper ham?"

«Henry, du er en nysgjerrig en,» sa Joseph.

"Det er kanskje ikke så smittsomt som rabies, men fengselsfeber dreper fortsatt de den infiserer," sa Noah.

"Jeg vil hjelpe ham."

"Se Henry, ingen vil at du skal bli syk. Dessuten er han annerledes enn oss."

"Han ser lik ut. Dessuten er Dee annerledes også; hun er både kvinne og svart. Så hva er annerledes med Levi?"

"Hans religion," sa Martha.

"Å." Henry nikket forståelsesfullt, og det ble ikke sagt et annet ord om emnet.

"Så, Martha-hva er din historie?"

"Noe flaks, litt ulykke, men for det meste bare å jobbe i gatene."

-Det høres ut som en tragedie.

"Det vanskelige er at jeg snart blir løslatt, og dere blir værende."

En ubehagelig pause fikk Noah til å bytte tema.

"Så fortell meg, Henry, hvor er familien din?" spurte Noah.

"Joseph er min..."

I rask respons ropte gruppen inn:

"Instruktør."

"Herre."

"Eier."

"Nei, han er fetteren min," forklarte Joseph.

"Og om å bli lommetyv?"

"Nødvendighet. Vi mistet det meste av familien vår i en båtulykke. Må spise." Joseph la til: "Dessuten lurte Henry meg."

"Det gjorde jeg ikke. Det er ikke min feil at jeg er en bedre løfter enn deg," skrøt Henry.

"Hva snakker du om?" spurte Dee.

"I fjor, etter begravelsene, trente jeg Henry i kunsten å gripe gullet da den lille djevelen ga meg lommeboken min etter timen."

De tre andre lo, slo bordet med godkjennelse, og erklærte så at Henry var den smarteste av de to. De pratet utover ettermiddagen. Alle former for emner ble tatt opp mens hver fortalte sin historie, men ett emne skilte seg ut-slaveri.

"Dee, fortell meg hvordan en amerikansk svart kvinne kom seg til England?" spurte Joseph.

«Jeg fikk hjelp av slaveeieren min».

"Hva gjorde de? Sette deg på skipet?"

"Det gjorde de, men uten målet om at jeg skulle rømme en gang i Storbritannia."

"Så du er en rømling?"

"Jeg er fri!"

"Jeg vil til Amerika, savner du det?" spurte Joseph.

"Trengselens synd kan aldri bli vasket ut av det landet. Det har ingen fordel for meg."

"Hva skjer hvis Old Bailey sender deg tilbake?"

"Domstolene eier meg nå, så de kan få sin vilje. Men la meg si deg dette, jeg vil alltid unnslippe mesterens lenker."

"Velsignet være," svarte Martha.

"Velsignet være," gjentok Scrooge.

SELV SLUTTEN på dagslys vanligvis gir en natt med frykt for det sovende fangehullet, brakte denne kvelden en fredelig hvile, i det minste inntil antydningen av lys. Mens en skyggefull dag gry varte, stormet flere nøkkelferdige fangehullet.

"Alle dere bomser står på rekke og rad!"

Forbløffet over intensiteten i etterspørselen, så hver fange på vaktene, men ventet på å handle. Hver av fangevokterne holdt så mange sett med benjern som de kunne bære.

"Du skal reise deg, NÅ!" skrek vakten.

"Du har et minutt. Alle som ikke står i kø blir på soverommet," brølte en annen. Alle mennene reiste seg på beina. Det minuttet gikk på sekunder mens hver domfelte skyndte seg å adlyde.

"Stå med føttene fra hverandre," instruerte en nøkkelferdig.

Mennene gjorde det uunngåelige; hver tillot en fengselsbetjent å låse bena sammen.

Med tyngden av sjakler klirrende spurte Henry sin fetter: "Hvorfor skjer dette?"

"Fantastisk stille!" ropte oppsynsmannen.

Det var Martha i dagrommet som informerte mennene om grunnen til at alle hadde på seg benmansjetter. De tre unnvikende spionene viste seg å være fengselsbrytere.

"De var stille om det, men jeg hørte dem bryte gjennom taket."

"Hvordan hørte du det, når soverommet ditt også er i fangehullet?" "Se den karen," Martha pekte på den tyngste av de to vaktene. "Jeg fikset bulen i buksene hans i går kveld."

Alle bortsett fra Henry forsto. "Hvorfor ville du fikse buksene hans?" spurte han.

Martha bare ignorerte spørsmålet og fortsatte: "Jeg hjalp til og med de tre."

"Hvordan?" spurte Josef.

"Da krypet snublet gjennom stikk på meg, snudde jeg ham slik at han vendte bort fra vinduet. Så så jeg de tre slippe et provisorisk tau mellom fengselet og College of Physicians."

"Og vakten ante ikke?"

"Han var litt opptatt på den tiden," spøkte Martha.

"Hvorfor forråder en kvinne seg selv?" spurte Scrooge.

"Nei, Ebenezer, lovene forlater kvinner," svarte Marley.

"Det er ingenting som tvinger Martha," insisterte Scrooge.

"Hva med ønsket om løslatelse fra Newgate?"

"Hvorfor er det viktig?"

"Ebenezer-ingen ønsker å sitte i fengsel! Den eneste grunnen til at Martha ikke allerede er løslatt er fordi hun ikke har to pence til å betale frigjøringsavgiften," forklarte Marley.

"Er det ingen annen måte å få pengene på?"

"Ikke for henne. Fortell meg, Ebenezer, hvilken rett til eierskap, eller til og med til et beskjedent levebrød, har hun?"

Marley ventet på svar, men svaret ble forstått, så Ebenezer forble taus.

HELT RUNDT SKUMRING svingte dagrommets massive dør opp. Ved terskelen sto to av nøkkelferdige med en slapp mann. En bøddelveske dekket det hengende hodet hans mens ben og håndleddsjern hindret motstand. Uten seremoni kastet vaktene mannen i gulvet, og dro deretter.

Få av de andre fangene viste noen interesse for den bevisstløse mannen. Henry insisterte imidlertid på å hjelpe. Med forsiktighet oppsøkte han karen. For å forhindre skade på Henry, sto hans fire følgesvenner i nærheten av ham mens han løftet posen fra den meningsløse mannens hode. Selv om Henry viste overraskelse over individets avmaskering, gjorde ikke de andre det. På gulvet lå en av de tre fengselsbryterne.

Så snart Martha, Dee og Noah identifiserte mannen, vendte de tilbake til fellesskapets bord. Joseph ble igjen for å hjelpe Henry i behovene til rømningen. Hele hodet til mannen var hovent. Henry håpet at mannen ikke ville komme seg tilbake før blåmerkene i øynene ble mindre. Sammen dro de to guttene fengselsbryteren til peisen. De plasserte ham nær den døende Levi. Sakte begynte mannen å stønne.

Når guttene ble med på fellesbordet, sa Dee til dem: "Jeg ville gitt dere alle en grogg, hvis jeg hadde det."

"Ja, jeg skal feire stort i dag," sa Martha enig. "Og ikke bare med grogg. Nyttårsdag fortjener de gode tingene. Men jeg vedder på at det ikke er en krone blant oss, ikke sant?"

Mens Martha halvparten ventet på svar, begynte Noah å innse sannheten om at 1814 var kommet. Julen var i bakkant bare én uke, og likevel hadde et liv med skrekk skjedd i løpet av disse syv dagene.

De andre forble i samtalen mens Noah drev til ettertanke. Skjebnen hans skapte forvirring. Han lurte på hvorfor en kjærlig Gud ville gjøre noe slikt mot ikke bare ham, men mot enhver person. Hvilken kjærlig hensikt kan det være med slikt forræderi? Og likevel ba han av hele sitt hjerte om at Jesus ville beskytte Flora, og han trodde Guds sønn kunne. Han ville ikke synes synd på seg selv, så da sinne trengte gjennom tankene hans, skjøv han seg bort fra bordet og gikk bort til vinduet med dobbeltrister.

Forvirret av åpningens kulde trakk Noah seg umiddelbart tilbake til varmen. Når han stod alene, kjempet han for å holde raseriet i orden, og da han innså at fremtiden hans ikke lenger kunne formes av planene hans-slapp han tårer. Sorg og sinne smeltet sammen til ett.

Marley vinket Scrooge av sted mens han sto ved siden av broren. Fra andre siden av rommet hørte Scrooge Marley hyle mens han åpenlyst sørget over Noahs vanskeligheter. Bare Levi blant de levende hørte jalene fra ånden. Da Levi begynte å riste av støyen, sa Marley: "Skulle ønske jeg kunne endre dette for deg." Marley så inn i Noahs røde øyne, fortsatte. "Jeg lover dette til deg Noah-jeg vil hjelpe din sjel å komme seg etter smerten fra denne livsånden, eller min egen ånd og sjel vil jeg overgi i stedet for din." Skyldfølelsen fra Marley hadde motsatt effekt på Noah, for tårer ble til hulk.

Mens Noah rykket i kroppen i et forsøk på å kontrollere gråten, la Marley armen over brorens skulder. "Noah, husker du bestemors historie om larven?" Han stoppet for å gi Noah normal responstid etter et spørsmål, og fortsatte så. "Larven er født med ett mål-å kripe rundt i planteverdenen og spise så mye av den som mulig før ormens slutt." Marley pustet inn den iskalde luften, og sa så: "Merkelig nok er larven ikke engang klar over sin sanne hensikt-den forvandler seg bare. For ormen i denne skapningen er livet over etter dens massive fortæring. Larven er trist over den kommende slutten, for å spise er dens liv. Likevel vet skaperen at udyrets sanne hensikt er den planlagte hensikten med forvandlingen av dyrets skapning.på."

Marley stanset, planla sine neste ord nøye, og sa så: "Sjelen din vet om din kommende transformasjon. Jeg kan fortelle deg at du skal være rolig, og likevel vet jeg ikke når du vil bli befridd fra denne redselen. Ettersom ormen ikke aner at den vil bli det vakreste natureksempel, så vi som mennesker har heller ingen anelse om vår perfekte essens. Vi blir bare fullt funksjonelle gjennom vår ånds plan." Pausende avsluttet Marley: "De fleste mennesker er ikke klar over målet for reisen deres, og selv gjennom det uvitende gjør vi ofte store ting. Noah, du bør vite at selv om livet ditt er over, går fremtiden din fremover."

Da Noah, sammen med de andre hannene, kom tilbake til det sovende fangehullet, spurte Joseph: "Kan jeg hjelpe?" Noah sveipet øynene med ermet mens han fortsatte i stillhet. Lys forlot dagen, og så i søvnens mørke avtok endelig Noahs pine.

Den kvelden, da nøkkelferdig lukket døren til dagligstuen, noterte han seg behovet for å fjerne Levi.

MED EN ANNEN DAG kom enda en fange tilbake. Dagen var en søndag, så fengselets eneste organiserte arrangement var kirken, og alle var pålagt å delta. The Ordinary bjefet en voldsom tjeneste mot det fangede publikummet. Helvetespassasjer for alle fremmøtte så ut til å være temaet for prekenen. Da seremonien var over, glemte Noah umiddelbart hvert ord som ble sagt.

Tilbake på dagrommet ble de hjemvendte fangene møtt med stønn fra en mann som lå midt i rommet. Mens fangene sto med lenkede føtter forbi den desorienterte haugen, kjente den tidligere hjemvendte fangen igjen formen på gulvet og angrep.

Det hele skjedde raskt, og ingen vesen hadde instinkt til å stoppe overfallet. De så bare bekymret på da den første fangen angrep den andre.

"Din frakk!" ropte den første fangen.

«Jeg måtte...» klaget den nylig hjemvendte mannen. Den første mannen stoppet den andre fra å fullføre tanken. I stedet viklet han lenkene til håndleddslenkene rundt halsen på den sittende mannen og trakk seg opp så hardt han kunne. Da han løftet mannen flere centimeter fra gulvet, hørte hele rommet knekken i beinene i nakken hans. Med et hardt dunk satte angriperen byttet tilbake på gulvet der han bare ble værende uten bevegelse.

Mens rommet så forvirret på, skjønte de at mannen var død. Det hele kunne ikke ha skjedd raskere. Selv en kule ville ikke vært like brå. Alle barna og mange av kvinnene i rommet begynte å skrike. Den drepte mannen satt frossen med vekten av hodet som ble trukket ned av den ødelagte nakken. Merkelig nok så han ut som en skilpadde med svulmende øyne, hengende munn og en stor spiss nese. Ingen brydde seg om at mannen var livløs. Rommet med fanger fryktet bare straffen som sannsynligvis ville bli gitt dem.

Før mennene i gruppen rakk å konfrontere morderen, kom to nøkkelferdige inn i rommet mens de svingte batonger. «Ok, svin, trekk deg unna,» sa en av vaktene til rommet til folk.

Politiet presset seg frem til liket og la hånden på den avdødes skulder. Straks falt han om. Nøkkelferdige krevde at gruppen skulle sende ut morderen. I et ønske om å

beskytte seg mot gjengjeldelse, pekte hver person, til og med Noah, på gjerningsmannen.

Da vaktene sikret morderen, kom to nye nøkkelferdige inn i rommet og bar liket bort. Ingen av nøkkelferdige ønsket å disiplinere de andre, så krisen gikk dagens vei og bleknet med lyset.

MARLEYS ÅND lurte på om den unge Jakob hadde gått glipp av sitt kall i livet. Han hadde alltid vært mesterlig i virksomheten. Men tellehuset var aldri hans lidenskap. Det var bare levebrødet hans. Og nå som Marley så på oppmerksomheten hans yngre jeg ga hestene hans, visste han at han ville ha vært mer nyttig for samfunnet som en stabil hånd enn en pengegrubber. Likevel var det i fortiden, og han var her for fremtiden.

Scrooge og Marley så på mens den unge Jacob børstet, matet og elsket hestene. Å skjemme bort dyrene hans trøstet skylden for hans svik mot Noah. Mens broren hans led i et bur, lekte han rytter med tvillingene sine, Smoke and Shadow. Han hadde alltid eid paret fullblodshester, for han hadde gitt ungdomsmusklene til stallen. Opprinnelig var avtalen som ble gjort at Jacob jobbet uten lønn til føllet hans ble født. På den tiden ville han eie hesten, men likevel fortsette å jobbe for dyrets mat og hus. Denne ordningen viste seg å være en førsteklasses transaksjon for Jacob, for da tvillingene ble født, ga stalleieren den ambisiøse gutten begge føllene.

Etter å ha pleiet paret, la Jacob pannen mot Smokes panne og sa: "Jeg har vanæret meg selv uopprettelig. Dere, mine venner, er mitt eneste håp om å gjenvinne en rettferdig sti." Han strøk hver hest likt og la til: "La oss leke med den lille tiden vi har igjen." I neste åndedrag steg Jakob opp på en av hestene, og begynte så å galoppere gjennom det åpne feltet og ut som hesten gjorde alt for å tvinge hans veiledning.

De smertefulle værforholdene førte til at turen ble kortere. "Kan det bli kaldere?" undret Jakob da han la fra seg rideutstyret. Etter å ha gitt begge føllene sitt vanlige fôr, ga han et halvt frossent eple til hver. Mens de hakkete frukten til grøt, tok Jakob veien til Newgate.

Mens han gikk, fant Jakob ut en metode for å frigjøre Noah. Han skulle ha handlet umiddelbart etter brorens arrestasjon, men frykten for sin egen sikkerhet fikk ham til å kripe. Det ville vært enkelt å returnere pengene innen en dag. Noah hadde selv gitt en forklaring med søl på isen. Selv den mest mistenkelige konstabelen kunne se begrunnelsen i en historie om at «pengene falt ut av posen». Det var imidlertid ikke det han gjorde. I stedet lot Jacob situasjonen utvikle seg til et mareritt.

Røyk og skygge var Jakobs eneste eiendeler. Beslutningen om å selge hestene virket i Jakobs sinn i flere dager. Han mislikte ideen om å måtte lide ethvert personlig tap. Likevel skjønnte han at situasjonen bare ville bli bedre hvis han overga sine kjære føller. Jacob visste at å selge én hest ville gi nok penger til å betale tilbake både Pressey og fengselskostnadene.

Han vurderte å beholde Shadow, men det var ikke løst i tankene. Begge hestene hadde gitt ham den samme leken og vennskapet. Smoke var irritert på hans evne til å åpne opp porter. Shadow på den annen side hadde en lidenskap for å løpe under grener i håp om å kaste rytteren.

Men det var hendelsen der begge hestene jobbet sammen for å redde livet til Jacob som gjorde det endelige inntrykket på avgjørelsen hans. Han husket dagen da hestene holdt ham i sentrum mens tre coyoter sirklet rundt dem. Den første coyoten flyttet til venstre, deretter flyttet Shadow til venstre for blokken. En andre dyttet til høyre da Smoke motarbeidet trekket med en falsk hode til høyre mens han ga et spark mot tarmen til den tredje prairieulven som beveget seg inn på Jacob. Dansen med å sirkle og sparke mot beistene varte i flere minutter.

Til slutt fikk Shadow et bitt i låret, Smoke hadde riper i nakken, men Jacob forble uskadd. Da coyotene forsvant inn i skogen, la Jakob merke til blodsporet som dekket veien deres.

I nærheten av fengselet bestemte Jacob seg for å selge Smoke og Shadow sammen. Tvillingene hadde aldri vært fra hverandre, og han visste at hans egoistiske ønske om å beholde den ene ville skade begge, så han bestemte seg for å gjøre det rette og la dem bli sammen.

Mens SCROOGE OG spøkelset ventet på at Jacob skulle komme, spurte Marley vennen sin: "Ebenezer, har du noen anelse om hva som venter deg når du går bort?"

"Jacob, hvorfor føler jeg at spørsmålet ditt gjør meg klar for trøbbel?"

De to så på hverandre, og smilte så: "Du har rett. Jeg har ingen ærlig grunn til å blande meg inn," sa Marley.

"Nei-nei, jeg har ikke noe imot en slik samtale. Jeg ville bare ikke bli sjokkert over leveringen av dårlige nyheter," svarte Scrooge.

Marley begynte samtalen, "Du vet da jeg døde, åpnet jeg øynene mine fra det jeg trodde var en 'god natts søvn', og gikk deretter på dagen min med å kle på meg, gå på jobb og slike ting."

"Hvorfor ville du gjøre det?"

"Det virket bare som en vanlig dag. Det varte imidlertid ikke lenge. Snart ble ting veldig bisarre. Jeg ble oppmerksom på lenkene mine, så skjønte jeg at huden min var gjennomskinnelig."

"Var det da du skjønte at du hadde omkommet?" spurte Scrooge.

"Nei, det ble tydelig da jeg sto foran Teint og Apurto."

"WHO?"

"Du vil møte dem snart."

— Jeg vet fortsatt ikke hvem de er.

"Teint sporer de som kommer inn og forlater Isle of Transmogrify," sa Marley.

"Det er det ordet igjen."

"Hva-Teint?"

"Nei, Transmogrify. Jeg tror jeg har vært der," svarte Scrooge.

"Det er ikke mulig; du lever fortsatt."

"Og likevel, jeg er sikker på at jeg var der denne kvelden."

"Du er fortsatt i live, ikke sant Ebenezer?"

"Sist gang jeg sjekket."

Marley gjentok deretter sitt opprinnelige spørsmål: "Ebenezer, har du noen anelse om hva som venter deg når du går bort?"

"Min beste gjetning er-alt du gikk gjennom, men mer...?"

Den unge Jakob sto ved fengselet og ventet på at Noah skulle komme. Jakob hadde villig blitt Noahs livline. De fleste dagene kom han med pengene og maten som Noah trengte for å overleve. På det som føltes som den kaldeste dagen i Londons historie, ankom Noah endelig besøksburet. Ansiktet hans viste tegn til utmattelse.

"Hva har du gjort?" spurte Jakob.

Mens Noah stokket de lenkete føttene, svarte han: "Jeg så en mann bli myrdet. Og hva har du gjort, lillebror?"

"Jeg mener bare-hvorfor har du på deg benjern?"

"Fordi det har vært en fengselspause. Nøkkelferdige vil gjøre alt for å tjene en pence."

"Jeg forstår ikke," sa Jakob.

"La meg bare si at dette fengselet er en pengebedrift, og hver vakt er på vei."

"Så hvor mye penger trenger du i dag?" spurte Jakob.

"Alle pennen du har."

"Serøst?" "De vil ikke ta av disse lenkene før jeg betaler for løslatelsen deres," forklarte Noah.

"Serøst?"

"Slutt å si det! Tror du jeg ville deg?"

«Nei, selvfølgelig ikke», svarte Jacob. Med det ga han broren alle sine pennies-13 pence totalt.

"Dette er bra, Jacob. Takk." Noah spurte da: "Har du funnet Sir Stephen Mackintosh ennå?"

"Nei, men jeg skal. Jeg skal få deg løslatt fra dette fengselet, Noah." Jakob fortsatte:
"Min ånd vil ikke være rolig før jeg gjør det."

Noah så på broren sin ut av øyekroken, og sa deretter forsiktig: "Jeg setter pris på det,"
la så til: "Jeg forstår ikke lidenskapen din, men jeg er takknemlig for din hengivenhet."

Brødrene brukte så lite tid i været som var nødvendig for utveksling av midler og informasjon. Når begge hadde blitt overført, beveget de seg raskt mot sine respektive oppvarmede områder.

4. JANUAR STARTET som dagen før — tåkete og kaldt, men bedret seg utover i perioden. Ved slutten av lyset hadde tåken lettet, kulden ble mindre og den tredje fangen ble returnert til dagrommet.

Med ankomsten til den siste rømte fangen begynte de gjenværende innsatte å banke i bordet og rope: "Fjern lenkene!" Gjennom hele bygningen skrek fangene om å bli løslatt fra ankelen. Til å begynne med, i håp om å stille mobben, ropte nøkkelferdige trusler om tortur. Til slutt da ingenting stilte gruppen, bestemte vaktmesteren seg for å fjerne lenkene fra fangene som kunne betale frigjøringsgebyret.

Noah tilbød seg å hjelpe vennene sine med å betale sine avgifter. Fornærmet over forslaget stormet Henry: "Jeg har mine egne penger." Både Josef og Marta oppførte seg som om de ville ha Noahs penger, men ingen av dem tok dem. Dee, som var uten en krone, tok ham opp på tilbudet.

Da Dee var fri fra lenkene deres, begynte de å gni den helbredende salven sin på skrubbsårene sjaklene hadde skapt. Alle fem vennene kurret mens hennes beroligende berøring lindret smerten deres. Når det gjelder Dee, var lettelsens sukk så høyt at det trakk hele rommets fokus.

Nær slutten av dagen begynte de fleste fanger å føle seg sprø. Vanligvis kjøpte gruppen bare grog, og ble så full. Imidlertid lettet både Maxey og Simons sin innestengte energi ved å avlaste blæren ut av vinduet. Som de senere forklarte

nøkkelferdige, gjennomførte de et eksperiment om hvorvidt tissen deres ville fryse før den kom på gaten. Det gjorde det, men mannen som ble utsatt for den frosne urinen hylte fortsatt da han passerte under den fallende isen. Selv om det var en ekkel ting å gjøre, opplevde ingen av mennene noen straff.

Neste morgen sto Noah som vanlig inn i dagrommet, den ene fangen bak den andre. Over tid hadde han herdet til institusjonens metode. Dagene begynte å løpe inn i hverandre da tilvenningen tøffet til utholdenhet. Hver dag kom Jakob med mynter. De fleste dager brakte Flora kjærlighet. Mellom de to overlevde Noah.

FREDAG DEN 7. ankom Jacob besøksburet med gode nyheter. "Jeg har funnet pengene," kunngjorde han.

Storøyde svarte Noah: "Det er enestående!" Deretter lovet han Jakob: "Jeg skal bygge deg en stall hvis du kan løse dette tapet for meg."

Jakob avviste tanken. "Nei, jeg vil ikke ha en belønning. Hvis jeg kan fri deg fra dette overgrepet, vil min belønning være din frihet."

Noah ble overveldet av følelser: "Hvordan fortjener jeg en slik bror?" Jacob bare gliste. Resten av dagen kom Noah med et smil, men neste morgen ville han få ny panikk.

Morgenen introduserte dagen med en endring i rutinen. Martha ventet allerede i dagrommet. Da mennene kom inn, la hver enkelt merke til at hun sto ved siden av den åpne ilden, men tenkte lite på det. Bare Maxey forsto årsaken til hennes tidlige utseende, og han angrep henne for det. "Du tror kanskje du kommer til å bli løslatt, men ikke før jeg først får min."

Han dyttet henne mot peisen og sa: "Jeg kommer ikke til å betale for en forfører som er igjen."

"Jeg opptretr ikke gratis," sa hun og forsøkte å skli under grepet hans.

"Vi får se om det," knurret Marley mens han intensiverte angrepet.

Noah, selv om han var skremt av overfallet, uttrykte ingenting som ville vise hans nykommerstatus. "Forlat henne," ropte han.

Uten å vike tok Maxey tak i brystet til Martha, og tvang henne deretter til et kyss. Noah, i samme øyeblikk, la armene rundt Maxeys bryst, og trakk så med en slik kraft at Maxey falt i gulvet. Instinktivt sparket Martha overfallsmannen i hodet, noe som lammet forbryteren, men stoppet ham ikke. Maxey var imidlertid ikke lenger interessert i Martha. Sakte reiste han seg, snudde seg mot Noah, og så med en enorm styrke slengte han en 7-tommers treskive inn på siden til den kommende helten.

Da Maxey trakk hånden sin, så rommet på at Noah sprutet blod. Han var heldig, for frakken hans stoppet det fragmenterte trestykket fra å forårsake alvorlig skade. Da Maxey forlot området hvisket han til Noah: "Jeg skal sørge for detbøddelen bruker et kort tau på deg."

Ved hjelp av vennene hans ble Noah raskt reparert. Dee, som nettopp hadde kommet inn i rommet, brukte en annen av hennes salver for å beskytte såret mens Martha rev underkjolen hennes i strimler for bandasjer.

Mot slutten av dagen ble Martha løslatt fra Newgate. Før hun forlot fengselet, klemte hun alle de nye vennene sine. Mens Marta omfavnet Noah, hvisket hun i øret hans: «Ikke fortell din kone om dette. Det vil bare bekymre henne uten beslutning." Så, uten forvarsel, kysset hun Noah med en slik intensitet at det presset ham ut av balanse. Da han snublet for å gjenvinne fotfeste, dro hun.

NESTE MORGEN kom både Noah og Jacob tidlig til besøksburet. Når de hadde fullført sin daglige utveksling, dro Jakob umiddelbart. Noah fortsatte å gå sirkler rundt gårdsplassen. Tanker om sommerens sol fylte Noahs sinn da kroppen hans gjorde alt for å kontrollere skjelvingen. Da han beveget seg mot inngangen til fengselet, kunne en stemme høres som ropte navnet hans. Da han snudde seg, la han merke til Flora som ventet ved besøksburet. Noah brøt ut i et stort glis da han løp mot henne.

Ved ankomst viste Flora et halvt smil til Noah. Han studerte ansiktet hennes, og spurte så: "Hva er galt?"

Hun så ned mens hun svarte: «Jeg har det bra».

"Se på meg, kjære." Han løftet haken hennes så øynene hennes kikket inn i hans. "Hva er galt?"

"Det er bare meg."

Hun snudde seg for å gå bort, men Noah stoppet bevegelsen hennes. "Hvis du forlater meg nå, vil jeg lide bekymring hele dagen over deg."

Hun så Noah rett inn i øynene, og hvisket så: "Jeg tror jeg er med barn."

Marley falt umiddelbart på kne og ropte: "Nei, nei-denne sannheten er for vanskelig!"

"Jacob, hvorfor er dette en så bekymring?" spør Scrooge.

«Ebenezer, du vet det samme som meg om denne tragedien. Og likevel hadde jeg ingen anelse om at Noah noen gang ble fortalt om babyen. Et offer til. Hvordan kan jeg noen gang forløse meg selv?" Spørsmålet var mer enn retorisk for Marley. Han fryktet nå at ingenting han gjorde noen gang ville rette opp feilen hans. Tapet av så mange ulastelige ånder, og nå et barn. For helvete, Marley hatet seg selv.

Et langt øyeblikk sto Noah urørlig. Han lurte på hva svaret hans skulle være. Joy overmannet frykten da han forsikret Flora: "Dette kommer til å gå bra. Jacob har funnet de tapte pengene. Forhåpentligvis kan han reparere situasjonen før rettssaken. Hvis han gjør det, vil vi være sterkere etter dette."

Flora rygget tilbake for Noahs ømhet. "Ønsker blir ikke virkelighet, Noah." Tårene begynte å renne nedover kinnene hennes. Da de nådde haken hennes, brukte Noah hånden sin til å tørke dem tørre.

I det som så ut til å være en evighet, stod Noah taus. Oppmuntrende ord bleknet, men en historie fra fortiden sprang frem. "Husker du dagen vi møttes?" spurte han.

"Ja, selvfølgelig gjør jeg det," sa hun.

"Du likte meg ikke, gjorde du?"

"Jeg trodde du kanskje var-enkel." Smilet hennes økte Noahs ønske om å fortsette.

Han sa: "Vel, jeg var enkel. Rett og slett betatt av sjarmen din."

Floras smil utvidet seg da hun husket hendelsen. "Du har absolutt dummet deg ut."

«Du ville ikke gi meg et blikk. Jeg måtte gjøre noe», svarte Noah.

"Så du oppførte deg som en klovn med vilje?"

"Har du ikke innsett nå-jeg er en klovn."

Flora lo. Hun visste at Noahs dumhet sjelden dukket opp, men når den gjorde det, var det en fryd. Sammen gjenfortalt de historien. "Det var et sjokk da du feide hatten over stien i den store ridderligheten."

"Jeg prøvde å være imponerende."

"Så korndusjen var planlagt?" spurte hun.

"Jeg hadde ingen anelse om at når jeg gjorde den "store gesten" den enorme mengden hvete som ville fly," forklarte Noah.

"Det gikk overalt, men mest på deg."

"Det planla jeg også," innrømmet han.

"Så la meg få det på det rene, du ønsket å imponere meg så mye at du puttet en håndfull hvete i frakkens armmansjett." Noah nikket samtykkende mens Flora fortsatte: «Jeg kunne nesten ikke tro det da du signaliserte at jeg skulle passere foran deg, og så spredte kornet seg overalt».

Sammen lo de. "Du vet, Flora, jeg er spent på babyen."

«Det er bare en mulighet. Jeg vil vite sikkert om noen uker."

Da Flora ga Noah et par kroner, angrep Simons. "Du stjal klærne mine!" ropte han og slo hodet til Noah inn i gjerdet. Mens Simons presset ansiktet til Noah mellom stengene, klødde en av de hjemmelagde mothakene, kuttet av metallet, i Noahs kinn. Flora skrek.

Simons tok kronene fra Noah, og mumlet så: "Jeg vet ikke hvem av vennene dine som slo meg ut, men jeg kommer til å straffe deg." Lukten fra forbryterens kropp fylte området. Bare pusten hans fikk Noah til å hoste. "Jeg har en følelse av at du kommer til å dø i dag."

"Neil!" ropte Flora. Hun strakte seg gjennom stengene, tok tak i kjeltringens hår, og trakk så med en slik kraft de fleste trådene ble frigjort fra hodebunnen. Simons følte knapt noe ubehag. Floras angrep resulterte bare i at han pressetg Noah inn i mothakene i buret med et vilt sinne. Trykket fra de gjennomborende sporene fikk blod til å strømme over ansiktet til Noah.

«Gjør deg klar for Guds helvete,» sa han og dyttet på hodet til Noah med all kraften han hadde.

"INGEN!" hylte Marley. Spøkelset strakte seg inn i brystet til Simons, grep om hjertet hans, og komprimerte deretter kjøttet. Da muskelen til Simons' organ tilpasset seg formen til Marleys bein, nådde Noah seg bak seg og tok tak i håret til Simons. I et forsøk på å frigjøre seg trakk han forbryterens hode bakover. Motangrepet gjorde Simons rasende i en slik grad at han intensiverte angrepet. Marley klemte til grepet hans lukket seg godt inn i hjertet.

Mens de tre mennene kjempet for kontroll, begynte Simons å løsne clutchen, og deretter tok han tak i brystet med sin ledige hånd. Gal av galskap ropte han: "Hva gjør du med meg?"

Noah kom seg løs fra Simons, men Marley slapp ikke sitt hjerteanfall. Mens den potensielle morderen vaklet fra besøkendes bur fulgte Marley. "Jacob, slipp ham," kommanderte Scrooge.

Forvirret svarte Marley: "Jeg tror ikke jeg kan."

"Bare trekk deg unna."

Simons slengte seg frem og tilbake i et forsøk på å få frihet fra smerten. «Hjelp meg, Ebenezer,» ropte Marley.

Scrooge tok tak i Marley og trakk, men energien hans gikk uten belønning. «Hånden min er for hardt klemt», ropte Marley. De to gjorde sitt beste for å skille seg fra Simons, men selve forbryterens hjerte klynget seg fast til Marleys grep.

"Han skal dø," sa Flora.

Uten forvarsel falt Simons i bakken. Fallet trakk Marleys arm fra skulderen. Liggende i korridoren, fortsatt festet til hjertet, begynte de enkelte beinene i Marleys hånd å rykke, så forsvant de alle sammen. Da armen hans erstattet seg selv, sa han: "Jeg tror jeg drepte ham."

"Du vet at Noah kommer til å få skylden for dette," svarte Scrooge.

Vakten, som nå var klar over den falne skurken, løp ham til unnsetning. "Hva har du gjort?" knurret nøkkelferdig.

Noah snudde seg mot vakten, med blod som strømmet fra flengene i kinnet, sa han: "Simons angrep meg."

"Han sa at han skulle drepe Noah," sa Flora. Hun viste fengselsvokteren hårklumpen som fremdeles var i hånden hennes, la hun til: "Ingenting kom til å stoppe ham, ikke engang smerte."

"Vel, det ser ut som noe smertefullt stoppet ham." Vakten knelte ved siden av Simons, og rapporterte deretter: "Han puster fortsatt." Da han reiste seg, sa han: "Så hvis trukket hår ikke ville avslutte et angrep, lurer jeg på hva som gjorde det?"

"Han tok tak i brystet-så bare falt."

Nøkkelferdig så på paret. "Jeg har sett på deg," sa han til Noah. Vakten la så til: "Du er verdt respekt. Denne..." han stoppet opp og så på Simons fortsatt ubevegelig på bakken, "...han fortjener..." og uten forvarsel sparket mannen Simons i hodet. Vakten løste bandanaen rundt halsen hans, og ga den til Noah. "Her kan nakken min lide forkjølelse i dag. Rydd opp."

Noah og Flora bare sto der sjokkerte. "Er du tullete? Du blør over deg selv. Rydd opp!" Vakten grep Noahs hånd, og la deretter tøyet i den.

Noah tok imot lommestørkleet mens Flora sa: "Din godhet vil bli belønnet."

Nøkkelferdigen så på Flora, ristet uenig på hodet, og sa så til Noah: "Vet du navnet mitt?"

"Nei, sir."

"Hold det sånn." Med det plukket nøkkelferdig opp de tapte pennyene Simons hadde stjålet fra Noah, og lot de tre for å avgjøre uenigheten.

I løpet av få minutter begynte Simons å komme seg. Mens han stønnet, grep den fortumlede forbryteren hodet hans med den ene hånden, og gned deretter området av hjertet med den andre. Sakte kom han seg til et punkt hvor han kunne reise seg. Han stirret på Noah og Flora mens de så på ham. Ingen av dem visste om den andre ville fortsette overfallet. Men med forsiktighet trakk begge sider seg tilbake.

Simons stilte opp foran Noah for retur innendørs. Da døren åpnet, tok Noah tak i kragen til Simons, og gikk deretter foran ham. "Gjør din pence klar. Aldri mer vil jeg være sist når du er tilgjengelig for betaling av veiavgiften." Simons bare sukket, så aksepterte han sin nye stilling.

En gang innendørs, administrerte Dee flere av hennes salver mot Noahs skade. "Dette stopper blødningen," sa hun og viste innholdet til gruppen. "Denne får huden til å sy sammen uten arr. Og denne demper smerten."

"Er du lege?" spurte Henry.

"Nei, kjære. Jeg har bare salvene mine. Jeg overlater legen til mennene med kniver," svarte Dee.

"Vel, Jacob, du ser ut til å ha flaksen til en engel i dag," sa Scrooge.

"Så det virker. En dag vil jeg lære å kontrollere sinnet mitt."

"Nei, nei, det vil du ikke. Vredet ditt var hederlig. Kontroll ville bare ha resultert i Noahs bortgang," forsikret Scrooge.

Marleys ansikt viste ingen følelser, men han visste at levd historie ikke kunne endres. Noah skulle ikke dø den dagen.

**** Stav fire ****

Hard rettferdighet

SLUTEN PÅ dagen ga Noah en ny styrke. Før mennene forlot dagrommet til det sovende fangehullet, lovet han å aldri la en annen person åpne for angrep.

Tirsdag startet en periode med verdslige og kjedelige hendelser i fengselet. Mengden av innsatte moret seg innenfor sine egne private grupper. Ved middagstid gikk nøkkelferdig inn i dagrommet for å kunngjøre: "Følgende personer vil gå for retten på Old Bailey i morgen." Alle i rommet hørte navnet sitt ropt.

Ingen ble overrasket, men varselet hadde effekten av å dempe samtalen. Hver fange brukte resten av dagen på å tenke på sin skjebne. De fleste ville sannsynligvis bli dømt skyldige, så frykt for fremtiden deres skapte en situasjon der alle trakk seg tilbake til stillhet.

Unge Jacob var den eneste Marleyen med en oppgave den dagen. To ganger hadde han forsøkt å selge Smoke and Shadow bare for å høre det samme fra hver kjøper: "Jeg trenger bare én hest." Selv om Jacob forklarte det spesielle forholdet mellom tvillingene, ble ingen av mennene overtalt, så begge salgene gikk tapt. Da han løp mot

sitt gamle arbeidssted, bestemte han seg for å selge de to hestene med rabatt, siden manageren hans, Mathew Pepin, ville kreve en slik lokking.

Innenfor stalldørene fant Jacob Mathew som passet på hestene. Å friske opp sengetøyet, fylle på maten og fjerne møkka var hans plikter. Da Jacob kom inn i stallen, kunne Mathew høres plystre. Melodien var uklar, men likevel behagelig for øret. Da han nærmet seg den travle mannen, sa Jacob: "Mathew, din gamle franske vagrant."

«Vel, vel, hvis det ikke er den unge ærendutten,» sa Mathew mens han hvilte høygaffelen mot veggen. "God dag til deg, Jacob. Hva bringer deg til ditt gamle tilholdssted?"

"Husker du i fjor da du ville kjøpe Smoke and Shadow?"

"Selvfølgelig. Tilbudet er fortsatt åpent," svarte Mathew.

"Jeg håpet det ville være slik," svarte Jacob.

"Så 300 pund for de to?"

"Du får en eksepsjonell avtale," sa Jacob.

"Selvfølgelig er det nok, for du er her villig til å selge. Er det riktig?"

"Ja." Dessverre fullførte Jacob transaksjonen. Etter at han tok et siste farvel til Smoke og Shadow ved å gi hver et eple og en klem, løp Jacob deretter til Old Bailey Courthouse for å prøve å sikre Noahs frihet.

Da han gikk inn i tinghusets inngang, ble Jacob umiddelbart spurt: "Kan jeg hjelpe deg?" Gutten som stilte spørsmålet virket for ung til å jobbe i en så kjent organisasjon.

Uten en tenkepause spurte Jacob: "Jeg er her for å se ærede William Domville."

"Han jobber på hjemmekontoret i dag. Kan noen andre hjelpe?"

"Er han presiderende dommer for morgendagens rettssaker?"

"Ja," svarte ungdommen.

"Jeg har viktige saker å diskutere med ham i dag. Kan jeg få adressen til hjemmekontoret hans?" spurte Jakob.

"Ingen."

Noe overrasket prøvde Jacob å forklare: "Han trenger å vite hva jeg har oppdaget om en kommende rettssak."

"Du må legge frem bevisene dine under rettssaken," insisterte hjelperen.

"Men hvis jeg kan snakke med ham i dag, blir det ingen rettssak."

"Jeg forstår, og jeg skulle ønske jeg kunne hjelpe deg. Men hvis jeg frigir dommerens plassering, vil han frigjøre meg fra denne jobben, og jeg trenger arbeidet."

Jakob innså at forpliktelsen til å rense Noah ikke ville være så lett som han først håpet. Han tok farvel med den hyggelige, men lite hjelpsomme gutten, og skyndte seg straks til postkontoret. Siden kontorarbeiderne var midt i stengningen for dagen, ba Jacob om å få se London Post Office Directory. Etter et ubehagelig blikk fra vaktmesteren, gikk han til slutt med på å gi Jacob to minutter med boken. Med tid til overs plasserte Jacob dommerens adresse i minnet, takket vaktmesteren, og skyndte seg deretter til stedet, men bygningen var mørk. Jakob sto utenfor dommerdøren, beseiret.

MARLEY OG SCROOGE kom tidlig til rettssalen. De to usynlige fra fremtiden satt i "familie og venner"-delen av Old Bailey og ventet på at saksgangen skulle begynne. Mens de kikket ned på rettsområdet, spurte Scrooge fra Marley: "Du spurte meg om jeg visste hva som ville skje etter at jeg passerte-selvfølgelig kan jeg aldri vite noe slikt før jeg blir presentert for mulighetene. Men til det samme spørsmålet, fortell meg hva du har blitt nå som du ikke er av kjød?"

"Jeg jobber mot å bli en Mogrified Spirit," svarte Marley.

"Er du i forbannelsen akkurat nå?"

"Denne ånden-fremtiden min er i overgang. Og til spørsmålet ditt, ingen blir noen gang fordømt. Noen ender opp tapt, men det er gjennom deres egen handling eller forespørsel."

Dette ga liten mening for Scrooge. "Selvfølgelig må folk som myrder og raner andre være dømt."

"Nei, deres ånd er av verdi når de er rensset for gjerningen. Faktisk blir kunnskapen om en slik hendelse brukt til å hjelpe nye verdener med å unngå slike feil."

"Så drap er bare en feil," spøkte Scrooge.

"Det avhenger av intensjonen til morderen."

"Så noen i kamp, eller en bøddel, blir ikke straffet, mens en fullsom ved et uhell kjører over en fotgjenger blir straffet?"

"Ingen blir straffet," svarte Marley, og så Scrooges undersøkende blikk lagt til, "det er ikke hensikten med den uendelige bevisstheten."

"Men hvordan kunne en morder noen gang gjøres ren nok for...?"

"Uendelig bevissthet," sa Marley og avsluttet Scrooges spørsmål.

"Ja, det er vel det jeg spør om."

"Hver ånd som lever har en kvalitet som den uendelige bevisstheten ønsker å innlemme i sitt større vesen. Det oppnås ikke alltid, men det er målet."

"Er ikke den uendelige bevisstheten redd for forurensning fra urene handlinger?" spør Scrooge.

"Nei. Det er ikke mulig å forurense sjelen til den uendelige bevisstheten. Den menneskelige ånd er beholder for korrupsjon. Når den først avslører sine feilhandlinger, blir den forvandlet."

"Er ikke ånden og sjelen den samme?"

«Selvfølgelig ikke», svarte Marley mens han så fangene strømme inn i rommet. Mens hver innsatte sto med benjernerne sine mot domfeltes innhegning, fortsatte allmennheten å fylle ut det øvre området der de to usynlige bodde. I løpet av minutter kom alle typer kontorister, advokater og betalte tilskuere inn i rettssalen.

Det var først etter at rommet var fylt at namsmannen annonserte dommerne. "Alle reiser seg. Court of Old Bailey er nå i møte, den ærede dommer William Domville presiderer." Dommer Domville, sammen med en annen dommer, gikk inn i rommet, og tok seg deretter til midtsetene bak benken. Med det kunne en øredøvende summen høres i hele rommet mens de forskjellige arbeiderne suset i et forsøk på å forberede detaljene om hver domfeltes omstendigheter.

Bortsett fra balkongen, der Scrooge og Marley satt ved skinnen, satt dommerne over de andre arbeidsgruppene i rommet. Kontoristene og rettsreporterne satt rundt et halvsirkelbord rett under dommerbenken. Til venstre for dommerne og under allmennheten satt de tolv mennene i juryen. Fangene slo seg ned i en innhegning som lå et halvt dusin fot bak kontoristens bord. Inne i fangens penn rørte de tjue som skulle stilles for retten den dagen, lite og sa ingenting, da rettssalen ble slått ned i en urovekkende ventetid.

«Fogd, ring den første tiltalte,» beordret dommer Domville.

"Joseph Freeman, reis deg og møt anklageren din," krevde fogden. Noah så på mens vennen hans gikk til tiltaltes boks. Stående innenfor holdepennen fulgte Joseph bevegelsene til dommerne mens fogden fortsatte. «Du blir tiltalt for grovt å stjele en klokke fra Ephraim Weedon 11. desember på Theatre Royal. Hvordan ber du?"

"Ikke skyldig."

Med det tok Ephraim Weedon sin plass i vitneboksen som var lite mer enn en hevet plattform plassert i plassen foran kontoristens bord. En mann med svarte dresser gikk inn i vitnet som holder pennen på motsatt side av rommet nær juryboksen. Med alle spillere på plass spurte dommer Domville Weedon: "Hva er verdien av klokken din?"

"Tolv pund."

"Og fikk du tilbake klokken i samme form som den forlot deg?"

"Ja." Han pekte på mannen i vitneholdsområdet, og sa deretter: "Konstabel William Taylor returnerte klokken."

"Bra. Vennligst forklar hvordan alt dette skjedde," ba dommeren.

Med det fortalte Weedon om å forlate skuespillet As You Like It, deretter om hvordan Joseph strøk mot ham mens han løftet klokken. Umiddelbart skjønte Weedon at forbrytelsen ble begått, og ropte deretter om hjelp: "Stopp ham, tyv ..."

Etter aktors vitneforklaring snakket William Taylor om den samme hendelsen med bare små variasjoner. Joseph hadde ikke noe forsvar bortsett fra å si at han var lei seg for skaden han forårsaket.

"Jada, alle er lei seg, når de først blir tatt," svarte den ikke navngitte dommeren bak benken. Josephs historie var en de to myndighetene hørte flere ganger under hver økt på Old Bailey. Gutten visste at han kom til å bli straffet; han bare håpet lite fysisk skade ville komme til ham. Uten mye omtanke fant juryen ham skyldig, og dommer Domville dømte ham til syv års transport til Australia. Han var ikke så misfornøyd som de fleste ville vært med dommen, for han ønsket eventyr.

Dommerne og juryen gjorde kort arbeid med de fleste rettssakene som ble presentert den dagen. Nitten av de tjue tiltalte ble siktet for grov tyveri. Bare James Maxey hadde begått en voldelig forbrytelse. Mens han var i fengsel, handlet forbryteren som om han ville bite hodet av en hoggorm, i virkeligheten hadde han ikke mer mot enn å forgifte sin kone og stedatter. Men for domstolene er drap drap. Så innen femten minutter fant juryen Maxey skyldig og dommeren ga ham den anbefalte straffen-døden.

Da håndleddslenker ble lagt til Maxey, kalte namsmannen den neste tiltalte, "Dinah Smith, reis deg og se mot anklageren din." Dee dyttet opp fra den innsattes benk, og gikk deretter inn i tiltaltes boks der speilet dinglet overa reflekterte sollyset direkte inn i øynene hennes. Mens hun nyset to ganger i rask rekkefølge, gjorde kroppen alt for å unngå lyset.

«Stå på deg», krevde dommeren.

Dee slo seg ned på et sted der lyset forårsaket minst ubehag. Så fortsatte namsmannen: "Du blir tiltalt for grovt å stjele en frakk fra Hannah Denhous 23. desember. Hvordan ber du om det?"

"Skyldig."

"Du innser at jeg ikke vil ha noe valg i straffeutmålingen hvis du sender inn en slik bønn?" spurte dommeren.

"I sannhet har jeg heller ikke noe valg. Jeg tok frakken slik at jeg kunne bli varm, og jeg ville gjøre det igjen," innrømmet Dee stolt.

Juryen så på at dommer Domville uttalte både straffen som kreves av loven, men inkluderte likevel sin egen partiskhet i dekretet og reduserte straffens alvorlighetsgrad. "Dinah Smith, jeg dømmer deg til å bli "pisket innendørs" til sammen 10 piskeslag. Selv med reduksjonen av vippene, stønnet alle kvinnene i rettssalen ved tanken om en barbrystet juling.

Etter Dees rettssak begynte Noah å slå sammen de gjenværende sakene til én historie. I hver forbrytelse, men forskjellig i detaljene om hvem, hva og hvor av ugjerningen, var utfallet for det meste det samme. Noe ble stjålet, noen stoppet tyven, og nå skulle noen straffe forbryteren.

Den mest interessante rettssaken fant sted like før Simons, og den ga hele rommet, bortsett fra aktor i saken, en sårt tiltrengt pause fra historiene om ondskap og ulykke.

Den 27. desember gikk tre unge venner-Katharine Fitzgerald, Ruby Ann Marr og Mary Egduurb-inn i Blucks Boutique. Alle tre kjøpte og betalte for bånd innen et minutt fra hverandre. Eierne, Benjamin Bluck, flørtet med Katharine ved å fortelle henne at hun var pen nok til å gifte seg. Katharine himlet med øynene mot vennene sine mens de tre fniset av ideen om å gifte seg med en slik leitch.

Ruby betalte deretter for båndet hennes, og Bluck sa: "Hvis du noen gang trenger et sted å sove, kan jeg finne et til deg."

"Er du ikke snill?" svarte hun sarkastisk mens hun blunket til vennene sine. Alt dette foregikk som et spill med "humor the Casanova" inntil Mary betalte for båndet hennes, så ble Bluck slem.

Mens Bluck ga Mary vekslepengene hennes, tok han tak i hånden hennes og ropte: "Hvorfor stjeler dere jenter fra meg?"

"Slipp meg, gamle mann! Du er vrangforestilling."

Med det begynte Bluck å skrike som en banshee. "Nei, ingen av dere har betalt meg for båndet."

"Stopp det! Du er en skurk!"

Før noen av kvinnene rakk å rømme fra butikken, stoppet Davis, konstabelen, utgangen. Etter at Davis hadde stilnet de fire, lyttet han til historiene deres. Selv om de tre kvinnene fortalte den samme historien, og butikkeieren hadde rykte på seg for å være lysten, trodde betjenten på butikkeierens historie, fordi-vel, fordi de andre var jenter.

Så de dro til Newgate, hvor sorenskriveren ikke hadde medlidenhet med de tre. Av en eller annen grunn la nøkkelferdige dem i deres egen celle på Newgate og lot dem aldri komme inn i "dagrommet". Rettssaken deres var unik ved at dommer Domville hadde kunnskap om Bluck. Dommeren hadde tidligere erfaringer med Blucks falske anklager, og han ville ikke tillate at retten hans ble lurt igjen. Han instruerte juryen om å finne kvinnene uskyldige, og da juryen gjorde som fortalt, beordret han dem løslatt.

Som en siste kjennelse i saken dømte dommeren Bluck til å betale alle saksomkostninger, kostnadene for å huse kvinnene på Newgate, og en betydelig bot for løgn. Kvinnene fikk ikke annet enn sin frihet.

Da de tre kvinnene forlot rettssalen, ble Simons kalt frem for å redegjøre for sin forbrytelse. Hans lovløshetshandling viste at han var både dum og brutal. Aktor, Franklin Paxton, forklarte at han fant hans eneste svarte sau slaktet blant et felt med hvite sauer. Drepets villskap spilte i hodet til hver person som lyttet.

Paxton detaljerte funnet av ben, tarmer og andre deler spredt over hele beitet. Deretter fulgte han bloddryppene til Simons' hage hvor han fant sauehodet spidd på toppen av en påle. Det grufulle synet gjorde det åpenbart for bonden hvem som hadde begått forbrytelsen, den blodfargede mannen som sto innen føtter fra ham. Bonden konfronterte Simons og ropte: "Det er sauehodet mitt."

"Vil du ha den tilbake?"

«Nei, jeg vil ha hodet ditt på staven,» sa han og taklet Simons i bakken.

Etter flere minutter med knep, og mer tid med å tørke blod fra ansiktene deres, stoppet konstabel Hugh Petherick krangelen deres ved å arrestere dem begge. En gang på magistratens kontor ble forbryteren fengslet, og Paxton ble sendt hjem.

Den eneste forskjellen mellom Simons tyveri, og alt unntatt ett annet tyveri som ble dømt den dagen, var dommen. Uten tvil kunngjorde dommer Domville at døden var Simons' rettferdighet.

Da skyer skygget for ettermiddagssolen, reflekterte ikke lenger speilet over tiltaltes boks lyset påinnsattes ansikt. Dette var det eneste som gikk lett for Henry den dagen. Da fogden ropte navnet hans, ble han bare sittende.

"Jeg sa-Henry Freeman, reis deg og møt anklageren din," ropte fogden. Joseph dyttet sin fetter frem. Sakte gikk Henry inn i tiltaltes boks. Han fokuserte øynene på Joseph som satt under ham i den dømtes innhegning. "Du blir tiltalt for grovt å stjele en klokke fra Laurence Brand 28. desember på Theatre Royal. Hvordan ber du om det?"

Henry forble taus.

"Hvordan ber du?" krevde namsmannen. Fortsatt stille begynte Henry å riste over å være i fokus for oppmerksomheten.

"Du må be," sa dommer Domville.

Henry åpnet munnen, men ingenting kom ut. "Kan du snakke?" spurte dommeren.

Henry hørtes et knirk, men ikke et ord ble sagt. Irritert fortsatte dommeren: "Du vil ikke bli unntatt fra din forbrytelse gjennom stillhet." Han ventet på svar fra Henry, men det eneste som skjedde var en vannpytt ved ungdommens føtter.

"Dette er din siste sjanse, gutt, snakk eller bli funnet skyldig!"

Rettssalen falt i en stillhet som brølte av spenning. Til slutt sa dommer Domville: "Du har ikke gitt meg noe valg. Henry Freeman, jeg finner deg skyldig i forbrytelsen av grov tyveri. Jeg dømmer deg til døden." Med denne proklamasjonen besvimte Henry umiddelbart, så Joseph løp bort til søskenbarnets side. Den eldste Freeman hjalp gutten på beina og spurte: "Deres ære, kan jeg bli hørt?"

"Du kan, hvis du kan avklare en grunn for ikke å opprettholde dommen min."

"Jeg kan, ærede."

"Snakk da."

"Henry er fetteren min. Det er frykten som har kneblet tungen hans. Vi er født fra landsfiskere. For et år siden mistet foreldrene våre, sammen med flere brødre og søstre, livet i en båtulykke."

"Hvordan taler denne tragedien til nåtiden?"

"Jeg ville ha dødd i den ulykken hvis Henry ikke hadde reddet meg." Han stoppet for å vente på noe svar fra dommeren, men det var ingen, så Joseph fortsatte. "Da båten sank, slo jeg hodet i noe, som tvang meg til bevisstløshet." Igjen en pause og igjen stillhet. "Jeg er ikke sikker på hvordan Henry var i stand til å trekke meg i sikkerhet, men han gjorde det. Sir, hvis det ikke var for Henry, ville jeg vært med Skaperen, og Henry ville aldri blitt en lommetyv-for det var meg som lærte ham den ferdigheten."

"Din ærlighet er forfriskende. Så til den gjenværende Freeman-klanen, hva skal jeg gjøre med deg?"

Joseph opplevde et behov for å være stille mens dommeren grunnet på situasjonen deres. Spørsmålet i seg selv var retorisk, for dommer Domville visste nøyaktig hva han ville gjøre. "Dere er begge skyldige, men med dine omstendigheter bør straffen din gi deg muligheten til å reformere." Deretter stoppet han og stilte et spørsmål: "Har du evnen til å forbedre deg?"

"Ja, sir, det gjør vi."

"Og vil dere jobbe med å bli ærlige borgere?"

"Deres ære, jeg lover å reparere våre tidligere gjerninger."

"Hvordan?"

"Vel, du frakter meg allerede. Hvis vi begge transporteres sammen, vil jeg ta på meg å oppdra Henry på en etisk måte. Vi vil jobbe hardt for England for å bygge den nye verdenen i Australia."

"Min mistillit til domfelte får meg til å lure på om jeg kan ha tillit til ditt ord."

"Hvordan kan jeg forsikre deg?" spurte Josef.

"Jeg tror ikke du kan, for bare dine fremtidige handlinger vil vise meg sannheten i dine ord."

"Kanskje tidligere handlinger kan hjelpe deg med å bestemme."

«Forklar deg selv», krevde dommeren.

"Da Henry var en pjukk, lærte han å gå baklengs først. Hvorfor, vet ingen, men i over et år beveget han seg, for det meste, gjennom verden i revers. Familien hadde faktisk blitt vant til at han gjorde dette da han en dag, på en tur, plutselig dyttet både meg selv og søsteren Emily i bakken. Da jeg traff lyden rundt hele oss, hørte jeg en knusende klokke som Henry snurret rundt oss. kom til å hvile bare centimeter fra føttene hans reddet oss den dagen. Pluss at han aldri brukte mye tid på å gå baklengs etter den hendelsen.

«Det ser ut til at du må ha Henry med deg, bare for å holde deg i live», kommenterte dommeren mens rettssalen fniste.

"Det er sannsynligvis sant, sir. Hvis du dømmer Henry til døden, vær så snill og gjør det samme for meg."

Dommeren stirret på Joseph og bestemte alvoret hans. Han visste at denne uttalelsen var galskap, men klandret ikke Joseph for det å fortelle, eller ridderligheten, innenfor konseptet. "Alle andre dager ville jeg sannsynligvis gjort akkurat det, men i dag trenger Australia arbeidere, så jeg dømmer dere begge til transport på livstid. Hvis noen av dere noen gang kommer tilbake til England, vil dere bli hengt. Gjør jeg meg forstått?"

«Ja, ærede, takk,» sa Joseph.

"Du kan takke meg ved å opprettholde ditt ord."

"Ja, selvfølgelig, sir." Med det gikk de to guttene tilbake til plassene sine.

"Ser du ditt yngre jeg noe sted?" spurte Scrooge.

"Nei, men jeg husker at jeg ble holdt på et eget vitnerom. Jeg har imidlertid aldri gitt noe vitnesbyrd," svarte Marley.

"Hvorfor?"

"Jeg satt og ventetting i det kalde, muggen rom i timevis. Hele dagen, faktisk. Da solen begynte å gå ned, dro jeg, fordi jeg regnet med at prøvene var ferdige for dagen," forklarte Marley.

"Hvorfor spurte du ikke?"

"Jeg fant ingen å spørre."

"Og selv om du ville ha vitnet," sa Scrooge en pause, og fortsatte så, "ville du sannsynligvis ha løyet, ikke sant?"

Marley sukket lenge og sakte, og svarte så: "Sannsynligvis."

Scrooge gjorde tegn mot Flora som satt i nærheten av dem i det offentlige galleriet. -Hun får dessverre ikke vitne, sa han.

— Hun har uansett ingen kunnskapsrik fakta i saken.

Aktiviteten i rettssalen raste av bevegelse da de forskjellige funksjonærene, advokatene og dommerne fanget opp den nødvendige dokumentasjonen fra de mange dommene som ble avsagt i løpet av dagen. Etter oppdatering sa dommer Domville: "Namingsfogd, ring neste saksøkte."

«Noah Marley, reis deg og møt anklageren din», ropte fogden. Uten å nøle gikk Noah bort til tiltaltes boks.

Mens han sto urørlig, fortsatte namsmannen: "Du blir tiltalt for grovt å stjele 112 pund fra Pressey og Barclays dagligvarebutikk 24. desember. Hvordan ber du?"

"Ikke skyldig."

Noah så på da hans gamle sjef, Bartholomew Pressey, gikk inn i vitneboksen. En rund mann kledd i en svart kappe og kappe nærmet seg Pressey. For hvert skritt ristet advokatens mage fra side til side, den lange hvite parykken hans falt frem for hvert skritt. Mannens svai ga en inntrykk av at en gorilla var løs i rettssalen. "Er du eieren av Pressey og Barclays dagligvare?" spurte advokaten.

"Jeg er."

"Og er Barclay i denne rettssalen?"

— Nei, han har pensjonert seg.

"Så som eneeier av dagligvarebutikken, vennligst fortell retten om tyveriet som skjedde i virksomheten din."

«Noah hadde jobbet for meg i fire år, og jeg tenkte at det var på tide å stole på ham med julaftens aktiviteter,» begynte Pressey.

"Hvorfor stolte du på ham?" spurte advokaten.

"Han virket som den perfekte arbeideren—alltid i tide, god med folk, og jeg tenkte ærlig."

"Han er ærlig!" ropte spøkelset Marley.

Scrooge så på Marley, og sa så: "Dette kommer til å bli vanskelig for deg. Du kan ikke endre noe, så for din egen skyld, roe ned deg selv."

Marley så på Scrooge med sinne, og beveget seg så uten en lyd ved siden av Noah i den tiltaltes boks. Scrooge var overrasket over at Marley hadde forlatt ham, men forsto behovet for å være i nærheten av broren.

Mr. Pressey fortsatte historien om å møte Noah i banken, oppdage pengene savnet, og deretter få kontoristen arrestert. Det var lite mer i historien enn det. «Det knuser hjertet mitt å la Noah snu seg mot meg på denne måten. Før dette skjedde, så jeg på ham som nesten en tredje sønn," sa han og avsluttet sin fortelling om hendelsen.

På det tidspunktet spurte Presseys advokat Noah: "Er det noe du kan si som vil endre fakta om hendelsen?"

«Jeg tok ikke pengene. Den må ha falt ut av posen da jeg gikk til banken etter stengning.»

"Nå la meg finne ut av dette-pengene 'falt ut av posen'. Hvordan?"

"Baken var isete og to ganger falt jeg underveis."

"Hadde du intelligensen til å se inn i posen etter hvert fall?"

"Nei."

"Hva får deg til å tro at pengene falt fra sekken?"

"Fordi den ikke var der da jeg gikk for å deponere den."

"Og det er problemet. Du vil at vi skal tro at du forteller sannheten, men du lyver ikke sant? Det er du som stjal pengene, og ikke en fantomfotgjenger. Er ikke det fakta?"

«Nei, jeg stjal pengene,» brølte Marley med en slik kraft at det fikk advokatens parykk til å bevege seg fra pannen hans.

Da advokaten justerte hårstykket hans, spurte han: "Vel, Mr. Marley, stjal eller stjal du ikke pengene?"

Mens Noah ristet «nei» på hodet, sa hans usynlige bror ordet «Ja».

«Snakk,» instruerte dommeren.

"Ja, ja, ja, jeg gjorde det," ropte spøkelset.

En varm damp av sinne strømmet ut fra spøkelseskroppen da Noah sa: «Jeg ville ikke ha gjort det mot Mr. Pressey. Han fortalte meg at han skulle gjøre meg til sin manager, og jeg ville ikke ha skadet den muligheten."

"Så du ødela ikke bare høyningen din, men du ødela den. Er det ikke riktig?"

"Nei, din pompøse tjukk." Marley så på Scrooge, og la så til: "Hvordan kan jeg endre dette for Noah?"

"Jacob, du vet at ingenting du gjør vil endre det som skjedde i fortiden," ropte Scrooge til Marley.

Resten av rettssaken fortsatte som forventet med Noah som ble funnet skyldig. Dommen hans var noe overraskende, men forventet i sannhet av enhver person med kunnskap om rettsprosedyrer. "Du er dømt til døden," kunngjorde dommer Domville. Fra balkongen kunne Flora høres gråte.

Håndleddslenker ble umiddelbart satt på Noah. Da han gikk til fangebenken, reiste Henry seg og flyttet seg ved siden av ham. Gutten klemte Noah med slike følelser at dommer Domville avbrøt deres øyeblikk. "Det vil være tid til det i Newgate. Alle fanger skal bli sittende." Da Henry satte seg ved siden av Noah, strakte Noah armen over guttens skuldre.

Mens den gjenværende rettssaken startet, brøt det ut et bråk i juryboksen. Det virket som om de fleste av de tolv mennene klø etter å være ferdige med økten. Hele dagen

hadde gått fra morgen til kveld uten et eneste øyeblikks hvile. Mennene klaget over å være slitne og sultne. Ikke desto mindre ønsket de seg mest tid på toalettet.

Dommer Domville stilnet de tolv ved å fortelle dem at alle var i samme situasjon, og så fortsatte han den siste rettssaken. Juryen fant nesten øyeblikkelig mannen skyldig i grov tyveri, og dommeren kunngjorde transport som straff. Med det ble økten avsluttet og alle bortsett fra Scrooge og Marley forlot rommet.

"Hva nå?" spurte Scrooge.

«Tragedien utspiller seg», svarte Marley.

"Så vi går inn i en vanskelighet som er større enn dette?" sa Scrooge og gestikulerte mot en nå tom rettssal.

"Dette er en kirke sammenlignet med vårt endelige reisemål."

Med den mentale tanken stilnet Scrooge, og fulgte deretter Marley til neste dag.

Mens innsatte stokket inn i dagrommet, kontrollerte en generell melankoli området. Venner samlet seg for å trøste hverandre over setningene deres. Josef var den eneste utstikkeren. Glad snakket han med Henry om det store eventyret de skulle oppleve.

Henry eksploderte, "Jeg vil heller bli hengt enn å gå på en annen båt!" Utbruddet stilnet rommet.

En tåre satte på øyekroken til Joseph da han sa: "Jeg frykter også vannet, Henry. Ingenting skremmer meg mer."

"Jeg blir ikke med deg, Joseph."

"Hva vil du gjøre?"

"Vel..."

"Skal du rømme?"

Uten å nøle proklamerte Henry: "Ja, jeg er ung. Jeg kan rømme mens vi går til skipet, og ingen vil vite at jeg ikke er en vanlig gutt."

"Henry, alle kommer til å få vite det, for du vil ha både ben-og handleddsjern," sa Joseph.

"Fantastisk dritt!"

"Se, Henry, du er modigere enn noen jeg kjenner. Vi kan gjøre dette sammen," sa Joseph mens han satt på huk for å være i Henrys øyehøyde. "Se på meg."

Henry løftet motvillig øynene til fetteren sin, og hvisket så: "Jeg er redd."

"Det er jeg også. Jeg bare oppfører meg som om jeg har tapperhet, men du, du har mot jeg vil aldri like."

"Ja, Henry, du er den eksepsjonelle her," sa Dee. "Min kjære kjerub, hør på meg-du har kraften til å fly. Du trenger bare å lære hvordan du beveger vingene."

Da Henry så på det forvitrede ansiktet til den afrikanske kvinnen fra Amerika, svingte døren til dagligstuen opp. Nøkkelferdig annonserte, "Dinah Smith."

"Ja," svarte Dee.

"Følg meg."

Uten en pause fulgte Dee etter mannen ut av rommet. Da de tok seg gjennom de fuktige korridorene i fengselet, begynte Dee å puste inn beroligende åndedrag. Da piskeromsdøren ble åpnet nok til å ta imot henne, hadde hun plassert sitt mentale fokus i en bønnfull tilstand.

En gang inne i piskerommet festet en mann med hette Dee til manaklene på veggen, fjernet skjorten hennes og sa så: "Du har blitt dømt til totalt ti surringer." Han så rett inn i ansiktet hennes fortsatte: "For det jeg vil gi deg i dette rommet i dag, vil du ikke snakke om til en annen. Du må bruke stillhet for å beskytte deg selv, meg og de som blir brakt til dette rommet i fremtiden. Forstår du det?"

Dee var uten tvil forvirret, men ristet bekreftende på hodet da hun svarte: "Jeg vil beholde hemmeligheten til dette rommet til min død."

Fornøyd sa den hettekleddede mannen: "Så gjør deg klar for stroppen." Han telte hvert skritt mens han gikk til et sted rett bak Dee. Før hun skjønte det, knakk mannen pisken. Råskinnet laget en tydelig dobbel sprekk da den kom i kontakt med Dees kjøtt. Hun forble ubevegelig mens blodets bevegelse begynte å sildre fra de friske sårene.

I rask rekkefølge knakk mannen pisken fire ganger til, for så å stoppe opp. Dee lurte på hvorfor mannen så ut til å bare børste ryggen hennes med vippene. Med hver knekk i pisken kjente hun et sus av luft på ryggen, men ikke den dype kontakten. Etter de første fem piskeslagene begynte mannen å slå pisken i det åpne rommet nær Dee. Så snart tellingen av fem ekstra luftvipper ble hørt, stoppet han, gikk bort til Dee og sa: "Når skal du snakke om dette?"

"Ved døden."

Med det gikk mannen Dee til disken som talte opp merkene på ryggen hennes. Etter at det nødvendige antallet åpne sår var talt, fikk Dee ta på seg skjorta. Hun håpet at hun ville bli returnert til dagligstuen, så hun kunne si farvel til de andre, men nøkkelferdig førte henne til inngangen.

Da Dee forlot fengselet, lurte hun på hvordan fem piskeslag ga ti kutt. Hun dvelet ikke ved forvirringen, for løftet om stillhet til døden fikk henne til å bare la hele piskingen løse seg opp av tanken. I stedet smilte hun ved erkjennelsen av at friheten var hennes igjen.

Noah ventet ved gjestepennen på broren sin da Dee gikk forbi ham. "Dee, Dee," ropte han til henne.

Hun stoppet midt på trinnet og gikk til Noah. "Bra, jeg ville ta farvel med deg," sa hun.

"Ble du straffet?"

"Ja," snublet hun gjennom resten av svaret. "Ti piskeslag. Det er ikke for mye."

"Så hva vil du gjøre nå?"

"Det er ikke noe svar på det."

"Her, ta dette." Han ga henne den siste av pennen sin.

"Nei, i dag er alt jeg trenger, min frihet." Med det ga hun Noah pengene tilbake, strøk hånden forsiktig mot kinnet hans, og begynte så å sette avstand mellom seg selv og fengselet.

I et forsøk på å holde seg varm spratt Noah fra fot til fot. Til slutt, etter tretti minutter, kom Jacob. Da Noah så sin yngre bror nærme seg fengselet, vokste hans sinne til en storm. "Hvorfor vitnet du ikke under rettssaken min?"

"Jeg var der hele dagen, men..."

"Jeg bryr meg ikke om unnskyldningene dine. Din likegyldighet har fått meg til å drepe."

Jacob ble sjokkert over brorens uttalelse. Han fryktet at forbrytelsen hans hadde blitt avslørt og bukket nesten under for sitt indre press av skyldfølelse. Da han åpnet munnen for å tilstå, kom Noah inn ved å si: "Du må fikse dette. Jeg burde ikke måtte dø for noe jeg ikke gjorde."

«Innenriksministeren skal etter planen gjennomgå dødsdommen din i morgen, og jeg vil være der,» forsikret Jacob.

"Jeg trenger deg mer nå enn jeg noen gang har trengt noen siden fødselen."

"Jeg vil overbevise ham om at du bør gis mildhet."

"Jeg vet du vil prøve. Når er denne gjennomgangen planlagt?"

"Om ettermiddagen. Det begynner klokken tre," sa Jacob.

"Før du går, vil jeg gjerne at du tar med meg ekstra mat og en flaske rom i morgen."

— Planlegger du en fest?

"Ja, og jeg må ha de tingene i morgen. Kan du ta dem?" spurte Noah.

"Jeg kommer til middag, er det snart nok?" svarte Jakob.

"Ja."

Etter at Noah kom tilbake til dagligstuen, spurte Henry: "Har du sett Dee? Jeg har ventet på henne, men hun har ikke kommet tilbake." Den høye tonen i tonen fremhevet bekymringen i ansiktet hans.

"Hun har blitt løslatt. Jeg så henne gå," forsikret Noah.

"Var hun blodig?"

"Nei, nei, kronen er ikke fylt med villmenn."

"Jeg kommer til å savne henne."

"Jeg vet du vil."

Henry hvisket så inn i øret til Noah: "Hun minner meg om Josephs mor. Jeg tror jeg savner tante Arleen mer enn noen."

"I denne verden, Henry, kan folk gjøre store ting hvis bare én person tror på dem. Du har to personer som tror på hvert skritt du vil ta."

"Virkelig, hvem?"

"Joseph og-meg." Henry tok armene rundt midjen til Noah, og la deretter hodet et øyeblikk mot brystet til vennen.

"Brek det opp der borte," ropte nøkkelferdig.

Da mørket innhentet fengselet, var alle unntatt transport-og dødsdømte fanger blitt straffet, og deretter løslatt. Dagrommet føltes forlatt.

Fredag morgen gjorde Noah deprimert. Mens han ventet i besøkendes penn på broren sin, reflekterte han over de forskjellige hendelsene siden jul. Det var forbi ham å lure på hvorfor situasjonen hans var. I stedet beveget tankene seg mot fremtiden ved å

fokusere på å beskytte Flora. I fengselet kunne han gjøre lite for å hjelpe henne. Å holde henne trygg bekymret ham mer enn døden, og personlig utryddelse skremte ham. Han visste at han ikke kunne love henne sikkerhet, så han gjorde det de uten håp gjør han ba.

"Beklager, jeg er sent ute-hadde noen problemer med å skaffe ekstra mat til deg," sa Jacob.

Noah fullførte bønnen og åpnet øynene. Foran ham sto to armer som holdt en pose. "Hadde du ingen problemer med å kjøpe rom?"

Jacob kikket rundt i posen, og sa så: "Rum løper i gatene. Å drikke er alt folk driver med i disse dager. Været har alle i dvale med brennevin." Da Jacob ga de forskjellige matvarene til Noah la han til: "Jeg har blitt fortalt at ærede Addington er en rettfærdig innenriksminister."

"Er han rettfærdig nok til å gi meg en benådning?"

"Det vet jeg ikke, men hvis han kan bli overbevist, vil jeg overtale."

"Hvis du svinger ham, kom tilbake og fortell meg det," ba Noah.

"Du vil være den første til å vite." Brødrene snudde seg for å gå, så i en ettertanke snudde Noah seg tilbake og ropte til Jakob: "Jeg elsker deg." Jakob bare handlet som om han ikke hadde hørt brorens ord. I løpet av en time kom den yngre Marley inn på innenriksministerens kontor.

Jacob ventet stille ved spissen av ærede Addingtons skrivebord mens innenriksministeren fortsatte å skrive. Til slutt kremtet Jakob. "Ja, ja, jeg vet du er der," sa adelsmannen. Etter at han var ferdig med tanken, plasserte innenriksminister Addington pennen tilbake i blekkhuset, og løftet deretter hodet for å se gutten som sto foran ham. "Kan jeg hjelpe deg?"

"Jeg er her for å be om mildhet i min brors sak."

"Og broren din er?" spurte tjenestemannen.

"Noah Marley. Han ble dømt for tyveri, men han begikk ikke forbrytelsen."

Home Secretary så tilbake på avisen han skrev, og sa så: "Jeg har hørt at jeg hver dag fra menn er mer tilbøyelig til å tro enn deg." Med det tok han opp pennen og begynte å skrive igjen.

"Jeg fant pengene og har tatt dem med. Jeg vil gi dem tilbake til Pressey og Barclays dagligvarebutikk. Så kan du la broren min gå."

"Vent, vent, vent-rettferdighet fungerer ikke slik."

"Hvorfor ikke?" spurte Jakob.

"Fordi det er begått en forbrytelse, og det ble dømt. Du kan ikke rette opp feilen ved å bare betale tilbake pengene," sa ærede Addington.

"Hvorfor ikke? Forbrytelsen var å ta penger, så hvorfor vil ikke tilbakebetalingen fjerne feil handling?"

"Fordi, min kjære, andre kostnader har skjedd siden forbrytelsen."

— Da skal jeg betale disse kostnadene også.

"Hvorfor kom du ikke frem før rettssaken?"

"Så snart jeg fant pengene dro jeg til dommer Domville, dagen før rettssaken, men jeg klarte ikke å finne ham tilgjengelig."

"Og under rettssaken, hvorfor var du stille da?"

Jacob svarte på alle spørsmål innenriksministeren hadde om årsaken til hans forsinkelse i handlingen. "Ok, la meg undersøke rettens dokumenter." Med det ble begge menn stille da adelsmannen leste rapporten om Noahs sak. Til slutt så ærede Addington på Jacob og sa: "Jeg er ikke tilbøyelig til å løslate broren din. Hans forbrytelse krever straff."

"Men han fortalte sannheten. Pengene falt fra vesken hans da han falt. Jeg hentet pengene fra gutten som fant dem på bakken."

Innenriksministeren studerte Jacob, og sa så: "Jeg tror deg ikke. Du ville aldri ha fått de pengene tilbake fra en helgen, enn si en vanlige."

"Du må la Noah gå."

"Hvorfor?"

"Kona hans skal ha en baby."

"Det er fortsatt ingen grunn til å oppheve dommen hans."

Scrooge så på spøkelset Marley, og sa så: "Jeg trodde du ikke visste at Flora var med barn."

"Jeg visste ikke på det tidspunktet. Jeg sa det bare i håp om at det ville påvirke ham," sa spøkelset.

"Jeg vil betale deg hva du vil," sa den unge Marley.

Addington irttesatte Jacobs tilbud ved å true hans frihet. "Vil du bli med broren din?"

"Hvis det vil få ham løslatt, ja, ta meg i fengsel i stedet."

"Det er mer i dette enn du sier. Hvorfor er du villig til å ta din brors plass?"

"Han reddet livet mitt. Jeg skylder ham," svarte den unge Jakob.

"Det er en annen løgn, er det ikke?" spurte Scrooge.

Spøkelset sukket og innrømmet så: "Jeg ville ha fortalt hvilken som helst løgn for å få Noah løslatt."

"Og likevel var det ikke et alternativ å fortelle sannheten?" Scrooge ventet på Marleys svar, men han visste at ingen ville komme.

"Jeg vil gi deg hver shilling jeg eier, pluss ta Noahs plass i fengselet, hvis du vil frigjøre ham," begjærte den unge Marley da han overrakte pengene til innenriksministeren.

"Vel, å henge er en for streng straff for broren din, så jeg vil redusere straffen hans." Raskt skrev mannen noen tall på et ark, og telte deretter opp nøyaktig hvor mye penger som var nødvendig for å betale Noahs gjeld. "Jeg vil løslate din bror for tiden. Jeg trenger bare nok penger til å gjøre Pressey hel, og til å dekke kostnadene ved Noahs fengsling." Addington returnerte deretter resten av midlene til Jacob og advarte ham: "Hvis du noen gang prøver å bestikke meg igjen, vil jeg fengsle deg i ett år."

"Som du burde," sa Jakob.

Ærede Addington stønnet til Jacob over ros, tok opp fjærpennen i den ene hånden, og vinket så Jacob bort med den andre hånden. "Du har gjort det du kom for å gjøre, så vær borte."

Med entusiasme sprang Jacob fra bygningen, og løp deretter de flere blokkene til fengselet. Det overrasket ham ikke at besøkstiden hadde gått, men han var så spent at han sto der til mørket tvang ham til å gå.

Mens Jakob plystret seg hjem, la Noah festposen på bordet, og sa så: «Få ut koppene, gutter». Da han la romflasken på benken la han til: "I kveld fester vi, for i morgen tar vi avskjed."

Joseph så på flasken og sa: "Din bror må like deg; dette er det gode."

"Jeg antar at han gjør det," svarte Noah og la et brød og en ostestein foran flasken. Henry slikket seg om leppene ved synet av maten. "Klar for en bankett?" spurte Noah og klappet på setet ved siden av ham.

Henry satte seg ned og spurte: "Får jeg like mye som deg?"

"Nei..." svarte Noah.

Henry rynket pannen, og sa så: "Det er greit, jeg er mindre enn deg. Jeg spiser ikke så mye."

"Du ventet ikke på at jeg skulle bli ferdig, Henry. Jeg skal gi deg mer enn meg. Du kommer til å trenge den ekstra energien for turen til skipet." Med det rev Noah brødet i tre ganske like store. Prosessen ble gjentatt med osten, bortsett fra at bitene ikke var like store i det hele tatt. Noah ga Henry de største delene av begge. Gutten fniste av glede mens han bet hardt i osten.

"Her er din, Joseph," sa han og ga gutten sin del. Joseph plasserte koppen sin på bordet mens han satt overfor vennene sine. Noah helte så en halv kopp rom hver.

Henry var for opptatt med å sluke osten til å se på koppen foran seg. Joseph slukte drinken. Etter å ha avsluttet han holdt frem koppen og spurte: "Vær så snill, sir, kan jeg få litt mer?"

«Du må ta fart selv,» sa Noah mens han helte opp en halv kopp til.

"Jada. Hvordan er osten, Henry?"

«Ummm» var alt som kunne høres fra gutten.

De tre slukte seg til all osten var fortært og bare brødbiter var igjen. Henry plasserte brødiskivet sitt foran Noah og sa: "Se på magen min." Han løftet skjorten, gned magen og la til: "Den har aldri vært så full før."

"Jeg er glad jeg kunne gi deg en første. Er du klar for en skål?"

"Har du en ristet gaffel?" spurte Henry.

«Ikke den slags skål, men denne typen skål,» sa Noah og løftet koppen. Josef fulgte Noahs ledelse og løftet opp drinken. Sammen så de på Henry, som nesten inhalerte det siste av maten hans, og deretter klirret koppen mot de andre. "Dere to har gjort denne opplevelsen utholdelig for meg, og jeg kommer til å savne dere. Så la oss drikke til Australia."

«Ok, måtte Australia flytte til Tyskland,» sa Henry.

"Jeg vil ikke skåle for det. Det gir ingen mening," hånte Joseph.

"Det er nok derfor det er en god skål, Joseph. Slik du nyter den rommen, kommer du ikke til å huske noen toast i det hele tatt på en halvtime," sa Noah mens han tvang koppen mot de andre.

"Godt, måtte Tyskland flytte til Australia." Uten en pause klirret Joseph i koppene med de andre, og drakk så.

"Nei, nei, stopp. Det er ikke skålen. Jeg vil at Australia skal flytte til Tyskland."

"Henry, du har ikke funnet ut av dette. Hvis Australia flytter til Tyskland, hvor skal Tyskland gå?"

"Å ja, jeg antar at Tyskland må flytte til Australia."

«Det var det, samme skål,» sa Joseph og klikket koppen mot de andre.

Sammen drakk de, og Henry begynte umiddelbart å hoste. "Å herregud, dette er grusomt."

"Med rom må du drikke til du liker det," sa Joseph.

"Det kommer ikke til å skje," sa Henry mens han helte resten av væsken i Josephs kopp. Så gikk han og fylte koppen med vann.

Tilbake til bordet spurte Noah: "Så i morgen er den store dagen?"

"Jeg hører det i morgen. Ja, i morgen," svarte Joseph.

"Jeg sier deg, Joseph, du kommer ikke til å være i stand til å bevege deg, enn si gå fem mil til Woolwich i morgen, hvis du ikke bremser."

"Noah, jeg vet du har rett, men jeg bryr meg ikke. Når igjen vil jeg kunne feste i dette vakre fengselet?" spurte han.

Sammen holdt de en skål for nesten alt. Maten var borte, men guttene holdt seg mette med drikke. «Jeg skåler for Noah,» sa Joseph. Mens han ikke ventet på at koppene klirret, drakk han sine tomme, så rapet han. Henry fniste mens han ga fra seg sin egen nesten stille rap som Joseph slapp nok et støt av lyd til. Så utløste Henry, litt høyere enn første gang, en sann raping.

Denne utvekslingen av magebrøl fortsatte mellom søskenbarna inntil Noah pustet dypt og så hørte et rap hele rommet. Henry fniste mens Joseph så på Noah med misunnelse. De ble alle stille, stirret på hverandre, så brøt de ut av latter. Noah kjempet mot tårer av humor og spurte: "Har dere alltid vært så konkurransedyktige?"

«Bare når vi konkurrerer», svarte Joseph.

Noah lo så mye at han falt av benken. Sjokket i Henrys ansikt fikk Joseph til å handle. Han gikk til Noah og hjalp ham på bena: "Er du skadet?"

"Joseph, du er en fornøyelse å drikke med," sa Noah.

"Og du trodde jeg drakk for mye."

Da de igjen tok plass ved bordet, kommenterte Noah: "Jeg antar at tyngdekraften er kraftigere når de er fulle, hvem visste?" Etter å ha gjenvunnet fatningen, la han til: "Så fortell meg, hva er det mest konkurransedyktige dere noen gang har gjort?"

Stillheten innhentet de tre mens søskenbarna så på hverandre på jakt etter et svar. Så kom et smil over Joseph da han sa: "Vel, det må være dagen Henry og jeg fisket på elven Adur."

Noah smilte da Joseph forberedte seg på å utdype. "Nei, ikke fortell ham om det," ropte Henry.

"Her, ta en slurk av drinken min. Det vil lindre din forlegenhet," tilbød Joseph. Henry grep koppen og tok en slurk. Hostende sa han: "Kanskje jeg kunne venne meg til den dritten."

"Vel, forbanna Henry, bli kvitt den jordsaften, og bli med mennene," sa Noah.

Henry fullførte vannet, så helte Noah en liten mengde rom til ham mens Joseph fortalte historien. "Vi kastet begge linjene våre samtidig, og øyeblikkelig kjente jeg et kraftig rykk. Jeg ropte: 'Henry, jeg har en'. Og han ropte tilbake til meg: 'Det har jeg også.'" Joseph tok en ny slurk drink, og fortsatte så. "Vi slet med fangstene våre. Først trodde jeg at jeg dro min mot båten da fisken plutselig trakk hardt mot snøret mitt. Så hylte Henry: "Jeg tror jeg nesten har fått det til."

"Jeg hylte ikke," protesterte Henry.

"Fantastisk hvis du ikke var detbegeistret. Uansett, dette pågikk i flere minutter der vi begge erklærte suksess med fangsten vår, bare for å få kampen til å fortsette."

"Så spiste du godt den kvelden?" spurte Noah.

"Vel, det gjorde jeg," svarte Joseph.

"Jeg spiste også. Du delte med meg," kommenterte Henry.

"Vel, det var det minste jeg kunne gjøre."

"Så hva skjedde med Henrys fisk?" spurte Noah.

«Vi trakk og dro uten særlig suksess. Da bestemte jeg meg for at jeg enten skulle hale inn fisken eller knekke stangen min. Jeg rykket så hardt at Henry tok et dykk i elven."

"Hva gjorde du, rocka båten eller noe?" lurte Noah.

"Det er noe. Da jeg endelig dro inn fisken, så jeg at kroken min var festet til beistets hale, men en andre krok, Henrys krok, ble igjen i munnen.»

Noah ristet på hodet, så lo: "Hadde du noen anelse om at det skjedde?"

"Hvorfor skulle jeg det? Hvem kroker en fisk i halen?"

«Det er klart du,» svarte Henry, litt irritert.

"Så, Henry, fetteren din her har ydmyket deg totalt. Kan du best historien hans?» spurte Noah.

«Jeg fikk en enda bedre en», svarte Henry. Uten å nøle hoppet han inn i historien sin. "For omtrent to år siden fisket vi, men det var en innsjø-jeg husker ikke hvilken."

«Dere gutter fisker mye», sa Noah.

"Vel, vi er fra Brighthelmston. Hva annet kan vi gjøre der?" sa Joseph.

«Jeg snakker,» klaget Henry. Han ventet på stillhet, og fortsatte så: "Jimmy..."

"Hvem er Jimmy?" spurte Noah.

"Det var min eldre bror," svarte Henry mens han igjen ventet på at stillheten skulle fortsette. "Vi hadde fisket hele dagen, og Jimmy hadde ikke fanget en eneste fisk. Han sa hele tiden at vannet var dårlig, men Josef og jeg dro dem inn som en hevert."

"Ah, Jimmy-det er en gutt som hatet å tape på alt han betraktet som en konkurranse," la Joseph til.

«Uansett, Jimmy ville flytte, men vi gjorde det ikke. Så han kastet snøret ut så langt det ville gå, bare for å få det til å bli viklet inn i en tregren over innsjøen."

Noah smilte allerede da han nevnte: "Liten innsjø?"

Henry nikket, og fortsatte så: "Vi ønsket ikke å miste snøret, så vi fulgte strengen til trelemmet. Hele tiden dro Jimmy i snøret, i håp om at den skulle bli fri. Det gjorde det ikke, så nå er vi under dette enorme treet og prøver å finne ut nøyaktig hvilken gren som hadde fanget kroken," Henry stoppet mens han ventet på kommentarer, men ingen kom, så han fortsatte. "Til slutt sporet Joseph plasseringen og begynte å hoppe opp i håp om å ta tak i grenen, og det gjorde han. Så der er han, svinger en fot av båten, prøver å løsne strengen, da en slange falt ned på ryggen hans."

"Var det en huggorm?" spurte Noah.

"Jeg trodde det var det," svarte Joseph.

"Joseph, du ville ikke vært her hvis det var," insisterte Henry.

"Og likevel er jeg det, så det må ha vært en glatt slange," sa Josef.

«Jeg tviler på det. De er både sjeldne og forsiktige," hevdet Noah.

"Jeg vet ikke," sa Henry. "Det var bare en slange. Uansett, Joseph skrek som en baby..."

"Jeg gjorde ikke det."

«Før vi visste ordet av det, falt han fra grenen ned i sjøen. Slangen gikk ut mens Joseph fortsatte å rope: 'Den kommer til å drepe meg, den kommer til å drepe meg ...'»

"Det gjorde det nesten."

"Jeg tror ikke det." Henry stoppet opp, og avsluttet historien. "Joseph dukket opp til overflaten med en kvist og ropte: "Jeg skjønner det." Jimmy bare ristet på hodet og spurte: 'Har du alltid dårlig syn?'

"Jeg hadde vann i øynene," klaget Joseph.

Mens de tre banket krusene i en skål for gode fiskehistorier, spurte Noah: "Hvor er Jimmy nå?"

Joseph så på Henry, og da det begynte å danne seg tårer i øynene hans, svarte han: "Han døde sammen med resten av familien vår."

"Jeg har sett ham en gang siden den gang," sa Henry.

«Nei, Henry, du så akkurat en som så ut som ham. Du ville se ham."

"Joseph, ikke fortell meg hva jeg så! Dessuten var det en drøm, og Jimmy kom til meg."

«Det er greit. Jeg tror deg, Henry. Hva gjorde broren din i drømmen?» spurte Noah.

"Himmelen var en annen farge, ingen blåtoner som vår. Det var litt oransje og grønt."

"Det blir brunt," sa Joseph.

«Den var ikke brun. Det var som virvlende appelsiner og grønt. Hvorfor tror du meg ikke?» spurte han Joseph.

"Jeg tror deg, Henry," svarte Noah.

«Men min egen fetter gjør ikke det,» sa han og stirret på Joseph.

«Han er bare full. Han vet at du forteller sannheten. Sa Jimmy noe til deg?" spurte Noah i et forsøk på å få samtalen videre.

«Nei, men jeg forsto ham. Lysstrålene i horisonten setter en glorie rundt ham. Håret hans var flammende av farge, som fra en annen verden. Han så på meg, så snudde han seg mot solnedgangen. Jimmy ville gå inn i solnedgangen."

"Var det noe som stoppet ham?" spurte Noah.

"Meg-jeg kjente hans bekymring for meg." En tåre falt fra Noahs hake da Henry fortsatte. «Jeg vinket til ham. Han snudde seg og begynte å løpe inn i den oransje gløden. Jeg kunne se ham gli unna, og jeg gråt, men jeg var ikke lenger redd for å være uten ham."

"Det var vakkert," sHjelp Joseph mens han slukte drinken, og deretter slapp hodet umiddelbart ned på bordet.

«Ser ut som han er borte», sa Noah og vinket hodet mot Josef.

«Han lever i de bortes verden», svarte Henry. Han tok en slurk fra koppen, svelget hardt, og sa så: "Dette er greit, antar jeg. Noah, hva er fiskehistorien din?"

"Vel, jeg har aldri hatt gleden av å bo i nærheten av et godt fiskehull, men jeg har et vanngarn." Han stoppet et øyeblikk, og fortsatte så: "Da jeg var rundt tolv og Jacob var ni, svømte vi. Faktisk prøvde vi bare å kjøle oss ned fra den varme solen. Uansett kom vi over dette store settet med flate steiner som var omtrent en tomme under vannoverflaten. Gruppen på tre eller fire steiner stilte seg perfekt sammen, så den ene fortsatte den andre i en linje sammen." Noah trakk pusten dypt, og fortsatte deretter historien. "Jacob satte seg, fortsatt helt påkledd, i den høye enden av steinformasjonen og presset av. Han gled helt nedover steinen."

"Det høres gøy ut."

— Det var det, og det var også problemet.

"Hvordan kan moro være et problem?"

"Vi skled begge nedover steinen i over en time. Da vi var lei av aktiviteten, satte vi kursen hjemover. Det var da jeg la merke til at Jacob hadde slitt ut setet på buksene. Jeg kunne se bakkinnene hans fra et kvartal unna," lo Noah.

Scrooge så på Marleys bakside, og spurte så: "Ser ut som du ble frisk. Ble du ripet?"

«Litt, men stort sett kunne jeg nesten ikke gå på en uke», svarte spøkelset.

"Det høres smertefullt ut," sa Scrooge.

"Det var den mest underholdende dagen i livet mitt," sa Marley.

"Har du fortalt det til broren din?" spurte Henry.

"Skaden var gjort. Jeg så ingen grunn til å påpeke at han var naken. Mamma la selvfølgelig merke til det øyeblikket han gikk inn i huset, men hun syntes det også var underholdende," svarte Noah.

De to så på hverandre, så hylte de samtidig av latter. "Uhhh," stønnet Joseph, løftet så vidt hodet, for så å slippe det ned på bordet igjen.

"Vi kommer ikke til å høre fra ham igjen i dag," sa Noah. Han la armen over Henrys skulder, og spurte så: "Kan jeg snakke med deg om noe viktig?"

Henry tok en stor svelg rom, plasserte kruset sitt oppå bordet, og sa så: "OK, jeg er full. Hva snakker vi om nå?"

"Joseph tror han skal ut på et stort eventyr, men England vil sette dere begge i arbeid. Det vil bli problemer."

"Vil det ikke være noe bra med Australia?"

"Selvfølgelig blir det det. Du vil være sammen med Joseph, og jeg er sikker på at det vil bli noen gode fiskehull."

"Noah?" Henry reiste seg fra benken, holdt hendene rundt øret til Noah, og hvisket så: "Jeg skal ikke til Australia."

"Er du klar over at du vil være i jern i morgen?"

"Ja, men jeg har funnet ut av det. Pass på meg." Med det inhalerte Henry så mye luft som kroppen hans kunne holde, og magen hans hev seg mens han ventet på en telling på tretti. Med et sprut slapp han pusten. "Når nøkkelferdig setter jernene på, skal jeg gjøre håndleddene og ankene store ved å holde pusten. Dette vil få dem til å løsne når jeg bare puster normalt. Jeg kan skli ut av jernene senere."

"Jeg må gi deg dette, Henry, sinnet ditt er et tenkende instrument. Imidlertid er det ett problem-nøkkelferdig kommer ikke til å lenke magen din."

"Jeg vet det."

"Du kan prøve det, og jeg håper det fungerer, men..."

"Jeg vet-jeg vet at hendene og føttene ikke holder luft," sa Henry.

"Det er et merkelig faktum i biologien, Henry. Er grunnen til at du ikke vil dra på grunn av hvordan familien din døde?"

"Jeg tror det, og det er så kaldt. Hvorfor gjør de dette nå?"

"Jeg kan ikke si det sikkert, men det er en lang tur. Kanskje sesongen fungerer for dem senere."

"Jeg kommer fortsatt til å rømme, hvis jeg kan."

"Gå dit hjertet ditt leder, men du ser ut til å være en omtenkssom person. Så fortell meg, hvordan styrker du deg selv?"

Henry svarte ikke raskt. I stedet sa han: "Jeg tror ikke jeg forstår spørsmålet ditt."

"Vel, tenk på deg selv å gå i kamp mot Englands største fiende ..."

"Frankrike," avbrøt Henry.

"Ja, ja, Frankrike. Så hvordan ville du forberede deg til en kamp med Napoleon? Ville du be, eller slipt et våpen, kanskje til og med øvd på sverdarbeid? Hvordan finner du styrken i deg selv til å møte problemer?"

Uten å nøle svarte Henry: "Jeg synger."

Noah så inn i ansiktet til gutten, og kommenterte deretter: "Hvorfor er jeg ikke overrasket? Det høres fantastisk ut-i hvert fall i min verden gjør det det. Så, synger du sanger jeg ville vite?"

"Noen ganger. Men mest lager jeg sanger."

"Syng meg noe."

Henry tok en pause før han brøt inn i en runde med «The Beggars Chorus». Han sang den oppløftende melodien med den søte stemmen til en jente. Noah så på ham med ærefrykt mens gutten slo hver tone med perfektjon. Etter at han var ferdig, sa Noah: "Det er utmerket. Du har et talent, Henry, og jeg har en idé."

"Må jeg fortsatt til Australia?"

"Hvis du kan komme deg unna, gjør det, men hvis England fanger deg, they vil henge deg."

"Så jeg må bare være redd i flere måneder?"

"Når du er redd, begynn å synge. Mens du går til båten, syng det som vil gi deg styrke i kamp, for Henry, du går til krig med din største frykt-havet. Så du vil trenge ditt kraftigste våpen-stemmen din."

"Hva om noen ikke vil at jeg skal synge?"

"Gjør det uansett. Du vil ikke skade noen."

«Men alle er større enn meg. De kan skade meg."

«Det kan være sant. Det er onde mennesker rundt,» sa han og vinket hodet mot Maxey.
«I så fall, stopp, eller kanskje lag en smigrende sang om mannen som ønsker stillheten din.

"Smigrerende?"

"Du vet, syng om hvordan mannen er smart eller pen, men ikke gjør narr av ham. Han er nødt til å kaste deg over siden av skipet hvis du gjør det."

"Det er det jeg er redd for."

"Du kan gjøre dette, Henry, du er den sterke. En dag kommer Joseph til å følge deg, så du må lære å kontrollere frykten og styrken din nå."

"Tror du at Josef kommer til å følge meg?"

"Han gjør det allerede, men kontroller aldri en annen, veiled dem." Noah stoppet opp, og la deretter med overbevisning til: "Du er sangens Sampson. Vær fryktløs med hvert vers, og din styrke vil bare vokse."

"Jeg visste ikke at musikk var så kraftig."

"Musikk har alltid vært en av menneskehetens sjelesopper. Du har fått muligheten til å bruke den."

"Takk, Noah, jeg kommer til å gå på den båten-tror jeg."

"Bare fortsett å synge, selv om det bare er for deg selv."

Med det klemte Henry Noah og sa: "Jeg skulle ønske du kunne komme."

"Min kjærlighet til deg har også vokst."

Døren til dagligstuen åpnet seg da nøkkelferdig brølte: "Ok, det er på tide for søvnspærre."

"Hva, he," stønnet Joseph.

«Det er godt å vite at du fortsatt puster,» sa Noah mens han gikk bak Josef og hjalp ham på beina. «Henry, du tar tak i den andre armen hans,» sa han og la Josephs venstre arm over skuldrene.

Sammen gikk de tre mot døren, men da Noah gikk til venstre ved rommets midtpost, og Henry gikk til høyre, gikk Joseph med hodet først inn i stangen. «Unnskyld meg, sir, men du bør passe på hvor du skal,» sa Joseph til stangen.

"Han kommer sannsynligvis til å føle dette i morgen."

**** Stav fem ****

likklede av sorg

MORGENEN KOM for fort til at de tre fortsatt er svimle av drikke. Da de kom inn i dagrommet, begynte nøkkelferdige umiddelbart å skille de som skulle transporteres fra

de andre. Josef slo Noah på skulderen da han tok seg til siden av transportørene. Henry klemte Noah, så opp i ansiktet hans, og sa så: "Jeg vil huske talen vår."

Da nøkkelferdig trakk gutten fra Noah, rykket han seg fri fra råten, begynte å nynne på en melodi, og gikk så til den nøkkelferdige lenket Joseph. Der ventet han på at jernene hans skulle være sikret. Når alle var fikset for reise, beordret nøkkelferdige gruppen gruppen til å følge hverandre i én fil. Joseph og Henry forlot rommet uten å snu seg for å se Noahs avskjedsbølge. I løpet av minutter kunne den klare tonen fra en høy stemme høres fra gaten, syngende.

Etter hvert som musikken bleknet, kom nye nøkkelferdige inn i dagrommet. De marsjerte de gjenværende fangene til Newgate-kapellet. Dette var søndagsrutinen, men Noah ble forferdet da vakten tvang ham til å sitte ved et bord som holdt en kiste oppå den. Alle dødsdømte ble plassert rundt den sykelige oppvisningen. Simons løftet aldri hodet fra bordet, mens Maxey aldri tok hendene fra skrittet. Blant dårlig selskap stirret Noah bare på skurkene på tvers av kisten mens de vanlige begynte å rope om helvetes redsler. "Omvend deg, omvend deg før det er for sent."

Da kapellanen fortsatte å forkleine fangene, begynte Maxey å spytte på Noah. Klotter av sikling traff Noahs klær med jevne mellomrom. Noah sank så lavt han kunne på benken, og sparket deretter med hele beinet mot Maxey, men han klarte bare dunkningen av bordet med en slik kraft at kisten spratt. Umiddelbart slo en nøkkelferdig til Noahs venstre øre, så at spyttet satt fast på Noahs skjorte, og uten en tanke slo Maxey hardt nok til å få blod til å sprute ut av munnen, fulgt av en tann.

Den to timer lange begivenheten fortsatte uten ytterligere oppstyr fra den dødsdømte kirkebenken. Det samme kunne ikke sies om de vanlige fangene, for de ble urolige for hvert misbilligende rop fra predikanten. En fange ropte på at den vanlige skulle kysse en hoggorm, en annen ville at kapellanen skulle suge på arsenikk, og en tredje bare tisset i hjørnet av rommet.

Etter gudstjenesten ble de som satt på den dødsdømte kirkebenken ført til hvert sitt rom hvor de tilbrakte sin siste dag i ensomhet. Overlatt til sine egne tanker brukte Noah tiden sin til ettertanke. Erkjennelsen av hans kommende død skapte først en forvirrende ro, deretter fikk en urovekkende redsel ham til å skjelve. Alene med sine inntrykk beholdt Noahtilbake til grublerier av Flora. Hvis bare han kunne bli holdt i hennes kjærlighet en siste gang. Mens han dvelet i hennes erindringer, kom den vanlige fra gudstjenesten inn på rommet hans.

Noah ga mannen ikke mer enn et blikk, mens presten satt i den andre enden av benken. "Jeg er her for å høre din tilståelse."

"Mener du ikke selge tragedien hans?" ropte Marley mens han så broren forbli stille. Scrooge så på vennen sin, men også han holdt stille.

"Fortell meg, Noah, hvordan kom du til denne slutten?" spurte den vanlige. Noah la ikke merke til mannens spørsmål. I stedet så han rett på der Marley og Scrooge sto, pekte på det tomme rommet deres, og sa så: "Spør dem."

Predikanten så til tomrommet, og spurte så: "Hvem?" Han ventet på svar, men ingen fulgte etter, så han fortsatte: "Jeg er her for å frita deg for byrden av din forbrytelse." Igjen stoppet han før han gikk ved siden av Noah. Han la hånden på skulderen til Noah og sa: "Fortell meg historien din, så du kan være fri til å legge den bak deg."

Til slutt så Noah opp på presteskapet, og sa så: "Jeg skal fortelle deg alt hvis du får meg til å se kona mi i morgen før jeg blir hengt."

"Det er ikke slik dette fungerer."

"Så dra."

Mannen la hånden sin på Noahs underarm, og tryglet så: "La meg hjelpe deg før det er for sent."

"Fortell nøkkelferdig at han må ta meg med til besøksområdet ved daggry i morgen. Det er den eneste måten historien min kan selges på." Med det trakk han armen fra mannens grep.

Den vanlige reiste seg, gikk så til døren og spurte mannen som sto vakt: "Vil du være her for å presentere denne fangen for boddelen?"

«Jeg skal», svarte nøkkelferdig.

"Ville det være mulig å slippe ham inn på besøksområdet før arrangementet?"

Vakten tok et dypt blikk på presten, og sa så: "Bare hvis du gir meg 30 prosent av det du tar fra historien hans."

Den vanliges kalde øyne så gjennom vakten mens han hvisket: «En uke fra i dag tar jeg opp med deg».

"Så ved første lys vil jeg la ham gå hvor som helst, men fri."

Med det vendte predikanten tilbake til Noah for å få historien hans. Noah forpliktet seg til den største løgnen i livet sitt. Han holdt det innenfor tyveriets rike, men utdypet med en historie om å planlegge å undergrave Pressey, slik at han ikke bare kunne stjele pengene, men forsvinne med selve butikken.

Fornøyd med at han hadde en pengemaker, overlot den vanlige Noah til sin skjebne.

UNGE JACOB STØTTE seg før solen, og med glede av gode nyheter var han knapt kledd før han begynte å løpe mot fengselet. Den iskalde luften brant lungene hans, men han skjøt følelsen til side. Han ville bli sett på som Noahs helt. Han likte den tanken, men ville stort sett bare at broren ble løslatt så dette marerittet kunne ta slutt.

Mens han med jevne mellomrom stoppet opp for å trekke pusten, ble smilet i ansiktet dypere. Det ville ikke overraske ham om innenriksministeren hadde løslatt Noah allerede. I tankene hans så han for seg at Noah ventet på ham på den frie siden av besøkenes penn. Spurten hans mot gjerdet avtok da han hørte lyden av et hyl, og

stoppet deretter helt opp mens han prøvde å identifisere stedet for bråket. Ørene hans slengte seg inn på tonehøyden av skrik som bare kunne være kvinnelige, og nok en gang satte han farten opp.

Scrooge og Marley så på mens fengselet kom til syne for unge Jacob. På avstand så Jakob en uidentifiserbar masse figurer huket nær bakken. Skrekkropene fylte hver eneste tomme av lyd i området. Jacob fokuserte på scenen, innså redselen foran ham, og skyndte seg så til Floras side.

Sammenklemt i en haug satt Flora dekket av Noahs blod. Mens hun ropte om å holde sin livløse ektemann, dekket spredningen av blodet hans alle deler av klærne hennes. Jacob stoppet uten fysisk kontakt. Med vantro inntok han scenen foran seg. Noah falt til bakken, men hadde fortsatt venstre håndledd festet til en skarp mothake på en av fengselsstengene. Mens armen din dingle, førte vekten av kroppen hans til at kroken ble dypere kuttet. Blod sprutet fra såret for hver bevegelse Flora gjorde.

Til slutt la Jacob hånden på ryggen til Flora og sa: «Vi må få hjelp».

«Nei, det er også...» erstattet Tears slutten av setningen hennes.

"Vakt, vakt," ropte Jacob.

Da nøkkelferdig løp mot forvirringen, prøvde Jacob å løfte Flora på beina, men hun gjorde motstand. Da hun satt sammen i Noahs blod, forble Flora utrøstelig. Nøkkelferdig følte Noah for livet, som alle tilstedeværende kunne se hadde forlatt ham. Vekten forsøkte deretter å frigjøre håndleddet, men mothaken holdt seg fast. Med et kraftig trekk rev nøkkelferdige Noah armen løs fra fengselsgjerdet. Noah falt umiddelbart ned i gården hvor blodet hans fortsatte å samle seg.

Uten å kjenne igjen at noen andre Marleys var til stede, begynte nøkkelferdige å dra Noah mot døren.

"Nei, vent. Hvor tar du ham?" spurte Jakob.

«Han er vår», hevdet fangevokteren.

"Hvordan får vi ham tilbake for begravelse?"

"Begrav ham med tankene dine." Med det ble Noah dratt inn i fengselet.

"Hva gjør det megan?" ropte Jacob. Men mer skulle ikke forklares til noen av de sørgende slektningene.

Jakob bare sto der, uten å vite hva han skulle gjøre. Foran ham gråt hans fortvilte svigerinne, og i ham brente en smerte han aldri hadde følt før. Hvordan i helvete kunne han ha latt dette skje? Sakte fikk han Flora på beina, og hjalp henne deretter med å ta hvert eneste skritt for å komme seg hjem.

Da Flora var innendørs, borte fra de nysgjerrige øynene på gaten, sendte Jacob bud etter søsteren hennes, Joan. Mens han ventet på at hun skulle komme, ble det Jakobs oppgave å berolige sin svigerinne, men han mislyktes. Selv da Joan kom, fortsatte tårene å dominere søsteren hennes. Joan gjorde ingenting for å stoppe Floras sorg. I stedet fokuserte hun på å få ryddet opp i Flora. Kjolen hun hadde på seg ble umiddelbart brent. Med friske klær kom det en ubehagelig stille fra Flora; hun gråt fortsatt, men i stillhet med et klynk.

Så snart han kunne, overlot Jacob Flora til søsterens omsorg, og løp deretter tilbake til fengselet. Han var nå blodig, men han brydde seg ikke, for han trengte å hente Noahs kropp for begravelse. Han prøvde hovedinngangen inn til Newgate, men den var låst, så han banket så hardt han kunne. Til slutt åpnet en nøkkelferdig dør, så på den blodige mannen, og sa så: «Vi er ikke St. Bartholomews sykehus. Vi er et fengsel. Gå dit for å få hjelp."

Da mannen begynte å lukke døren, dyttet Jacob benet gjennom åpningen, dyttet døren på bredden og sa: "Jeg er her for å hente kroppen til broren min."

"Og broren din er?"

"Noah Marley."

"Å, selvmordet. Bli med meg." Mannen fulgte Jacob til sorenskriverens kontor.

Vaktmesteren skrev i en dagbok og så ikke en gang opp på Jakob mens han sa: "Hva vil du?"

"Broren min døde i dag, og jeg vil ha kroppen hans for begravelse."

Med det la sorenskriveren pennen i blekkhuset, så opp på Jakob og spurte: "Din bror er...?"

"Noah Marley."

Sorenskriveren stokket noen papirer på skrivebordet hans, og tok deretter tak i den som gjaldt Noahs død. «Det står her at han begikk selvmord. Du kan ikke ha ham. Nå er jeg opptatt. Vær på vei."

"Hvorfor kan jeg ikke ta ham til begravelse?"

"Alle fanger merket for hending blir eiendommen til College of Physicians. Jeg antar at broren din blir dissekert mens vi snakker."

"Men ingen ga tillatelse til dette," sa Jakob.

Med det la vaktmesteren ut en latter som runget over hele området. "Tillatelse, tillatelse-vel, jeg er så lei meg for at vi overså dine ønsker. Broren din ble dømt til å henge.» Han stoppet opp, stokket noen papirer på skrivebordet og leste så fra ett. «Noah Marleys dødsdom er opphevet. Han skal umiddelbart løslates.' Signert av innenriksminister, ærede Henry Addington." Sorenskriveren så opp fra avisen og sa: "Jeg antar at jeg bare ikke fikk tid til å legge ut denne ordren."

Jacob ville spørre hvor lenge ordren hadde ligget på skrivebordet hans, men tenkte seg bedre om. Imidlertid krevde han: "Jeg vil ha broren min."

"Og jeg vil sette deg i fengsel. Så hvem tror du kommer til å få ønsket deres først?"

"Når kan jeg få levningene hans fra høgskolen?"

"Vær trygg, du vil ikke ha dem. Husk broren din i det beste lys du kan. Hold begravelsen din hvis du vil, men det blir ikke noe lik."

"Dette er ikke rettferdighet," ropte Jacob.

«Nei, nei, det er lov. Igjen, Mr. Marley, hvis du vil beholde friheten din, gå nå. Jeg vil ikke fortelle deg det igjen."

Jakob tok vaktmesteren på ordet og gikk ut av fengselet. Da nøkkelferdige låste fengselsdøren bak Jacob, ble oppmerksomheten hans tvunget, av brølet fra en jublende folkemengde, til å se på da både James Maxey og Nathan Simons falt til sin skjebne.

I timevis vandret han uten retning gjennom Londons snødekte gater. Folk stirret på den bloddekkede drakten hans, men ingen gjorde et forsøk på å forstå situasjonen hans. Da han endelig kom hjem, var det eneste han gjorde før han kollapset i sengen å brenne klærne hans.

Neste morgen brakte Jakob frykten for å måtte fortelle Flora at Noah ikke ville komme tilbake for begravelse. Han trampet med føttene mens han gikk fra soverommet til kjøkkenet. Han banket knyttneven i disken mens han lagde seg en mager frokost. Og så slengte han døren så hardt han kunne da han forlot hjemmet sitt. Hans sinne ble litt mindre for hvert skritt han tok mot Floras.

Joan tok opp døren før Jacob rakk å banke på. Hun la fingeren mot leppene, så hvisket hun: "Flora sover fortsatt."

Jakob gikk inn i gangen, og sa så: «Jeg har nyheter å fortelle henne».

«Ikke i dag. Hun hadde en søvnløs natt..."

"Dette kan ikke vente-med mindre du vil fortelle henne at Noah ikke vil bli returnert til oss fordi..."

"Nei, nei, det burde du fortelle henne." De gikk til Floras dør, banket på og åpnet så akkurat nok til at Joan kunne fortelle søsteren at Jacob måtte snakke med henne.

Flora tok på seg kappen, tørket tårene fra kinnene, og gikk så inn i gangen der Jacob ventet. Hun bare stirret med tomme øyne som Jacob kaldtutbrøt det han trodde var en trøstende løgn, "Noah er allerede begravet. Vår tjeneste må utføres uten kroppen hans."

Flora kollapset på gulvet, noe som fikk både Joan og Jacob til å skynde seg til den slappe kroppen hennes. Sammen løftet de henne oppreist. Jacob, i et forsøk på å støtte henne, la armen sin rundt midten av henne, og sa så: "Vi kommer oss gjennom dette sammen."

"Sammen. Sammen? Hvor var dere i rettssaken? Du lot ham bli dømt."

"Nei, jeg var der, de ringte aldri..."

"Slutt å lyve. Du var aldri der."

Jakob sa ingenting, for i sannhet var det som om han aldri hadde vært i rettssaken, for han dro uten å avlegge vitne. Da han så denne medfølende kvinnen bli knust av hendelsene han ble til, forsto Jakob for første gang helheten i hans forbrytelse. Tyveriet hans ødela familien hans.

"Jeg vil at du skal dra."

"Kan jeg ikke hjelpe deg?"

"Jacob, du er selvbetjent og kald. Gikk bort før du fryser huset mitt."

Med det eskorterte Joan Jacob til døren. Han spurte henne om hun ville reise tilbake til sitt eget hjem. "Ja, både Flora og jeg skal til huset mitt utenfor French Alley."

"Din oppmuntring vil gi trøst. Betrakt meg som forpliktet til å hjelpe." Da Jakob dro, ropte han til Flora: "Jeg skal sjekke opp med deg i morgen."

Jakob gikk til nærmeste taverna, satte seg i hjørnet og drakk så fra dag til natt.

TEMPERATUREN FRØS Øyevippene til Flora da tårene brøt ut uten kontroll. For hvert blink slet øynene hennes med å trekke vippene fra hverandre. Foran henne snudde hjulene på en tom likbil. Hun fulgte vognen alene, for ingen deltok i dette ritualet. Da likbilen begynte å klatre til kirkegården, tok den fart. Flora satte farten opp. Hun slet med å holde tritt med likbilens fart og ropte: "Nei, nei, stopp!" Dødsvognen forsvant ut av syne hennes.

«Flora, Flora-våkn opp, Flora,» sa Joan mens hun ristet på søsteren.

"Øh? Hva..." Et blikk av forvirring tok over ansiktet til Flora.

"Du hadde et mareritt," sa Joan.

"Skal vi da begrave Noah?"

"Nei, han er borte, kjære."

«Da var det ikke et mareritt, det var virkelighet,» falt Flora tilbake til puten der hun sov hele dagen.

Jacob sjekket Flora hver dag, og hver dag avviste Joan ham. "Hun sover fortsatt. Det vil ta henne litt tid å komme seg. Gi henne tid."

Med den samme hendelsen med daglig avvisning, gikk Jacob til den samme tavernaen, satt i samme hjørne og drakk til han var full.

"Er det alt du gjorde mens du hadde permisjon fra tellehuset-drikke?" spurte Scrooge og skulde på vennen sin.

"For det meste."

Etter tre dager med den samme vanskelige hendelsen, spurte Scrooge Marley: "Hvorfor dveler vi her?"

"Fordi det er enda en serie hendelser du ikke en gang vet at har skjedd."

"Hvorfor er det så hemmelig?"

"Jeg var for skamfull til å fortelle deg det," sa Marley.

"Så hvorfor nå?"

"Fordi det kan være viktigere enn Noahs bortgang."

"Har du gjort noe med Flora?" spurte Scrooge.

"Jeg drepte mannen hennes."

"Men det har allerede skjedd. Igjen spør jeg, hvorfor dveler vi her? Hvorfor hjelper vi ikke Noah?"

"Jeg prøver å fortelle deg, Flora er Noahs historie. Det som skjer med henne kan ikke trekkes fra Noah."

"Situasjonene deres er kombinert, som av to kommer en?" spurte Scrooge.

"Akkurat, det er bare ett oppdrag her. Vær tålmodig. Jeg vil sette livet ditt i fare snart nok," sa Marley med et elendig, men likevel lekent smil.

Flere dager gikk da Scrooge og Marley så unge Jacob drikke seg følelsesløs. Scrooge begynte å stille spørsmål som en samtale bedre kunne fordrive tiden med.

"Hva tenkte du, helt alene i hjørnet der?" spurte Scrooge Marley mens han gjorde tegn til unge Jacob.

"Hvem sa at jeg tenkte?"

Scrooge tok en pause, og førte deretter samtalen i en annen retning. "Jacob, jeg vet at du ikke alltid liker å svare på spørsmålene mine-men jeg vil gjerne at du svarer på et spørsmål jeg allerede har stilt deg en gang."

"Og jeg svarte ikke på det?" spurte Marley.

"Du var sløv i din vaghet," svarte Joakim.

"Jeg vil prøve å svare på alle spørsmål du har, hvis jeg kan."

"Hvorfor er ikke ånden og sjelen den samme?" spurte Scrooge.

"Å, det spørsmålet igjen. Vel-det er et spørsmål verdt å svare på, hvis jeg kan." Marley stoppet opp for å velge ordene sine nøye, og sa deretter: "Ånden og sjelen er forskjellige, siden ånden aldri eksisterer uten sjelen."

"Så sjelen er viktigere enn ånden?"

"Vel, ikke i strengeste forstand," svarte Marley.

"Ok, så fortell meg hva sjelen er," ba Scrooge.

"Sjelen er direkte forbundet med skaperen-den uendelige bevisstheten."

"Uendelig bevissthet, hva er det?"

"For mennesker er det skaperen av tilværelsen, men det gir stort sett bare kjærlighet," svarte Marley.

"Kjærlighet, det er bare en følelse, en abstraksjon," sa Scrooge.

"Nei, kjærlighet er den fysiske energien som ligger i Aksept."

"Godkjennelse?"

"Godkjennelse oppnås først etter at ånden har forvandlet sine skadelige jordiske handlinger. Det er det jeg jobber mot akkurat nå," sa Marley.

"Så vår forbindelse til sjelen, eller den uendelige bevisstheten, er gjennom kjærlighet?"

"Den uendelige bevisstheten er assosiert med enhver tanke som vurderes å være både god og dårlig. Imidlertid har du rett i å tro at kjærlighet er energien som deles mellom sjelen og ånden."

"Så hvis sjelen er kjærlighet, hva er da ånden?" spurte Scrooge.

"Åndene våre er kreftene som driver hver enkelt av oss gjennom våre dager på jorden. Ånder er innehavere av både styrker og svakheter vi hver bærer på."

"Jacob, begrepet 'uendelig bevissthet' høres ut som et vanskelig navn på Gud."

"Ebenezer, hvis du tenker på Gud som en gammel mann på en trone som dømmer verdien av døde mennesker, så nei-sjelen er så mye mer enn det. Å dømme døde mennesker er ikke den uendelige bevissthetens arbeid."

Scrooge tenkte på dette et øyeblikk, og spurte så: "Hvem dømmer de døde?"

"Ved døden vet hver person sin verdi. Den eneste dommen kommer fra ånden til ånden."

"Jacob, jeg er mer forvirret enn før starten av denne samtalen. Har mennesker både en sjel og en ånd?"

"Du har ånder, Ebenezer. Den uendelige bevissthet bærer sjelen." Marley nølte, og la så til: "Hver baby er født med en ånd knyttet til seg som kommer fra den uendelige bevissthet. Den ånden er kjærlighet uten betingelser."

"Så sjelen er kjærlighet?"

"Sjelen er alt-kjærlighet, latter, påfunn og til og med ødeleggelse, men mest for Den Mogrified Spirit er det Aksept."

"Du får det til å høres ut som om en person kan berøre og holde aksept."

«Det er håndgripelig. Jeg har blitt overøst i det, det samme har de fleste som tilbringer starten av sin udødelighet på Isle of Transmogrify.»

"Så hva får den uendelige bevissthet ut av sitt forhold til mennesker?"

"Kjærlighet," svarte Marley.

"Hva? Hvis den uendelige bevissthet er kjærlighet, i seg selv, hvorfor trenger den vår kjærlighet?"

"For å fullføre arbeidet sitt," svarte Marley.

"Dens arbeid av..."

"Proveniens."

"Å, forklar det," ba Scrooge.

"Herkomst er lett. Det er rett og slett skapelsen av nye universer."

"Og mennesket trengs hvordan?" spurte Scrooge.

"Sjelen utvider alltid sitt kosmos. Det gjør nye verdener som trenger våre erfaringer. Selvfølgelig gir skaperen til alle sine skapninger pusten av sin kjærlighet, men den kan ikke gi den slitene mennesket må overvinne for å overleve. Når menneskelig kjærlighet returneres til den uendelige bevisstheten gjennom prosessen med transmogrifisering, holder den kjærligheten, eller aksept, lærdommene som er lært i løpet av individets liv. Disse menneskelige eventyrene er gitt til nye samfunn. Våre jordiske kamper trengs av sjelen. For våre minner styrker nye verdener ved å bringe frem levde erfaringer."

"Vel, jeg hadde ikke forventet den tanken," sa Scrooge. Så la til: "Så det handler om menneskelært kunnskap?"

"En vanskelig måte å si at uansett hvordan det å samle inn kunnskap lært gjennom deltakelse, ser det ut til å være verdien av oss."

— Får folk noe annet enn et kort liv ut av denne ordningen?

"En Mogrified Spirit får en evig tilværelse. Er ikke det nok?"

«Jeg dømmer ikke. Jeg bare spør," svarte Scrooge, og spurte deretter: "Vil jeg huske mine menneskelige opplevelser etter Aksept?"

"Ja, uten minnene dine kan ikke menneskeheten din nås. Alle rensede ånder fortsetter for alltid," svarte Marley, og spurte deretter: "Så igjen, er ikke eksistensen nok?"

"Jada, en lykkelig tilværelse, til og med en blid tilværelse. Men en tilværelse som Noahs siste uker-nei, nei, det er ikke nok," insisterte Scrooge.

«Noahs siste tre uker var ikke summen av livet hans. Og likevel forstår jeg klagen din."

"Så hva gjør opp for slike smerter?" spurte Scrooge.

Marley gikk ved siden av Scrooge, løftet hånden til vennens bryst og sa, "Jeg har ikke fått godkjenning til å vise deg dette, men jeg kommer til å gjøre det likevel. Stå stille."

"Vent, hva skal du..."

Før en annen tanke kunne uttrykkes, strakte Marley seg inn i Joakims bryst, plasserte håndflaten forsiktig på hjertet og begynte så å gløde. Da det gulaktige lyset ble intensivert, lukket Scrooge øynene for kraften fra Marleys berøring. "Bare den minste mengde kan jeg gi deg," sa Marley mens han trakk hånden fra Joakims bryst.

Som strengene til en inaktiv marionett ble Scrooge halt. Marley forsøkte å støtte ham da han kom til ro. "Hvorfor stoppet du? Jeg har aldri følt glede som fikk hjertet mitt til å skjelve av vanvidd. Gjør det igjen."

"Jeg fikk ikke tillatelse til å gjøre det første gang."

"Jacob, hva var det?" spurte Scrooge.

"Min grådighets ånd er akseptert."

"Vil du få problemer for å gi meg noen?" Så la til: "Fortell meg, Jakob, hvordan lærte du å gjøre det?"

«Nei, jeg er ikke i fare. Sjelens glede føles av hver nyfødt ved fødselen. Begge av oss har alltid hatt evnen til å føle sjelens kraft. Kjærlighetsessensen er en av åndene hver baby mottar fra den uendelige bevisstheten."

"En av åndene. Hvor mange ånder har en person?"

"Det er minst tre ved fødselen," svarte Marley.

"Bortsett fra sjelens ånd, hvilke andre ånder har en person?" spurte Scrooge.

"Deres mors og fars. Det er det som utgjør det grunnleggende spedbarnet."

"Du mener det er grunnleggende babyer eller nybegynnere," sa Scrooge, og spurte deretter: "Finnes det også avanserte babyer?"

"Det blir ikke dømt på den måten, men de fleste babyer er født med andre ånder."

"Som hva?"

"Timothy Cratchits benhandikap var en ånd som gikk inn i ham ved fødselen. Andre mennesker mottar geniånder. Det finnes alle slags ånder. Noen vil vi kalle gode og andre dårlige, men hver for seg er med på å skape den enkeltes personlighet. I hovedsak kombineres ånder i en person for å skape sin selvkraft."

"Hvor mange ånder har jeg?" spurte Scrooge.

"Nå eller når du ble født?"

"Er det forskjell?"

«Helt sikkert. Hver person legger til ånder når de får nye fokus. De dropper også brennevin når de ikke lenger brukes. Imidlertid kan de tre grunnleggende åndene aldri fjernes fra personen," forklarte Marley.

"Folk som gjør forferdelige ting mister aldri den uendelige bevissthetens kjærlighetsånd?"

"Aldri."

«Jeg tror ikke på det. Jeg tror det har vært mennesker som ikke har noen åndelig forbindelse til kjærlighet i det hele tatt."

"Forbindelsen kan være frynsete, men aldri brutt, med mindre selvfølgelig individet selv bryter forbindelsen," sa Marley. "Den uendelige bevisstheten bryter aldri forholdet," la han til.

"Bretter folk ofte bort fra den uendelige bevisstheten?"

"Ja, men selv da er ikke alt tapt. Imidlertid blir det ekstremt vanskelig å overvinne et slikt åndsbrudd."

"Lykker mange?" spurte Scrooge.

"De fleste gjør det-til slutt," svarte Marley.

"Hvorfor må en person ha tillatelse til å bruke sjelens kjærlighet?"

«Så vidt det er tillatelse, var det feil ord. Men aksept er for sterk til å bli plassert på en levende person lenge. Energien må filtreres, så den vil ikke sette i gang prosessen med Instant Transmogrification, som ville vært en tragedie hvis jeg startet det."

"Ville det drepe meg?"

"Så sikkert."

"Så hva er Instant Transmogrification?"

"Ebenezer, jeg er lei av å forklare. Vi vil se krateret snart."

«Ok, men bare ett spørsmål til,» stanset Scrooge og fortsatte så. "Jacob, er alle dine ånder med deg nå, eller snakker jeg med bare en av dine ånder? Dessuten svarte du aldri på spørsmålet om hvor mange ånder jeg har."

"Det er to spørsmål." Marley stoppet for å understreke, og fortsatte så. "Når det gjelder spørsmålet jeg overså, du har fem ånder, Ebenezer. Nå når det gjelder ånden du ser foran deg, er jeg fra Abyss of Final Transmogrify. Alle mine andre ånder har utviklet seg til Aksept og bor nå med den uendelige bevisstheten. Bare ånden du ser før deg jobber fortsatt mot det målet."

Mens Scrooge grunnet på Marleys virkelighet, reiste unge Jacob seg fra bordet og snublet mot hjem. Scrooge spurte: "Hvor mange dager til av dette må vi se på at du drikker deg dum?"

«I morgen er siste dag. Etter det vil begivenhetene avsluttes i løpet av dager," sa Marley.

"Hvorfor ventet vi likevel? Hvorfor ikke bare hoppe til dagen?" spurte Scrooge.

«Det fungerte ikke så bra da jeg tok deg med tilbake til 1854. Jeg overskred det året. Det gjorde meg bevisstløs. Jeg ville aldri rørt om jeg ikke hadde følt at du ble dyttet inn i meg."

"Ja, det var ubehagelig, for hvis spøkelsen av Christmas Yet to Come ikke hadde reddet meg-vel, jeg ville vært på brosteinene i London," sa Scrooge.

Et øyeblikk undret Marley seg over Ebenezers uttalelse, og sa deretter sin neste tanke: «Forbered deg, Ebenezer. Floras historie kommer ikke til å bli hyggelig."

"Når har noe av dette vært hyggelig?" spurte Scrooge.

Dagen etter begynte som de siste dagene-den unge Jakob ble avvist av Flora, gikk så til samme taverna, satt ved samme bord og drakk til han var full.

"Dette er definitivt vår siste dag for å se ditt yngre jeg velte seg i selvmedlidenhet?" spurte Scrooge.

"Ja, i morgen endrer ting seg igjen."

"Så, Jacob, jeg har lurt på noe personlig."

Marley så på vennen sin, og svarte så: "Selvfølgelig har du det. Hva annet er det å gjøre akkurat nå, men lurer på?" Han stoppet opp, og spurte så: "Så, gamle venn, hva tenker du på i dag?"

"Er det en spesifikk grunn til at du trenger meg for å hjelpe deg med denne oppgaven?"

"Jeg trodde du visste allerede. Jeg trenger at du hjelper meg med å redde Noah."

"Ja, jeg vet det, men hvorfor meg?"

«Du gjør meg fryktløs, Ebenezer. Uten din levende forbindelse til den uendelige bevisstheten, har ikke min åndelige forbindelse styrken til å frigjøre Noah. Tro meg, jeg har prøvd. Det er min Task Of Outreach. Aksept vil være utenfor min rekkevidde til Noah oppnår det først."

"Det forklarer ikke hvorfor du trenger meg."

"Fordi jeg ikke har noen andre, Ebenezer. Du ble min bror etter Noahs død. Jeg vil ikke sette deg i fare-og likevel trenger jeg din hjelp."

"Du fortsetter å fortelle meg at jeg vil være i fare, men jeg forstår ikke hvorfor jeg vil være i større problemer enn deg," sa Scrooge.

"Du vil være sårbar for alle ondskapsfulle hjerter som vil elske å myrde et pustende menneske igjen."

"Og hvis jeg blir drept?"

"Da vil du være død," svarte Marley.

"Vil jeg ikke ha noen beskyttelse?"

"Jeg vet om ingen. Men vi har ikke gått inn i Transmogrify ennå, og valget er ditt om å avvise denne faren."

"Jeg har overlevd alle fallgruvene i livet mitt. Jeg vil ikke vike fra Transmogrify hvis det lar deg være uten hjelp, bror."

"Jeg vil alltid beskytte deg, Ebenezer, med selve eksistensen av min ånd, om nødvendig."

"Da vil de to brødrene redde den tredje," sa Scrooge.

"Enten vi lykkes eller ikke, har du allerede reddet meg," sa Marley.

Med et overrasket blikk så Scrooge på vennen sin. "Når reddet jeg deg?"

"Det er du som reparerte de fleste av mine grådighetshendelser. Jeg ville til slutt blitt frigjort gjennom min Task Of Outreach, men dere fremskyndet min utgivelse til sjelen, der den nå bor innenfor Aksept. Du reddet meg, Ebenezer, ved å endre fokus for virksomheten vår."

De to snakket om mange emner den dagen. Da skumringen inntok lyset, snublet unge Jacob hjem, og besvimte så rett innenfor døren hans. Der ble han til morgenen.

Dagen etter var det vanskelig å begynne; stønn forårsaket av bakrus bremset turen til Flora. Han kom for sent den dagen, for han syntes det knapt var verdt å gå lenger. Men overraskelsen i stemmen til Flora lammet ham ut av fylla. "De kommer til å ta alt fra meg," hulket hun.

Forvirret svarte Jakob: "Det kan ikke være det. Hva har egentlig skjedd som ga deg denne ideen?"

«En mann fra retten kom i går. Han sa at på mandag vil de holde en høring for å fastslå fornuften til Noah på tidspunktet for hans selvmord."

«Jeg har hørt om det før. Det er normalt," sa unge Jacob.

"Er det normalt å forlate en persons familie uten midler?" spurte Flora.

"Jeg vil gå med deg. Sammen skal vi stoppe dette."

"Vil vi?"

"Ja, jeg vil være der for deg denne gangen," forsikret Jacob.

Flora studerte Jakobs øyne. Mens hun stirret inn i blåheten deres, håpet hun å gjenkjenne Noahs lidenskap for å forsvare henne. Det bildet dukket aldri opp, men snart

skjønnte hun at mannens bror var alt som var overlatt til henne for beskyttelse. «Vær her mandag morgen klokken åtte. Vi vil gå sammen til høringen.»

«Jeg kommer tidlig,» sa unge Jacob.

Jacob forlot Flora for baren sin. Han kjøpte drinken sin, gikk til bordet sitt i hjørnet, plasserte drinken på bordet, så bare stirret på den tomme stolen. Der sto han frosset i lediggang, mens tankene hans vandret gjennom ulike planer om hvordan han skulle beskytte Flora. Han så lenge på drikken, snudde seg og forlot tavernaen.

Dagens eneste velsignede begivenhet var at temperaturen til slutt brøt over frysepunktet. Mens Jacob vandret rundt i Londons gater, ble han brakt til en rask stopp da hestene hans, Shadow og Smoke, trakk en vogn forbi ham. Han så bare på at hans tidligere følgesvenner forlot utsikten hans. Han var nysgjerrig på hvorfor en så dyr stamtavle ble brukt til trekkdyr. Men han dvelet ikke ved tanken, for fremtiden deres var ikke lenger hans.

Mens unge Jacob streifet rundt i gatene, fulgte Marley og Scrooge like bak. "Vel, vi trenger i det minste ikke å se ditt yngre selv beruse hver eneste unse av ditt vesen i dag," kommenterte Scrooge.

"Men vi må fortsatt komme oss gjennom morgendagen, så hvem vet hva jeg skal gjøre med en ny dag."

"Vel, du vet, Jacob. Husker du ikke den søndagen?" spurte Scrooge.

"Jeg husker. Jeg ønsket bare at jeg kunne glemme hele denne perioden," innrømmet Marley.

"Så la oss se hva som skjer." Med det flyttet de til neste dag og så på at Jacob igjen ble avvist av Flora. De to spøkelsene fulgte den unge Marley da han omgikk tavernaen.

Mens den unge Jacob målløst vandret gjennom de isfylte gatene, stilte Scrooge et spørsmål. "Hvorfor er kjærlighet sterkere enn hat?"

Marley gransket Scrooges ansikt for tegn på hvorfor han stilte dette spørsmålet. Til slutt svarte han på henvendelsen. "Det er ikke hat, men frykt som er nesten likeverdig med kjærlighet."

"Så hva er sterkere, kjærlighet eller frykt?"

"Til syvende og sist er kjærlighet sterkere, fordi den holder medfølelsens kraft," svarte Marley.

"Og likevel holder ikke frykt også lidenskap?"

"Ja, lidenskap, men ikke medfølelse."

"Så frykt er uten verdi?" spurte Scrooge.

"Nei, samfunnet fungerer gjennom både kjærlighet og frykt-som folk flest gjør-og likevel er det mennesker som utvikler sin ånd på bare én måte," svarte Marley.

"Hvordan brukes dette?"

"Vel, Ebenezer, slike mennesker opptrer alltid med medfølelse hvis deres ånder er av kjærlighet, og andre skaper bare kaos når frykten er i kontroll."

"På en måte ser ting ut til å være like-kjærlighet og frykt, det vil si. Den eneste forskjellen er i bruken?"

«De er ikke like. De har begge makt, ja, men mennesker kan ikke eksistere uten kjærlighet. De forsvinner. Mens frykt bare er nyttig når du løper fra en ulv. Frykt kan redde en person, men det vil aldri forbedre dem."

Scrooge tok inn konseptet, og svarte deretter: "For meg virker det å holde seg i live avgjørende for å eksistere. Hvem trenger forbedring når livet i seg selv blir utfordret?"

"Det er et gyldig poeng, men..." Marley stoppet før han sa: "Jeg kan være død, men jeg eksisterer fortsatt. Frykt kan være avgjørende når du er i fare, men tenk på det Ebenezer, når ble du sist truet?"

Scrooge grunnet på dette, men sa ingenting, for hans største frykt hadde vært tap og mangel, ikke fare. Etter et øyeblikk fortsatte Marley: "Og så, igjen, kan det være en større utfordring enn en som binder hjertet, slik at fremgang blir sannsynlig?"

«Jeg føler at vi tenker på to forskjellige måter. Du, med et abstrakt ønske om sosial progresjon, og meg, med en mer praktisk visjon om hvordan samfunnet faktisk fungerer."

«Nei, alt er én visjon, men denne samtalen er forenklet, ved at dualiteten av frykt og kjærlighet er beina menneskeheten står på. Og likevel, for den uendelige bevisstheten, er begge tankesett de samme. Det er ingen relativ dualitet i skaperen," forklarte Marley.

"Så den uendelige bevisstheten er uten alternativer? Viser ikke det mangel på kreativitet for skaperen?"

"Igjen, når du er skaperen av alt, eksisterer alle alternativer, fordi du har laget dem, og når det gjelder "kreativitet", er det ikke noe større arbeid som den uendelige bevisstheten gjør enn å skape nye verdener. Dette krever et intenst fokus på fantasi, men bare rensket kjærlighet er nyttig i stabiliseringen av nye planeter. Det faktum at jordens samfunn har utviklet den mest ødeleggende formen for Spirit Breakage, gjør de tilsynekomstene som fullfører klatringen ut av krateret til den mest verdsatte kjærligheten i universet. Coss Aksept som kommer fra krateret er mer etterspurt enn gull."

"Hva er egentlig Spirit Breakage som gjør jorden så spesiell?" spurte Scrooge.

"Hvis jeg bare skulle fortelle deg det, ville du ikke klart forstå. Imidlertid vil vi gå forbi krateret av avskårne ånder, hvor du vil se hvorfor kossen er av så stor betydning for den uendelige bevisstheten."

Scrooge fortsatte å spørre: "Så menneskeheten må gå gjennom vanskeligheter for å være av verdi for sjelen?"

"Akkurat."

"Det er bare ondsinnet, Jacob."

"Ebenezer, det er essensen av vår verdi. Og det går til universets mekanikk." Marley stoppet opp for å la vennen få et øyeblikk til å svare. Han fortsatte deretter: "En ren menneskelig ånd ved døden er til liten nytte for sjelen. Heldigvis er det ikke mulig å unnslippe jordens tjør uten ufullkommenheter. Selv babyer dør med feil."

"Finnes det andre planeter hvor kjærlighet er samlet?"

"Ja, som jeg sa, dette er den indre funksjonen til alle planeter, og skaperens måte. Den uendelige bevisstheten samler imidlertid også: kloke tanker, oppfinnsomhet, sosialt nyttige metoder og mye, mye mer. Men det er samlet gjennom planeter som har perfektionert slike egenskaper. Jorden har bare én egenskap som er av verdi for sjelen."

"Så jorden ender opp med å ha den beste kjærligheten, fordi den har de verste vanene?" spurte Ebenezer.

"Det høres ut som en oksymoron, men det er sannhet. Men bare for å gi deg et bedre bilde, er det en annen planet der drap dominerer samfunnet. Ingen personer over fem år dør uten først å ha blitt en morder, men jordens verste overtredelse er mer skadelig."

"Hvordan kan noe være mer skadelig enn drap?" spurte Scrooge.

"Fordi mennesker med vilje skiller seg fra den uendelige bevisstheten. En slik fremmedgjøring etterlater individet uten hjelp fra sjelen. Transmogrifiseringsprosessen deres-det er vanskelig."

"Separasjon? fremmedgjøring? Så personen blir kastet?"

"Individet har ikke blitt forlatt, men har fritt skilt seg ut gjennom sine jordiske handlinger. Denne Spirit Breakage gjør det vanskeligere å bli rensset på grunn av isolasjonen. De får ingen hjelp fra noen." Marley så etter et svar fra Scrooge, og sa deretter: "Vel, jeg antar at Apruto henter dem til tider."

Dette fikk svar.-Så de får hjelp?

"Nei, de er fortsatt alene, men selv da ender de fleste ånder i krateret i Aksept," forklarte Marley.

"Så et jordisk åndsbrudd er verre enn drap?"

"De hvis handling satte dem i krateret er, men ikke de i bassenget."

Scrooge hadde dusinvis av spørsmål, men Marley avbrøt ham da skumringen overvant dagen. Unge Jakob gikk inn i huset hans uten å ha løst noen av problemene hans. En urolig natts søvn fant ham likevel ivrig etter å forsvare Flora. Han akom en halv time for tidlig hjemme hos henne. Mens han ventet på at Flora skulle ta på seg frakken hennes, spurte Jacob søsteren: "Så du skal flytte hjem til deg i morgen?"

"Ja, etter denne høringen tar vi grepet."

"Selv om hun blir overlatt til Noahs eiendom?"

"Ja, hun vil trenge en permanent bolig uansett dagens utfall," svarte Joan.

Flora kom inn i entreen, så på Jacob, og spurte så: "Vil de la meg beholde noe?"

"Kroppen din."

Mens tårene rant nedover kinnet til Flora, innså Jacob mangelen på håp svaret hans ga. Siden han ikke ønsket å sabotere dagen hennes, prøvde Jacob å korrigere uttalelsen hans. "Jeg vil gjøre alt som står i min makt for å få det til slik at du kan beholde alt, til og med pengene du og Noah har lagt bort for å kjøpe et hjem."

"Uten å leve, vil de pengene ikke vare. Utover sparepengene våre har jeg ingen metode for å overleve." Et anstrengt smil gikk over leppene hennes da de to tok seg til Old Bailey. Rettssalen de gikk inn i var mindre enn den som holdt Noahs rettssak. Over de sivile satt fem dommere. For Floras høring ville disse fem mennene også fungere som jury.

Dommeren i midtsetet snakket mest. "Ring den første tiltalte."

"Flora Marley, vær så snill å gjøre din tilstedeværelse kjent." Med det gikk både Flora og Jacob inn i vitneboksen. Dommeren pekte på Jakob og spurte: "Hvem er du?"

"Jeg er Noah Marleys bror."

"Er det snakk om eiendommen din?"

"Nei. Jeg er her for å hjelpe min svigerinne."

"Så la oss fortsette." Dommeren trakk pusten dypt før han uttalte: "Vi er her i dag for å fastslå fornuften til Noah Marley, som 17. januar tok sitt eget liv ikke en time før han

skulle etter planen bli hengt." Han så på vitneboksen for å forsikre seg om at det ikke var noen protest, og gjenopptok deretter dommen. "Fordi Noah Marley begikk selvmord for å gi avkall på skammen over å bli hengt, har retten ikke noe annet valg enn å erklære en dom av felo de se."

"NEI! Får vi ikke snakket?" skrek unge Jakob.

Dommeren ble litt sjokkert over utbruddet og stilnet Jakob ved ganske enkelt å si: "La meg bli ferdig!" Alt ble stille i rommet. Sorenskriveren så til de andre dommerne før han fortsatte: "Denne dommen er bestemt og er den rette. For å drepe deg selv for å unnslippe dødsdommen krever en dom av felo de se. Du er herved pålagt å miste all Noah Marleys eiendom til kronen."

"INGEN!" Jacob og Flora skrek unisont.

Dommerens blikk penetrerte de tiltalte, "Hva er det du vet som endrer dette faktum?"

Jakob så på Flora, og svarte så: "Flora er med barn. Er du villig til å utarme en baby?"

"Du ser ut til å få frem den løgnen når det passer," sa Scrooge.

"Det fungerer," var alt som Marley sa som svar.

De fem dommerne diskuterte i stillhet før hoveddommeren snakket: "Det er viktige nyheter. Fordi vi ikke straffer de uten skyld, har vi endret dommen vår til non compos mentis. Du vil få beholde Noah Marleys eiendeler." Med det gikk høringen videre til neste tiltalte da Flora og Jacob forlot rommet.

Da Flora var borte fra oppstyret i rettssalen, snudde hun seg mot Jacob, klemte ham og sa: "Takk, men hvordan visste du det?"

"Vet du hva?"

"At jeg skal ha en baby."

Sjokkert over nyhetene stirret den yngre Jacob bare på henne. Først mot magen hennes, så ansiktet, og så et gjennomtrengende blikk inn i midten igjen. Det største glis overtok unge Jacob da han sa: "Jeg skal hjelpe deg fra begynnelse til slutt, Flora. Barnet ditt vil ikke ha noe for ingenting."

«Bare en far», svarte hun. Den siste dagen i januar var like kald som alle andre i måneden, men ingen av dem la lenger merke til værets ekstreme. De gikk i stillhet hjem.

NESTE DAG åpnet Flora døren for en andpusten Jacob. Med begeistring røpet han ut: "Det er en frostmesse på Themsen, vil du gå?"

"Ikke i dag."

Jakob så på henne, bekymret for hennes fysiske velvære og spurte: "Plager babyen deg?"

"Det er ingen problemer, Jacob, det er bare prosessen."

"Hvordan kan jeg hjelpe?"

"Bare overlat meg til sykdommen min, kanskje vi kan gå i morgen."

Med det dro Jacob, men da han kom tilbake dagen etter, var tilstanden til Flora ikke blitt bedre. Han stakk innom en lege som en gang hadde satt en brukket arm for ham. Jacob spurte om det var noen behandling for svangerskapssyke.

"Vi kaller det nå morgenkvalme."

"Kan det hjelpes?"

"Boligende mat, ingefærte er nyttig for mange. For de fleste hjelper en tur i frisk luft."

Etter å ha takket legen, brukte han dagen på å lure på hvor han kunne kjøpe ingefær uten å måtte gå inn i Pressey og Barclays dagligvarebutikk. Til slutt fant han Honey Lane Market hvor han var i stand til å kjøpe ingefær.

Da han gikk hjem, fikk tanken på å bli onkel et smil på ansiktet hans. Det ville være et av hans siste uttrykk for lykke.

NESTE DAG tok Jacob med Flora ingefæren og fortalte henne om de andre rettsmidler for hennes sykdom, men hun var fortsatt for syk til å prøve å reise til Frostmessen. Da Jacob dro, bestemte han seg for at hvis Flora ikke dro dagen etter, ville han gå alene. Han hadde ikke sett en Frost Fair siden han var barn og ville ikke gå glipp av arrangementet.

Scrooge og Marley så på mens den unge Jacob streifet rundt i de kalde gatene. "Jeg skulle ønske vi slapp å vente i løpet av dagene da ingenting skjer," sa Scrooge.

"De fleste er flinkere til å hoppe over tid enn meg. Det vil ikke skade oss å vente igjen, Ebenezer."

"Kan jeg stille deg et spørsmål?"

"Jeg forventer ikke mindre av deg," svarte Marley. Deretter la han til, "Ebenezer, du trenger aldri mer å spørre om du kan stille et spørsmål. Bare oppgi spørsmålet ditt, så skal jeg prøve å ikke være for sløv eller vag med svaret mitt."

"Jeg vil ikke at du skal havne i trøbbel og si noe du ikke burde."

"Ikke bekymre deg for det. Et spørsmål kan alltid besvares, selv om svaret ikke blir forstått."

"Så ingen fag er forbudt?" spurte Scrooge.

"Ingen. Det betyr ikke at jeg har svar på alle spørsmål, men du kan spørre."

"Da har jeg en stor nysgjerrighet på den du kaller den uendelige bevisstheten."

"Det er ikke et levende menneske som ikke grubler over skaperen," sa Marley.

"Men hvorfor har den et så vanskelig navn?"

"Den uendelige bevisstheten er ikke et navn, men mer en identifikasjon av dens formål."

"Men hvorfor ikke kalle det ved et navn i stedet?" undret Scrooge.

"Mennesker er ikke født med evnen til å oppfatte navnet sitt." Da Scrooges ansikt viste et forvirret utseende, fortsatte Marley: "Vi har bare ikke øret som kan tyde stavelsene."

"Hvem har den fysiske evnen til å høre den uendelige bevissthetens navn?"

"Det er utviklet gjennom en evolusjon til fred. Samfunn som beveger seg utover prøvelsene av daglige aktiviteter føder til slutt de med mer sansende sanser." Marley stoppet opp, og spurte så: "Dessuten, Ebenezer, hvordan ville det å kjenne et navn gi fordeler for den menneskelige tilstanden?"

"Det virker rett og slett tilbakeholdent og avskyelig å ikke bli gitt muligheten til å vite sjelens navn. Er du ikke enig?"

"Nei, jeg er ikke enig. Er det avskyelig å ikke gi bein til en fisk? Er det reservert å kreve at fugler bare går? Vi er den vi er for øyeblikket, og det er en velsignelse med eller uten noen ord, titler eller navn."

"Jacob, du begynner å bli litt vag igjen."

"Hvis sannheten på dette tidspunktet ikke kan kjennes-vel, det er fordi den er vag."

"Vil den uendelige bevisstheten at folk skal være dårlige, slik at den kan samle bedre opplevelser?" spurte Scrooge.

"Vel, fra et menneskelig perspektiv kan det virke slik. Men erfaringene vi møter er for det meste et produkt av våre sosiale omgivelser. Vårt samfunn blir aldri forstyrret direkte av den uendelige bevisstheten. I stedet påvirkes individene selv."

"Så svaret er...?"

"Nei. Den uendelige bevisstheten har ett mål for menneskeheten, og det har å gjøre med at mennesker blir deres mest velvillige jeg. Skaperen ville ikke oppnå noen fordel ved å oppmuntre individets ondsinnede identiteter. Det er løsninger som nye verdener trenger fra menneskeheten, ikke stridigheter."

"Jacob, har du noen gang møtt den uendelige bevisstheten?"

"Ingen."

"Vil du noen gang møte den uendelige bevisstheten?"

"Ikke direkte."

"Møter noen noen gang den uendelige bevisstheten direkte?"

"Jeg kjenner ingen."

"Så, hvis ingen noen gang møter den uendelige bevisstheten, hvordan vet du så sikkert at den eksisterer?"

"Jeg kan bare si at jeg har dratt nytte av dets dusjer av aksept over bassenget."

"Så den uendelige bevisstheten er bare en dusj?"

"Innenfor TransmogriFY kanskje. Likevel er skaperen mer mystisk enn Aksept."

"Så du har aldri møtt denne mystiske skaperen, men du tror du vet det-hvordan?"

"Som jeg sa før, jeg har møtt dens innflytelse-det samme har du, Ebenezer." Marley tok deretter kontroll over dagen, "morgenen kommer. Det er på tide å gå."

IKKE BARE BRA morgenen en pause i været, men den ga også en forventning om glede for Jacob. Da han rundet hjørnet nær Joans hjem, håpet han at Flora ville være frisk nok til å bli med ham på Frost Fair. Han forventet ikke hennes oppmøte, men

trodde hun ville nyte utflukten, så mens han banket på døren, planla han et motargument hvis hun nektet tilbudet hans.

Joan svarte på bankingen, og uten å se hvem som var på den andre siden av døren sa hun: "Kom inn, Jacob. Flora venter på deg."

Da Jacob kom inn i foajeen, kunne man se Flora dytte en stor boks ned i lerretsvesken hennes. Han la hånden på skulderen til Flora, og spurte så: "Hva gjør du?"

"Jeg skal selge denne på Frostmessen," sa hun og viste Jacob innholdet i posen.

"Men det er musikkboksen Noah ga deg."

"Ja, men babyen vil trenge pengene mer enn musikken."

"Ikke gjør dette. Jeg var sammen med Noah da han kjøpte gaven din. Det tente ham av spenning da han thought om din glede."

"Men jeg er ikke glad, og bare tanken på at jeg skulle være glad... det gir meg sorg."

"Er det ingenting jeg kan si?" spurte Jakob.

"Du kan si hva som helst, men jeg har bestemt meg." Hun stoppet opp, og spurte så: "Jacob, kan du hjelpe meg med frakken min?"

Han tok tak i frakken hennes, holdt den ut slik at Flora enkelt kunne legge armene inn i ermene, og sa så: «Det har ikke vært så varmt på en måned, men du vil kanskje ha hansker og lue, bare så du slipper å bekymre deg for kulden.» Flora var enig, og snart var de begge kledd for dagens begivenheter.

Da de gikk mot Blackfriars bridge, fylte stillheten mellom de to tomrommet med lyder av andre som stresset seg gjennom sine vanlige oppgaver torsdag morgen.

Marley så på mens hans yngre jeg ledet Flora rundt Snow Hill, deretter inn på New Bridge Street. De to passerte de overbygde butikkene på Fleet Market før ett ord ble sagt mellom dem. Da gaten åpnet seg i en bred vei, sa Jacob til Flora: «Jeg skal støtte deg og babyen».

"Det er det minste du kan gjøre," mumlet Scrooge.

Marley visste at han fortjente den kommentaren. Likevel ble det ikke uttalt noen bemerkning mens han fortsatte å se på.

"Jacob, du er ikke ansvarlig for meg," sa Flora.

"Ja-ja det tror jeg at jeg er. Jeg kunne ha gjort mer for å frigjøre Noah, men jeg var redd."

"redd? Redd for hva?"

Jakob svarte ikke på spørsmålet, men gjentok i stedet planen sin. «Jeg skal sørge for deg. Derfor trenger du ikke selge musikkboksen."

"Jeg kan ikke godta din hjelp."

Jakob ble sjokkert, for aldri hadde det falt ham inn at penger ville bli avvist. «Jeg vil ikke ha noe tilbake. Jeg vil ikke kontrollere deg eller barnet, men jeg vet at hvis jeg noen gang ønsker å betrakte meg selv som en hederlig person, må jeg hjelpe deg."

"Igjen, Jacob, dette ser ut til å handle om deg."

"Det kan virke slik, og kanskje er det til en viss grad, men det er virkelig deg jeg er mest bekymret for."

Flora så på Jacob, gliste et forsiktig smil, så så severdighetene fra messen komme til syne. Stående på toppen av broen observerte de to oppstyret under dem. Alle slags isbiter skapte en stagnasjonsbarriere mellom London-og Blackfriars-broene. Et par dusin telt huset forskjellige bedrifter. Dagens aktiviteter fylte alt fra kvinner med bar bryst som fengslet mennene, til unge gutter som spiller Skittles i et forsøk på å sjarmere favorittjenta deres. Latter, drinker og lukten av stekt kjøtt gjennomsyret hele messen.

Jacob og Flora begynte sin nedstigning ned den buede trappen til landingsbrygga. Omtrent halvveis ned trappene krevde en vannmann at det skulle betales et gebyr, og Jacob spurte: "Hva mener du? Jeg må betale deg en to pence for å bestå?"

«Det er rimelig. Jeg har ansvaret for denne kaien. Jeg trenger fortsatt å tjene til livets opphold, selv om jeg ikke kan frakte deg over akkurat nå."

"Ingen arbeid, ingen penger," insisterte Jacob.

"Der borte." Båtsmannen pekte på den andre siden av Themsen, og fortsatte så: "Du betaler dobbelt så mye."

«En krone, eller et pund, jeg betaler deg ingenting,» sa Jacob mens han tok Floras hånd. De to fortsatte å gå mot avsatsen mens vannmannen fulgte etter dem, fast bestemt på å få betalingen hans.

"Hvis du ikke betaler meg, skal jeg si det til de andre, og du vil ikke ha et øyeblikk med fred her."

Jakob så inn i ansiktet til fergemannen, og ga så etter. «Her, ta den,» sa han og dyttet en topenge inn i hånden til mannen.

"Det er to av dere."

«Ikke trykk på dette», svarte Jakob mens sinnet overvant ham. Mannen innså at han hadde vunnet så mye han kunne, og lot dem passere uten ytterligere innblanding.

Da de gikk inn på isen, begynte klokkene fra St. Pauls katedral å ringe timen. Lyden av hver streik lød i hele området. Da Jakob tok et nytt skritt på isen, løp en ungdom med bind for øynene inn i ham. Kraften til dyttet hans fikk Flora til å skli, men hun mistet bare posen med spilleboksen før hun klarte å gjenopprette balansen. Andre barn som spilte spillet ertet gutten med bind for øynene mens de unngikk grepet hans. Ingen tok hensyn til verken Jacob eller Flora. Barneflokket flyttet raskt bort fra de nyankomne. Jacob bare ristet på hodet med misbilligelse. Han åpnet munnen for å kritisere dem, men stoppet midt i talen.

Da de to beveget seg inn i mengden, raste en liten jente som kjørte på en sau forbi dem. Sjøglere, sverdsvelgere og tryllekunstnere praktiserte sine talenter mens mengden av entusiastiske tilskuere jublet hver eneste forundring. Flora begynte å trekke Jacob i retning av to telt som solgte generelle varer. "Kanskje disse menneskene vil kjøpe musikkboksen min," sa hun. Da de kom inn i det røykfylte rommet, ble de informert av eieren om at han bare solgte og ikke kjøpte.

Ikke motløs trakk Flora Jacob til det andre bedriftsteltet, hvor eieren vennlig bemerket om det ekstraordinære håndverket i spilleboksen hennes. Det var imidlertid ikke noe salg der heller.

Da Flora gikk ut av kjøpmannsteltet, ble hun kom nese til snabel med en tømmende elefant. Dyret svaie fra side til side mens eieren førte det over isen. En mengde ungdommer fulgte den enorme skapningen mens den tok seg langs Blackfriars-broen.

Mens prosesjonen trakk over snøen, kunne det plutselig høres et skrik i hele området. "Det knekker isen!" Med det gjorde spredningen av føtter vekk fra rådyret området tomt for alle andre enn elefanten. Selv eieren hoppet midlertidig vekk. Imidlertid stupte ingen elefant gjennom isen den dagen. Da elefanten endelig forlot messen, avtok spenningen fra faren snart.

Jacob førte Flora forbi de forskjellige teltene med alkohol og mat til de kom til et enormt bål som stekte en sau. En ung mann ropte ut til folkemengden: "Varm deg ved

flammene, lukt på herlighetene til kokekjøttet, forbered deg på det best smakende fårekjøttet, og alt for bare sixpence."

Jakob spurte karen: "Gir en sixpence deg en del av kjøttet?"

"Nei, det vil koste en ekstra to pence."

"Ehm, det er overraskende at folk er villige til å betale for bare å se."

Mannen ristet samtykkende på hodet, men gjentok bare ropet til de fremmøtte. "Varm deg av flammene..."

Jacob og Flora gikk videre. I løpet av et skritt forklarte Flora årsaken til å betale sekspenningen. "Jacob, kan du ikke se at de betaler for festen, ikke kjøttet?"

Jakob tenkte på det, og sa ja. "Det gir litt mening, men etter leverandørens ord hørtes det ut som en forventning om kjøttet."

"Vel det også, men dagen for matlaging faller kanskje ikke innenfor hver persons tidsbegrensning. Mange vil kanskje bare bruke den tiden som trengs for å varme opp."

"Men likevel vil jeg ha en bit av kjøttet for den prisen."

"Det hadde vært fint," sa Flora.

Mens de gikk nedover sentrum av Themsen, passerte de flere trykkpresser og laget personlige kort av begivenheten. Over skulderen til en kunde leste Flora teksten til et nylig kjøpt kort. "Dette ble trykt på ELVEN THAMES, torsdag 3. februar 1814, rett overfor Queenhithe-trappen." Hun lurte på hvor mange av disse kortene som faktisk ville komme til neste generasjons hender.

Jacob brydde seg ikke så mye om kortene og flyttet Flora raskt utover pressene til han kom til to menneskedrevne svinger, Sky Lark og High Flyer. Begge hadde seter som hadde plass til fire, men High Flyer var mer enn en fot høyere enn den andre, så det er den Jacob betalte for å kjøre på.

Først var Flora ikke villig til å ta turen da hun fryktet at det ville føre til at hun ble syk, men Jacob overtalte huskepusheren til å stoppe ved første varsel om Floras ubehag. Med forsikring om en rask utgang gikk hun inn i husken og kjente snart dens svai. De to beveget seg høyere og høyere til Flora ropte, "sakte farten" som mannen forpliktet seg til. Dette fikk Jakob til å si: «Vi må gi ham et godt tips».

Flora smilte til svogeren sin, og sa så: "Du minner meg noen ganger om Noah. Jeg er glad for å ha deg, Jakob."

«Så god kvinne,» hvisket Marley, mens den unge Jacob bare så bort i stillhet.

"Hva tenkte du på da hun sa det?" spurte Scrooge.

"Tenker-jeg gråt inni meg. Disse ordene brakte hjem sannheten om at jeg aldri ville se Noah igjen."

"Det ser alltid ut til å komme tilbake til deg, Jacob," svarte Scrooge.

"Selvfølgelig gjør det det, Ebenezer, for hvem andre kan jeg snakke for?"

Da Flora og Jacob forlot husken, rullet en Skittles ball over foten til Jacob. Han plukket opp trekulen, kastet den tilbake til spilleren, og sa så: "Kanskje ditt neste kast faktisk vil treffe en nål eller to." Flora fniste av dette, for også hun mente den berusede mannen trengte litt trening. Men før konkurrenten rakk å svare, brast området ut med et skrik fra en mann som jaget et barn. "Stopp ham, han stjal lommeboken min!"

Da de to løp forbi dem, satte en stor mann sin enorme fot ut i stien til den flyktende ungdommen. Gutten falt hardt på isen da den som fulgte sprang på ham. Verken Flora eller Jacob ble igjen for å se resultatet, men begge antok at lommeboken ble hentet.

Da de tok seg langs sentrum av Themsen, ble de nærmet av en mann som bar piler. "Vinn en halv krone hvis du kan skyte en bulls eye. Bare to pence per pil."

Jacob så på Flora og sa: «Jeg pleide å være et veldig godt skudd».

"Ja, men er du fortsatt?" spurte Flora.

Jacob ristet bekræftende på hodet da han ga mannen en sixpence for tre piler. Flora så på mens han siktet, så skjøt pilen mot høyballen som hadde et mål festet. Heldigvis traff han målet, men ingen av sirklene. "Du kan fortsatt gjøre det," sa mannen som solgte pilene.

Da Jacob stabiliserte seg for neste skudd, banket en mann Flora på skulderen. Da hun snudde seg, gjenkjente Flora umiddelbart mannen fra det generelle merkantile teltet som hadde beundret musikkboksen hennes. Hun smilte til ham, som han gjorde mot henne. Peker på den høye herreneman bak dem, sa han, "Denne karen leter etter en fin gave å gi til sin nyfødte sønn." Han stoppet mens Flora og mannen bekræftet hverandre. Butikkmannen fortsatte så: "Jeg trodde spilleboksen din var den fineste gjenstanden jeg har sett i dag. Er du fortsatt interessert i å selge?"

Uten å nøle svarte Flora: "Ja, hvis jeg kan få halvparten av det det er verdt." Med det åpnet hun esken, og pinnene på hjulet begynte å spille den gamle engelske melodien.

"Å, det er herlig," sa Edward, mannen som sto bak kjøpmannen.

Kjøpmannen utbrøt: "Akkurat som jeg sa. Vel, la meg overlate deg til avtalen." Med det snudde han seg mot virksomheten sin, men før han rakk å dra, håndhilste mannen hans og brukte bevegelsen til å sette en pund i håndflaten hans.

Edward vendte oppmerksomheten mot Flora og sa: "Jeg heter Edward Albright. Hva vil du ha for boksen?"

"Jeg er sikker på at den ville være verdt syttifem pund ny."

"Muligens. Er prisen din da trettifem pund?"

Flora kunne nesten ikke snakke. Minner rørte på seg av følelser da hun snudde seg litt fra ham. Hun senket hodet for å unngå å vise tårene hennes, og gråt til fuktigheten begynte å falle av haken hennes.

Edward ventet på hennes svar, og spurte deretter: "Vil du virkelig selge?" Sakte nikket hun bekreftende på hodet, men før hun rakk å si aksept av tilbudet, ga Edward et nytt tilbud. "Jeg vil gi deg førtifem pund. Denne boksen er sikkert verdt nitti pund til å begynne med, er du enig?" Med det gikk han frem for å tilby pengene, men gled i stedet ut i gangtrafikken. Flora snudde raskt hodet mot Edward, og kastet den siste tåren fra kinnet hennes. Hun tok tak i armen hans og gjorde alt for å hjelpe ham å motstå kraften fra mengden strøm. Da de to stabiliserte seg, begynte de sakte å bevege seg med mengden. Til slutt gjentok Edward seg selv: "Vil du virkelig selge?"

"Ja, takk. Jeg er sikker på at sønnen din vil elske musikken."

"Jeg har en tegning av ham. Vil du se den?"

"Det ville vært herlig."

De begynte sakte å bevege seg med folkemengden nedover sentrum av Themsen. Edward fjernet bildet fra lommeboken og holdt det så frem til Flora. Hun tok papiret fra mannen og ble møtt med et smilende spedbarn som bare var måneder gammelt. "Han er blid. Det er en fin tegning også."

"Jeg er kunstneren."

Flora smilte til mannen, og sa så: "Vel, det er fortsatt en god tegning." Med det spurte hun: "Hva heter sønnen din?"

"Gilbert, Gilbert Jacob Albright."

"Jeg har min egen, Jacob, han er her." Hun snudde seg for å vise ham bueskytingskonkurransen, men de var nå for langt unna til å se arrangementet. "Å, vi har vandret bort. Jeg må komme tilbake til ham," sa Flora.

"Selvfølgelig." Med det fullførte de to transaksjonen og skilte veibeskrivelse. Da Flora kom tilbake til bueskytingskonkurransen, innså hun at Jacob ikke ble funnet. Nye menn skjøt ballen. Det eneste kjente ansiktet var pil-selgeren. Hun gikk bort til ham og spurte om Jakob.

"Han dro for fem minutter siden. Se deg rundt. Jeg tviler på at han har gått langt." Da Flora snudde seg for å gå, la mannen til: "Verste skudd hele dagen. Han hadde større sjanse til å vinne i søvne."

Flora søkte i området, men Jakob var borte. Hun lurte på om ønsket om drinken hadde trukket ham inn i et av de mange brennevinsteltene. Etter en halvtime ga hun opp søket og begynte å gå mot hjem.

"Hvor var du?" spurte Scrooge.

"Hvor tror du jeg var?"

"Jeg kjenner ikke mysteriene dine."

"Jeg lette etter Flora. Jeg gikk bort til musikk-og dansebåten. Det gikk opp for meg at hun kunne ha dratt dit for å selge musikkboksen sin," svarte Marley.

"Hvorfor tror du hun ville gå dit?"

"Fordi de er musikkelskere." Marley pekte deretter på Flora som gikk mot Blackfriarsbroen og sa: "Vi må følge henne."

"Men vi har fulgt ditt yngre jeg."

"Ikke i dag. Mitt øye har alltid vært på henne." Med det begynte Marley å bevege seg mot Flora, og Scrooge skygget vennen sin.

Da Flora nærmet seg Copper Plate Printing Press, skled hun på en isflekk og falt bakover. Ryggen hennes møtte bakken med en slik kraft at livet i henne beveget seg. Hun tok tak i magen hennes og reiste seg sakte. Flora løftet sekken og så på de førtifem pundene som lå løst i posen. Påminnelser om livet hennes med Noah kombinerte alle følelser til en overveldende ødeleggelse. Da tårene begynte å sløre Floras syn, lød sorgene.

Hun trasket målløst gjennom nysnøen og stanset ved "Fare! Tynn is!" skilt, deretter med farten til en rev, løp mot krisen. Kvalen hennes kontrollerte hver tanke mens hun ropte: "Jeg vil dø!" Før noe behov for selvoppholdelse kunne engasjere seg, sparket babyen da isen ga etter for hennes ødeleggende ønske.

I det fjerne kunne Jacobs dempet stemme høres rope: "Flora, Flora, hvor er du?"

"Vi må redde henne," ropte Scrooge.

«Hvis vi bare kunne», svarte Marley.

"Hvorfor fortalte du meg ikke om dettenår skjedde det?"

"Min sorg kunne ikke møte min skyld." Marley hang med hodet mens han sa: "Vi må nå tilbake til 1854."

"Vent, jeg trodde vi skulle hjelpe Noah."

"Tidsreiser og Isle Of Transmogrify er ikke på samme vei, Ebenezer. Navigering til livet etter døden krever at bevissthetsflyttingen skjer i nåtiden." Med det sagt begynte Marley sakte å flytte dem tilbake til 1854. De ankom Sackville 15 i øyeblikket etter at de først hadde reist. Scrooge skjønte at det fortsatt var julaften, for gatene var fylt med julesangere. Som med Scrooge's første reise inn i fortiden, hadde også dette vært et nytt tiår siden. oppleves fra utenfor tidens bevegelse fremover.

**** Stav seks ****

Inn i etterlivet

Marley sto ved siden av Scrooges nå slukkede peis, "Jeg vet at jeg allerede har fortalt deg om faren ved Transmogrify, men dette vil være din siste mulighet til å gi avkall på å bevege deg i den retningen." Han trakk pusten dypt, og spurte så: "Vil du fortsette?"

"Ja, jeg har litt frykt, men-vel, la oss bare være på vei."

Marley løsnet et hetteglass som var lagret mellom hjertelenkene hans. Han rakte vennen sin beholderen med væske, og instruerte deretter: "Du må drikke denne drikken."

Scrooge fjernet korken og drakk eliksiren. Umiddelbart begynte han å hoste. "Hva er dette?"

"Gift," sa Marley, og la så raskt til: "Bare de døde kan komme inn i Transmogrify."

"Jacob, da du snakket om at jeg var i fare, ante jeg ikke at du kom til å bli den farlige." Med det gjorde Scrooge alt for å kaste opp innholdet i væsken, men eliksiren fungerte med en hastighet som ikke kunne stoppes.

Da Scrooge kollapset i stolen sin, prøvde Marley å berolige ham: "Stol på meg." Han banket på brystet og sa: "Jeg har motgiften, Ebenezer, du vil ikke dø." Da Scrooge nærmet seg døden, dro Marley vennen sin til Isle Of Transmogryfy.

Da han sank sammen ved inngangen, avtok Scrooges vitalitet til å knapt merkes. I panikk gjorde Jacob alt for å plukke flasken som inneholdt giftens motgift, mellom hjertelenkene. Prøv som han gjorde, Fire Twirlers holdt hetteglasset sikret innenfor sine begrensninger. Bare med utholdenhet falt fartøyet til slutt fra kjeden, og gikk deretter direkte gjennom Marleys håndflate. Flasken traff den kollapsede Ebenezer på bakhodet. Marley tok tak i hetteglasset før det kunne treffe bakken, men beholderen viste seg å være vanskelig å kontrollere. Hver gang Marley trodde han hadde et grep om flasken, begynte den å gli gjennom den fjærlignende kroppen hans.

"Hvorfor har ikke denne døde begynt sammenfiltring?" spurte Teint.

Marley gjorde ingen innsats for å møte Transmogryfys vakter. I stedet skyndte han seg med Scrooge. — Jeg har litt problemer her. Det hadde aldri falt Marley opp at Scrooge ikke ville være i stand til å hjelpe seg med å drikke motgiften. Da Scrooge begynte å gispe etter luft, forsøkte Marley å levere den livreddende væsken til vennens lepper. Scrooge klemte bare munnen hardere, noe som forsterket pusten hans.

Desperat etter å holde Scrooge i live, bet Marley av tuppen av hver eneste venstrehendte finger. Med fingerbeinene utover huden, satte Marley sine fem sifre sammen slik at de skulle danne en liten plattform. Ved å balansere hetteglasset på den flate overflaten av de kombinerte fingerbenene hans, håpet Marley at flasken ikke ville falle gjennom hånden hans før han kunne få medisinen inn i Scrooge. Med tennene fjernet han korken fra motgiften.

Som fryktet begynte hetteglasset å passere gjennom fingrene til Marley. Han strevde og klarte til slutt å vri de utstikkende beinene på en slik måte at det bremset flasken akkurat nok, slik at den ikke fullførte fallet gjennom hånden hans. Marley innså at grepet hans om flasken ville bli kortvarig, strakk seg inn i Scrooges bryst og droppet væsken direkte i magen hans.

Teint og Apurtos plattform hadde senket seg til innen fem fot fra londonernes da Scrooge begynte å røre på seg. "Hvorfor har ikke denne døde begynt sammenfiltring?" gjentok Teint.

Scrooge åpnet øynene for gjenskinnet fra et flomlys som blendet synet hans. Ved siden av ham sto Marleys falmede form. Foran dem hang en plattform hengt opp fra det som så ut til å være ingenting. På toppen av scenen sto to fargeløse former. Teint, engelen hvis lysfyr hadde evnen til å trenge gjennom hjertets følelser samtidig som de dempet øyets syn, sto foran Marley og Scrooge i strålende kommando.

"Jacob Marley, hvorfor har ikke denne døde begynt sammenfiltring?" krevde Teint. Marley ignorerte igjen lysvesenets spørsmål. I stedet hjalp han Scrooge på beina.

Ved siden av Teint sto et dyr omtrent på størrelse og form som en hund. Likevel var markeringene nærmere det til en tiger. Skapningens korte brunlige pels fremhevet de svarte stripene. Mens det hundelignende dyret snirklet seg rundt og gjennom Teints lys, begynte markeringene på bakenden å absorbere utstrålingen. Da dyrets striper begynte å gløde, slo Teint sitt eget bryst og befalte: "Apurto, her, nå." Med det reiste dyret seg opp på bakføttene, stabiliserte seg med halen og gned så toppen av hodet mot kameratens kinn. Apurto sank tilbake på beina og sluttet seg til Teint i hans bekymring for de to foran dem.

"Jacob Marley, du har tatt med en levende person. Hvorfor?" spurte Teint.

"Jeg trenger Ebenezers hjelp til å frigjøre Noah Marley."

"Jeg kan ikke tillate dette. Du vet at han kan bli skadet. Han kan ikke redde broren din hvis han mister sitt eget liv."

"Jeg skal beskytte ham," forsikret Marley.

"Hvordan?"

"Vi vil gå Road Of Phantoms og aldri gå opp til korridoren. For ekstra sikkerhet vil vi ikke gå fra veien. Jeg vil tilby meg selv for Instant Transmogrification hvis Ebenezer blir skadet," sa Marley.

"Instant Transmogrification er ikke noe du kan forhandle med. Du kan når som helst velge å fullføre Transmogrification, men du kan ikke manipulere bruken. Så, vil du gå gjennom Instant Transmogrification nå?" spurte Teint.

"Nei, nei!" ropte Marley. "Jeg vil bare godta enhver straff som kreves hvis jeg ikke klarer å beskytte Ebenezer."

"En straff? Det er ingen straff som er stor nok til å kurere enhver skade som kan bli påført en levende person. Å ønske straff etter en skade som kan forebygges vil ikke bli tillatt. Nei, han må gå tilbake."

"Livet mitt er nesten over uansett. Jeg er ikke redd for slutten," sa Scrooge. Etter en kort pause la han til: "Jeg vil hjelpe Jacob. Jeg er her etter eget ønske."

Både Teint og Apurto vendte oppmerksomheten mot Scrooge. Teints gjenskinns følte som en utfordring for Scrooge da portvakten sa: "Bevis for meg at du ønsker ikke-eksistens velkommen."

"Etter min død vil jeg ikke være her i Transmogrify?" spurte Scrooge.

"Nei, Ebenezer Scrooge, hvis du dør i Transmogrify vil du aldri ha eksistert."

Sjokkert spurte Scrooge: "Hva vil skje med meg?"

"Jordtiden vil justere for å imøtekomme slettingen din fra tidsregistreringen," forklarte Teint.

"Sletting?"

"Alle aspekter ved deg vil bli fjernet."

Etter en stillhet der bare lydene av Transmogriify kunne høres, brøt Scrooge til slutt samtalestillheten, "Jeg ønsker å hjelpe Jacob."

Apurto, vaktmesteren til Transmogriify, hoppet av plattformen. Etter å ha nærmet seg den potensielle inntrengeren, snuste Apurto hver tomme av Scrooge. Til slutt gjespet udyret bare. Synet av skarpe tenner skremte Scrooge. Aldri hadde han opplevd en skapning hvis kjeve var hengslet bak øret. Ideen om at Apurto kunne bite ham i to fikk Scrooge til å trekke seg tilbake fra munnen.

Teint slo igjen på brystet og kommanderte: "Apurto, her, nå." Etter å ha observert Scrooges møte med kjæledyret sitt, sa Teint: "Din tapperhet har sviktet deg. Din jordiske frykt vil forråde deg i Transmogriify." Da Apurto kom tilbake til plattformen, fortsatte Teint: "Transmogriify har ikke noe stort behov for din hjelp. Du må gjenta..."

"Vent, transmogrifiseringen av en dømt uskyldig står på spill," ropte Marley.

Teint stoppet bevegelsen som ville ha returnert Scrooge til de levende og spurte: "Dømt uskyldig? Er det ingen sjanse for transmogrifisering uten hjelp fra denne jordbundne?"

"Innen et årtusen, kanskje."

"Din uttalelse er overdrevet. Ingen fortsetter i Transmogriify så lenge. Hvorfor tror du at Noah Marleys fordømte uskyldige ånd ikke vil bli en Mogrified Spirit?" spurte Teint.

"Han ble straffet for en forbrytelse han ikke begått. Dessuten begikk han selvmord," svarte Marley.

"Hvorfor tror du han begikk selvmord? Han har aldri bodd i bassenget."

— Vaktmesteren i Newgate sa at han begikk selvmord.

"Ah, ja, vaktmesteren. Han bor nå innenfor Fields Of Destructive Compulsions for sin latskap. Sannheten var kjent blant nøkkelferdige at Noah ble myrdet."

Sjokket av Noahs sanne død gjorde Marley til taushet. Teint løftet armen, og ved siden av plattformen deres dukket det opp et bilde. Da han senket armen, begynte åstedet for Noahs siste øyeblikk på jorden å bli avslørt. Innenfor skjermen med bevegelige bilder så Marley og Scrooge mens Noah gikk til Newgates gjestegjerde. Mens han ventet på at Flora skulle komme, kunne man se James Maxey gi nøkkelferdige resten av pengene sine. Mens vakten stakk pengene, snudde han seg og gikk innendørs.

Maxey nærmet seg Noah uoppdaget. En gang bak seg stakk han hodet til Noah inn i metallgjerdet. Kraften fra dyttet slo Noah bevisstløs. Mens Noah lå ved siden av gjerdet, løftet Maxey armen til byttet sitt, og dro det deretter i hele lengden av mål over en av de skarpeste mothakene. Da Maxey myrdet Noah, hvisket han i øret hans: "Små fisk blir spist av store fisker." Drapsmannen gikk fri fra det sprutende blodet og lot Noah dingle ved håndleddet. Da Maxey kom inn i fengselet, smilte han, for han visste at Noah ville dø før han gjorde det.

"Så du tror denne hendelsen skapte en fordømt uskyldig i Noah?" spurte Teint.

"Kanskje even to," svarte Marley.

"Det ville bare skje hvis Noah var ansvarlig for flere dødsfall. Han er ikke engang skyldig i sin egen død."

«Kona hans, Flora, døde noen uker etter ham. Hennes død kan også være på Noahs ånd," sa Marley.

"I sannhet er ansvaret for begges død på deg, Jacob Marley. Det er Flora som bor i bassenget, ikke Noah. Virkeligheten din har vært en løgn." Marley senket øynene da Teint forklarte: "Noah Marley genererte en fordømt uskyldig ånd, men ser ut til å utvikle seg som forventet, for han gikk nylig fra Anger Pit til Avgrunnen. Han vil fullføre sin Transmogrification på egen hånd. Men Flora, hun sover for lenge."

Overrasket over Floras stagnasjon i Transmogrify spurte Marley: "Du mener hun fortsatt sover i bassenget?"

"Ja, Flora sover selv om hun har blitt sprayet med Coss Acceptance." Teint la så til: "Hun motstår fortsatt oppvåkningen."

"Er ikke Coss Acceptance garantien for å utløse Entanglement?"

"For de fleste, men noen kan ikke røres før andre aspekter ved deres død er rettet opp," sa Teint.

Marley antok at Floras dvale i Pool Of Broken Spirits var hans feil. Det eneste han visste med sikkerhet var at Noah aldri ville fullføre Transmogrification uten Flora. Han tilbød da: "Vi vil redde Flora så vel som Noah."

"Vi vil?" spurte Scrooge.

"Jeg trodde Noah var fokuset ditt," sa Teint.

"Jeg tenkte det samme," sa Scrooge enig.

«Noah er min Task Of Outreach», svarte Marley. Deretter la han til: "Flora kan være mer verdig vår hjelp enn Noah."

"Alle ånder er verdige til hjelp, selv de som har kuttet bånd til den uendelige bevisstheten blir hjulpet av mekanikken til deres Mog," sa Teint.

"Teint, vis meg svaret du trenger," ba en sjenert Marley.

"Flink, Jacob. Jeg kan ikke løse dette problemet; farene er mange. Muligens vil hvert minutt bringe en trøbbel som kan gjøre slutt på Ebenezer."

"Hvis jeg ikke kan tilby meg selv for Instant Transmogrification ved fiasko, eller unngå farlige ånder ved kun å reise på veien, eller til og med kamuflere Scrooge med min egen ånd når det er nødvendig, så tror jeg ikke jeg kan beskytte ham."

"Kamuflasje... kamuflasje," mumlet Teint mens han dekket resten av tankene i stillhet.

«Jeg har blitt dyktig på...» og i løpet av neste øyeblikk endret Marley utseendet sitt til Scrooges.

Teint smilte da han så på de doble bildene av Joakim som sto foran ham. Engelen snakket da om en sannhet Marley ikke hadde tatt i betraktning. "Det kan være best hvis du tar på deg utseendet til en enhet som ånder frykter, og ikke endres til den de ønsker å tære på."

Marley grunnet på denne virkeligheten noen øyeblikk før han også gliste. Imidlertid kontrollerte hans frustrasjon over manglende evne til å finne en løsning for å beskytte Scrooge tankene hans. Ettersom mulige svar krysset veier i tankene hans, ble han øyeblikkelig tvunget til å rette oppmerksomheten mot de gjenværende lenkene som binder hjertet hans til prøvelsen hans. Uten forvarsel begynte kjedene å spy gnister.

"Jacob Marley, hvorfor har du fjernet en Fire Twirler fra Transmogrify?" krevde Teint.

Han fjernet en nesten brukt Fire Twirler mellom det indre rommet av en kjede, holdt den ut til Teint og sa: "Jeg kan få denne til å utføre hvilken som helst handling." Marley så på den knapt snurrende ildkulen, og la så til: "Ikke denne. Den brant seg ut før jeg fikk brukt den, men jeg har fire til."

"Hvorfor har du fjernet noen Fire Twirlers?"

"Fordi de tilfører en fysiskhet til alt de er rettet mot." Deretter ventet han på svar fra engelen, men Teint forble stille, så Marley fortsatte. «Jeg har allerede brukt en til å varme opp Noah mens han var i fengsel. Mine fire gjenværende Fire Twirlers vil bli brukt til å forsvare Ebenezer fra skade." Han stoppet igjen for å høre bare en stillhet som forårsaket ham bekymring. "Jeg vil bare bruke dem til hjelp for Ebenezer." Likevel stirret Teint bare på Marley. "Jeg kan returnere dem til Fields Of Destructive Compulsions når vi passerer det, hvis du foretrekker det."

Teint sa til slutt: "Du har bremset en ånds fremgang ved å fange deres Fire Twirler."

«Nei, nei, jeg fanger dem først når de har passert inn på Fantomenes vei. De kan ikke overleve den overtredelsen. Jeg gjør dem en tjeneste ved å bruke dem som en energikilde."

"Nei, det er ikke en Fire Twirlers hensikt. Du bremser et individs transmogrifisering når du fanger energien deres. Fire Twirlers skal ikke brukes av andre ånder." Irritert over Marleys mangel på ansvar spurte Teint: "Du er klar over at Fire Twirlers er det tvangsåndene skaper slik at de kan frigjøre sine destruktive vaner?"

"Til en viss grad," svarte Marley.

"Vel, la meg utvide kunnskapen din," sa Teint med et snev av sarkasme. "Når en Fire Twirler er fanget, går ånden som skapte den inn i standby-modus til den enten returneres eller fortæres. Jakob, du har bremset åndenes fremgang."

"Men alt spirerdens fangst Fire Twirlers."

"Ikke si 'alle' når det er bare noen få som manipulerer Fire Twirlers."

"Disse Fire Twirlers er den eneste måten jeg kan forsikre Ebenezers sikkerhet på." Marley la deretter til: "Med Fire Twirlers vil jeg være i stand til å avverge ethvert angrep."

Teint vurderte alle aspekter av Marleys opplegg før han sa: "Jeg vil tillate deg å gå inn med Ebenezer, men bare hvis du holder deg på veien borte fra andre ånder og redder Fire Twirlers som skal brukes når Ebenezer, ikke deg selv, er i en livstruende situasjon."

"Ebenezer vil være min eneste bekymring." Marley hvisket så til Scrooge: "La oss gå før han ombestemmer seg."

Da de gikk bak Teints plattform, lyste et gardin av belysning opp scenen som ble spilt ut i Transmogrify. Ved å skifte fra svart til koboltblå, gjorde himmelen over Marley og Scrooge øyeblikkelig synlige hundrevis av ånder som reiste til og fra Transmogrify. Marley pekte på gruppen, og sa deretter: "The Task Of Outreach holder oss alle opptatt."

Da ånder gikk over dem, spurte Scrooge: "Hvorfor er de over oss?"

"Veien er for farlig for ånder, spesielt i nærheten av Crater Of Severed Spirits. De fleste fantomer reiser gjennom korridoren, men du og jeg, Ebenezer, må holde oss til veien. Det er vår avtale med Teint."

Da de kom inn i det dypt blå området, knurret Apurto mot dem. Etter deres første skritt inne i Transmogrify ble himmelen lettet, men bare litt. Før dem kunne høres lydene av ånder på jobb. De fem øvre Mogs aktiviteter kunne høres, men fra inngangen ikke sees. Da Marley tok sitt første skritt inne i Transmogrify, forsvant den andre kjeden festet til hjertet hans, og med den falt en Fire Twirler. Da den snurret løs fra bortføreren sin, sa Marley: "Du bør være trygg, Ebenezer, jeg har bare tre igjen." Marley vinket til Scrooge for å følge etter, og la til: "Kanskje du vil være trygg uten en fjerde."

Scrooge tok sitt andre skritt inn i Transmogrify, tyngdekraften i etterlivet presset seg ned på ham. "JACOB, jeg får ikke puste."

"Jeg var redd..."

"Jeg brenner opp, hva er dette stedet?"

"Jeg hadde ikke ventet..."

"Gjør noe!" krevde Scrooge.

Mens Scrooge trakk seg inn i en fosterstilling, huket Marley seg ved siden av ryggen. Han slynget seg rundt sin gispende venn og klemte ham så dypt at spøkelsesligheten hans ble kombinert med Joakims kjøtt. Etter hvert som de to vesenene ble umulig å skille, begynte Scrooge å ta grunne åndedrag, og svette fylte hver pore i strukturen hans. Scrooge reiste seg på kne og sa: "Hvis jeg ikke avkjøler, vil jeg tenne."

Marley fjernet en av Fire Twirlers fra hjertets kjede. Det lille energiblusset snurret med en slik hastighet at flammene sprutet av i alle retninger. Med visjonen om en isbre i tankene, holdt Marley Fire Twirler ved siden av skjelettet sitt. Med dette mentale bildet i kontroll over Fire Twirler, ble Marleys struktur til is. Kulden reduserte bevegeligheten hans. Selv om Marley var stiv, kastet han seg over Scrooge. Sakte gjenopplivet Scrooge fra det doble angrepet av Transmogrifys tyngdekraft og varme.

«Vi må holde oss innenfor kort avstand fra hverandre, ellers vil tyngdekraften igjen knuse deg. Varmen du vil lære å håndtere."

"Hvorfor er det et så intenst press her?" spurte Scrooge.

«Etter døden blir evnen til fysisk følelse nesten fraværende. Behovet for å oppfatte sansene våre er imidlertid nødvendig for vårt arbeid mot aksept. Uten en forsterket tyngdekraft, ville ingen ånd være i stand til å fullføre Transmogrification."

"Og varmen, hvorfor er det så varmt?"

«Jeg hadde ikke forventet det. Varme påvirker bare ikke de fleste ånder, så jeg visste ikke å legge planer for det. Hvorfor jeg ikke tenkte på det, vet jeg ikke, for det er fornuftig at Transmogrify ville bli hot. Hvert område har sin egen energikilde, som selvfølgelig skaper varme. Når vi først topper bakken der borte, vil gnistene bli tydelige." Marley pekte på toppen av bakken foran dem.

Joakim kom tilbake på foten akkurat i tide til å hilse på kaoset av et flytende hode som biter seg i nakken. "Hvilket bedlam er dette?" utbrøt Scrooge mens han tok tak i det skadde området. Men før noen forklaring kunne tilbys, angrep et annet hode Scrooge.

Med haste løp Marley forbi Scrooge mens hun ropte: "Fast, følg meg, Ebenezer." Uten å tenke, skjøt Marley så langt foran at Scrooge fant seg løs fra deres felles gravitasjonsfelt.

Mens Scrooge falt på knærne, tok han tak i brystet. Piping hvisket han ordet "Stopp."

Marley tok ikke hensyn til vennens ytring. I stedet fokuserte han på å slå vekk de nærme hodene.

"Hjelp meg," ropte Joakim mens han overga seg til styrkene som angrep ham.

Marley snudde seg for å se vennen hans ligge på veien, ubevegelig. Han løp tilbake til ham, og Scrooge begynte å gjenopplives så snart Marley kom inn igjen i deres felles gravitasjonsfelt. Festet til Scrooges hals var tennene fra en ånds hode. Selve hodet så ikke ut til å være tilgjengelig for gjenmontering. Så Marley grep forsiktig bandre sidene av tennene, og dro dem fra hverandre akkurat nok til å bevirke at Scrooge ble løslatt. Han hjalp Scrooge på beina og beordret: "Følg meg." Marley begynte å løpe mot sentrum av Transmogryfy. "Løp, Ebenezer, og følg med meg denne gangen."

"Hvorfor løper vi mot hodene?" ropte Scrooge.

"Det er den eneste måten å rømme."

Den eneste flukten Scrooge regnet med at de var involvert i, var å forlate sine gode sanser. De to raste hektisk mot bakketoppen. For hvert trinn fortsatte de parterte hodene å angripe Scrooges kjøtt. Da de nærmet seg toppen av bakken, fikk veien flere fots avstand. Da tjue fot ble tretti, erstattet Scrooge frykten med frustrasjon. Han tok tak i hodet for øyeblikket i angrep, og kastet det i bakken med en slik kraft at det spratt, ikke en gang, men gjentatte ganger. Den uheldige kraniet nådde nye høyder for hver retur. Scrooge raste forbi den avbøyde hodeskallen i jakten på Marleys tyngdekraft.

På toppen av bakken stoppet Marley brått. Scrooge løp rett gjennom ham da flere av hodene fløy over toppen av bakken. Scrooge innså at han snart ville være ute av Marleys tyngdekraft, snudde seg mot vennen sin, lente seg over og sa: "Jeg har aldri beveget meg så fort i hele mitt liv." Han hevet luft inn og ut av lungene og spurte: "Hvorfor har vi stoppet?"

"Er det ikke åpenbart?"

Scrooge grunnet på spørsmålet, og svarte deretter: "Ikke til meg."

"Hodene, se," sa han og pekte oppover, "de bryr seg ikke lenger om deg, Ebenezer."

Scrooge så på mens et par hoder fløy bare meter over øynene hans. Han trakk pusten, pekte over Marleys skulder, og spurte så: "Hva gjør Apurto?"

Marley snudde seg mot frontporten. Sammen så de to vennene på at Apurto brukte halen til å drive evnen til å sprette dobbelt så lang som høyden. På toppen hans snappet Apurto et av åndens hoder, og la det deretter forsiktig inn i pungdyrposen hans. Mens Apurto fylte posen sin med oppstykkede hodeskaller, forklarte Marley: "Disse heftige biterne var aldri etter deg, Ebenezer."

"Du kunne ha lurt meg."

"De hadde bare ønsket om å unnslippe Transmogrify. Apurto fanger dem, fordi det er jobben hans."

"Jeg forstår ikke. Hvordan eksisterer slike hodeskaller i det hele tatt?" spurte Scrooge.

"De er det som produseres når det er en Coss Acceptance-utgivelse."

"Hvorfor?"

"Ingen i krateret får hjelp, verken fra den uendelige bevisstheten eller andre ånder," sa Marley.

"Jeg forstår fortsatt ikke hvorfor den uendelige bevisstheten forlater dem i krateret."

"Ebenezer, det er akkurat det motsatte. De i krateret forlot den uendelige bevisstheten."

Apurto grep et annet hode mens Scrooge spurte: "Så det hjelper hva Apurto gjør?"

"Ja, Apurto prøver å redde disse åndene. Hver gang en gruppe Coss oppnår Aksept, trekker kraften av deres utgivelse fra hverandre åndene nærmest dem. Apurto returnerer bare delene slik at åndene kan gjøres hele igjen."

Scrooge er sjokkert over denne virkeligheten. "Frelsen til noen skaper ødeleggelsen av andre?"

"Det er mekanikken til krateret."

— Det virker brutalt.

"Vanskeligheten med å eksistere uten den uendelige bevissthetens innflytelse er ikke grusom, den er uutholdelig." Scrooge krympet ved tanken da Marley pekte mot inngangen, og sa så: "Snart kommer Apurto til å returnere hodene til krateret. De fleste av dem vil settes sammen igjen med sine andre lemmer."

"De fleste av dem?"

"Noen vil gå tapt når hodet eller ryggraden ikke er gjenopprettet. Ellers vil selv lemmerløse Coss til slutt oppnå Transmogrification."

"Se!" ropte Joakim mens han pekte på Apurto. "Han bare svelget et hode!"

"Pungen hans er tom for plass," forklarte Marley.

"Så..."

"Vel, han kan vel ikke la dem slippe unna Transmogrify?"

"Så han spiser dem?"

"Det er bedre enn en gjeng med streifende hoder som reiser rundt i universet."

"Ikke til de enkelte hodene."

"Ebenezer, hver ånd skaper sin egen smerte. De hadde et valg i livet, men alle innenfor krateret tilegnet seg villig autoriteter som bare tilhører den uendelige bevisstheten."

Da Apurto senket seg til bakken, la posen hans seg på veiens overflate. Transmogrifys forvalter dro i magen og begynte å bevege seg mot dem, massen av et dusin hoder i posen hans bremset reisen hans. Da han passerte dem i jakten på å returnere hodeskallene, kom Scrooge og Marley til slutt over bakken med utsikt over Transmogrify.

Marley så etter Scrooges svar. Brølet fra Transmogrify kunne høres fra inngangen, men gjenskinnet hadde vært uopppdagelig. Da de gikk på toppen av bakken, møtte et blåaktig lys dem. Scrooge stoppet midt i et skritt da munnen hans åpnet seg. Rett foran dem sto hundrevis av trær rundt de tre gropene på Plains Of Violence. Ut fra inngangen til hver grop lå utallige ettromsbokser. Hver inneholdt en ånd, noen ganger to, avhengig av fremdriften til ånden som ble holdt vedhin kontemplasjonskammeret. Rundt de tre gropene var Forest Of Burning Trees. Selv om skogbranner stort sett er uhørt i London, innså Scrooge umiddelbart at dette flammeutbruddet var utenfor hans kjente virkelighet. Han så på at hvert tre brant bare fra midten av stammen deres, og alle bladene,

grenene og barken forble uberørte. Scrooge pekte på slettene. Han tvilte på synet sitt, men uttrykte bare sin forvirring med ett ord: "Hvorfor...?"

Da Marley kjente forvirringen hans, tilbød Marley: "The Forest of Burning Trees powers the Pits."

"Det ser ut til at flammene ikke spiser ved?"

"Den uendelige bevisstheten gir drivstoffet. Skogen er bare metoden for kraftoverføring, men ikke selve energien."

"Hvorfor...?" spurte den forvirrede Scrooge.

"Min beste gjetning, og det er bare en gjetning, er at de som okkuperer et kammer trenger all sin personlige energi for å fullføre sin transmogrifisering."

"Hvorfor?"

"Det er noen dårlige karakterer der inne, Ebenezer," sa Marley og fortsatte så.
"Voldelige handlinger løser seg ikke av seg selv gjennom tiden, de stivner. Jeg har en følelse av at Task Of Outreach ble opprettet bare for å hjelpe dem på slettene. The Chambers ser rolige og organiserte ut, men en ting jeg vet av personlig erfaring er at Chambers er hardt arbeid."

"Hvis den uendelige bevisstheten driver slettene, hvem driver det området?" spurte Scrooge og pekte på Cycle of Greed.

"De fleste Mogs er satt opp slik at åndene selv genererer kraften som trengs for området."

"Hvorfor trenger det å være noen form for energikraft i det hele tatt?" undret Scrooge.

"Jeg kan bare tenke på to grunner. For det første ser det ut til at det er brukt mye energi på å beholde tyngdekraften vi trenger i Transmoglify."

"Dette er slik at ånder kan oppleve seg selv som fysiske vesener igjen?"

"Ja, akkurat nok til å oppfatte deres egne livs handlinger."

"Og den andre grunnen?" spurte Scrooge.

"Hver ånd er forsynt med forholdene de trenger for å danne sine Tasks Of Outreach, slik at de til slutt kan bli en Mogrified Spirit. Transformasjon til Aksept krever en enorm mengde energi."

"Mogfolk flest genererer sin egen energi? Hvordan gjør de det?"

"Hver har sin egen måte. Selv i Pool Of Broken Spirits genererer de som sover fortsatt områdets kraft gjennom tårene de feller. Men innenfor Voldsslettene, og i Avgrunnen, gir den uendelige bevisstheten all energien."

"Hvorfor gir ikke den uendelige bevisstheten all energien til alt?" spurte Scrooge.

«Det kan det ikke», svarte Marley da han begynte å gå mot Voldsslettene.

Scrooge satte farten opp og spurte: "Jeg trodde den uendelige bevisstheten kunne gjøre hva som helst."

"Ikke når slippet er klippet."

"Jeg forstår ikke."

"Ebenezer, hva gjør du når en person forråder deg?" Scrooge hadde ikke noe umiddelbar svar, så Marley fortsatte. "Det er vanskelig for et individ å kutte sin forbindelse til den uendelige bevisstheten. Ikke desto mindre, de som lemlester andre mens de lurer seg selv til å tro at de har kraften til den uendelige bevisstheten bak handlingen sin, ender opp med å dømme sin egen ånd til krateret. Igjen stoppet han opp, og avsluttet tanken med: "De i krateret lider mest i Transmoglify."

"Krateret-hvor er de bitende hodene fra?"

"Hodene ville aldri eksistert hvis den uendelige bevisstheten direkte kunne hjelpe de med åndsbrudd," svarte Marley.

"Er de i krateret de eneste som kutter sin egen uendelige bevissthetsforbindelse?"

"Du mener en Spirit Breakage?"

"Ja, det ser ut til å være det du kaller det," svarte Scrooge.

«De som tar sitt eget liv, kutter også båndet til den uendelige bevisstheten. Jeg antar at det er et slag i ansiktet å avvise den uendelige bevissthetens mest dyrebare gave-livet."

"Men de lider ikke like mye som de i krateret?" spurte Scrooge.

"De sover, og kobler seg først til lidelsen når de våkner."

"Høres definitivt ut som noe jeg må se for å tro."

"Det er måten for Transmoglify, Ebenezer."

Da Scrooge fikk fokus på hele området, skjønte han at det var miljøer med oppstyr så langt han kunne se. Til venstre var Plains Of Violence med sine flammende trær, men over veien dominerte den malende lyden og gnister av metall på stein scenen. Den knusende støyen skapte en voldsom spenning da ånder i det uendelige trasket rundt en jernskive. Da metallet skrapte over flinten, flammene gnister i alle retninger. Likevel, uansett oppstyret, fokuserte de slitende åndene bare på objektet i midten av plattformen deres-Grådighetens gyldne krone.

Marley pekte på det snurrende hjulet, og sa så: "Det var der min grådighetsånd forvandlet seg."

"Må jeg stokke rundt den sirkelen?" spurte Scrooge.

"Ikke med mindre du endrer vei igjen." Marley sa deretter til Scrooge: "Vi er ikke bekymret for viddh den grådige. Vi må sørge for at Noah har blitt fraktet til Abyss Of Final Transmogrify. Følg meg." Marley satte farten opp til Anger Pit, dit Noahs ånd opprinnelig hadde blitt sendt.

Selv om Jacob Marley hadde dødd lenge etter sin bror, hadde transformasjonen hans fra Plain's Pit Of Dishonesty skjedd før Noah kunne løse problemene med å ha blitt både falskt anklaget for tyveri og deretter brutalt myrdet. Noahs fordømte uskyldige ånd slet med smerten og sinnet forårsaket av begge handlingene.

"Jeg håper Teint hadde rett da han sa at Noah var i avgrunnen."

"Jeg antar at Teint ville vite det," sa Scrooge.

"Selvfølgelig har du rett, men vi går forbi gropen, så jeg vil bare forsikre meg."

"Stol, men verifiser?"

"Det stiller behovet."

Med det overveldende brølet av sliping på Cycle, skapte kontrasten til en øredøvende stillhet som kom fra Plains Of Violence en illevarslende fortvilelse i Scrooge. Selv de dempede lydene fra Forest Of Burning Trees bidro til følelsen av motgang.

Av de tre gropene var Noahs først på veien. De to så på da kontemplasjonskammerets dør nærmest the Pit Of Anger åpnet seg. Ut gikk en ånd. Åndens neste skritt ble tatt direkte inn i gropen, hvorfra den umiddelbart forsvant fra synet.

"Hvor har ånden blitt av?" spurte Scrooge.

"Det er allerede i avgrunnen." Da Marley så Ebenezers forvirring, la Marley til: "The Pit er lite mer enn inngangsporten. Arbeidet foregår i kontemplasjonskamrene," sa Marley og pekte på det nå tomme kammeret. "Se på."

De observerte kontemplasjonskammeret mens det forsvant. Boksen bare forsvant. Det neste kammeret i køen flyttet til Pit Of Angers inngang. Uten et bortkastet øyeblikk kom ånden fra det kammeret inn i gropen, og forsvant deretter fra synet da den ankom avgrunnen.

Prosessen med ånder som forlater sitt isolasjonskammer bare for å bli transportert til et område som illevarslende kalles avgrunnen, gjentas kontinuerlig. Mens Marley og Scrooge så strømmen av ånder passere gjennom Mog, så det ut til at ett kammer ble sittende fast når ingen ånd gikk ut av døren. All handling stoppet i Pit Of Anger til hele kammeret begynte å løfte seg oppover, og deretter fløt bort.

"Hvor går det?" spurte Scrooge.

"Ånden i det kammeret fullførte ikke sin Oppsøkende oppgave før den kom til Pit."

"Så hvor går det?" spurte Scrooge igjen.

"Til bakerst i rekken."

"Det virker ikke rettferdig, at det må starte på nytt."

«Kontemplasjonskammerets formål kan ikke benektes. Uten en oppgave blir ingen ånd i Transmogrify noensinne tillatt inn i avgrunnen. Bortsett fra..."

"Jacob, ikke bli stille nå."

"Dette er nesten for mye informasjon for deg, men Coss går direkte til Acceptance. De tilbringer ingen tid i avgrunnen."

"Ja, min venn, det betyr ingenting for meg," svarte Scrooge.

"Mine ord kunne aldri forklare et slikt bilde som krateret for deg, Ebenezer." På dette tidspunktet innså Marley at Noah var fraværende fra slettene, la han til. «Teint hadde rett; på tide å vandre mot avgrunnen."

"Hvor lang tid vil det ta?"

"Kanskje måneder."

Sjokkert prøvde Scrooge å stille et spørsmål, men ingen stilte seg, så han bare stirret på Marley med håp om at han ville finne opp forvirringen. «Ikke bekymre deg, Ebenezer. Det avhenger av Transmogrifys befolkning angående hvor lang tid det vil ta oss å reise veien."

"Befolkning?"

"Jada, Transmogrify har krympet helt siden korstogene tok slutt."

"Skrumper?"

"De fleste Mogs har en konstant strøm av ånder, kanskje bare en liten vekst ettersom jordens befolkning utvides."

"Hvorfor er det noen gang noen endring i størrelse i Transmogrify?"

"The Crater and the Pit Of Physical Harm har en unaturlig innflytelse på Transmogrifys dimensjoner."

"Jacob, det forklarer ingen ting."

"Svar meg på dette, Ebenezer, produserer krig flere døde i løpet av en raskere periode enn det ville blitt skapt uten den?"

"Logikk vil tilsi det."

"I mitt sinn, Ebenezer, er det bare to grunner til krig. En for å utvide territoriet, og to for å tilpasse tankegangen."

"Så krateret er der krigere går?"

"Krigere tilbringer oftere livet etter døden i et kammer. Men det avhenger av motivene deres. Krateret er dit mennesker sendes som dreper andre mens de tror den uendelige bevisstheten vil at de skal gjøre det. Det stakkars krateret, det utvider seg og trekker seg sammen ettersom mennesker skader gjennom åndelig uvitenhet. Hver hellig krig bringer en størrelsesendring til Transmogrify," forklarte Marley.

"Hellige kriger, det har ikke vært en av dem på lenge."

"Men vi kom akkurat over hekseprosessene. En rekke tjenestemenn og fagotbærere ble lagt til krateret i løpet av denne perioden."

"Så det er ikke bare hellige kriger?"

"Tror du en person ville blitt brent hvis ikke for kirken?" spurte Marley, men ventet ikke på svar. "Nei, Ebenezer, den eneste grunnen til at en ånd tilbringer tiden sin i Crater Of Severed SpiriDet er fordi de skadet andre mens de trodde de gjorde den uendelige bevissthetens arbeid." Marley stoppet for å vente på svar, men da ingen kom frem, fortsatte han: "Og den feilen med motstridende lidenskaper vil ende opp med å ødelegge en del av dem." Marley trakk pusten dypt, og avsluttet med: "Så hvem er til syvende og sist den som er mest skadet til slutt?"

Scrooge innså at Marley var retorisk og ville ikke ha noe svar, så han fortsatte bare å følge vennen sin. Da de to passerte Pit Of Physical Harm, så Marley et glimt av James Maxey. Drapsmannen satt i det femte kammeret fra inngangen. Innenfor kontemplasjonskammeret sitt forberedte Maxey seg for gropen i stillhet. Uttrykket hans hadde mistet de harde trekkene i hans jordiske ansikt. Likevel gjenkjente Marley forbryterens egenskaper. Marley strakte seg inn i brystet og grep en Fire Twirler, førte den frem og kunngjorde: "Jeg skal sende ham bakerst i rekken."

"Vent, Jacob, vi har bare to igjen, og du lovet Teint..."

"Maxey kommer ikke til å oppnå transmogrifisering før Noah."

"Men Noah er allerede foran Maxey. Er han ikke allerede i avgrunnen?" spurte Scrooge.

"Ja."

«Så la det være, Jacob. Maxey kommer ikke til å oppnå Transmogrification først."

"Og jeg gledet meg så til å legge tretti år til hans elendige ventetid," sa Marley og plasserte Fire Twirler tilbake mellom lenkene sine.

"Tror du Teint ville ha stoppet deg?"

"Nei, det er mer sannsynlig at jeg ville blitt sendt tilbake til Anger Pit." Han stoppet opp, og la så til: "Takk for at du snakker med fornuft, Ebenezer."

Scrooge smilte, så i et forsøk på å trøste Marley, førte han hånden sin gjennom åndens skulder.

Da de to passerte Cycle Of Greed, var Scrooge glad for at han ikke måtte bruke tid på å gå sirkelen. Han lurte på hvilken Mogs han ville være i når hans Entanglement ble oppnådd-det vil si hvis han kan unnslippe Transmogrifys utslettelse av levende besøkende. Mens han var i ferd med å passere syklusen, så Scrooge på at en av åndene snudde hodet fra den gyldne kronen i midten, og forsvant umiddelbart. "Så du det?"

"Hva?" spurte Marley.

Opprømt pekte Scrooge på sirkelen mens han sa: "En person har nettopp omkommet fra syklusen."

"De er ikke mennesker lenger, og de er heller ikke borte. De gikk nettopp videre til Abyss Of Final Transmogrify. Ikke bekymre deg, Ebenezer, de har det bra."

Mens de passerte de stille gropene på venstre side, og syklusen malte bort til høyre for dem, kjente Scrooge vannspruten på klærne hans. Like utenfor Plains Of Violence sto et smalt, men langt område med styrtregn. Da Marley nærmet seg kilden til fuktigheten, instruerte Marley Scrooge: "Hold deg unna mørkets regn."

"Hvorfor?"

"Ingen vet hva regnet er til for, men det vannet vil forbrenne deg."

"Forbrenne? Hvordan kan regn brenne?"

"Jeg vet ikke, Ebenezer. Alt jeg vet er at ånder er redd for det. Ryktet er at regnet brukes til å holde Fire Twirlers unna voldsslettene."

Scrooge tørket bort væsken som hadde falt på klærne hans, og sa deretter: "Det virker bare som vann for meg."

"Ikke rør det lenger!"

"Jacob, jeg har aldri sett deg så livlig."

"Alt jeg vet er at ting ødelegger. La det være."

De passerte Rains Of Darkness til venstre uten skade. De to fortsatte å gå mens de så nye ånder komme til grådighetens syklus. Mens et halvt dusin ankomster slo seg inn i sin nye virkelighet, blusset gnister, som en drages brøl, over veien. Sjokkert over forseelsen hoppet Scrooge instinktivt fra flammene. Hans forsøk på å unngå brannskaden resulterte bare i at han skled av veien. Øyeblikkelig oppslukt av grådighetens bluss, ropte Joakim: "Jacob..." Men før han kunne uttrykke sitt behov, falt han.

Marley tok tak i Scrooges brennende klær. Det kollapsede mennesket forble stille da gnistene kom inn i Marley i stedet for Scrooge, og ildstrømmen omringet de to. Da Marley absorberte flammene i seg selv, begynte Scrooge å avkjøle seg. Med en kraft nesten menneskelig, trakk Marley Scrooge tilbake til veien hvor de begge kollapset.

Joakim stønnet mens han lå nesten lam av den brennende varmen. Gjenoppretting etter knusing av gnister forble unnvikende for de to. Marley, selv om han var mindre påvirket av flammene, rullet rundt i forsøket på å komme seg. Huffende og pustende lå Scrooge flatt på ryggen. Han lå urørlig og så åndene over seg bevege seg langs fantomernes korridor.

Strømmen gjennom korridoren var konstant da ånder flyttet til og fra Transmogriby, hver på sitt eget oppdrag. Da Scrooge observerte de som reiste over ham, gikk det plutselig

opp for ham at ingen var pakket inn i lenker. Joakim grunnet på denne virkeligheten, så mens han pekte oppover, spurte han: "Hvorfor er ingen av disse åndene innkapslet i lenkene til sine handlinger?"

«Kjeder binder sprit til Transmogrify når du er ute av området. De trengs aldri Mogs."

"Å, se på den ånden," sa Scrooge og pekte på en ånd uten ben. Før Marley rakk å advare Scrooge mot å påkalle oppmerksomhet til seg selv, vendte den benløse ånden fokus mot de to som lå på veien.

"Nå har du gjort det," sa Marley.

I neste tilfelle posisjonerte ånden seg rett over Scrooge. Ånden reiste seg og krevde av ham: "Hvem er du, og hvorfor lever du?"

Scrooge ga raskt navnet sitt, men hadde ikke noe svar på det andre spørsmålet. Marley prøvde å være mellomting for Scrooge, men den benløse ånden ville ikke ha noe med Marley å gjøre. Spekteret forble fiksert på Scrooge. "Kan ikke en ånd ha et eget sted uten at din type invaderer?"

"Jeg ønsker deg ingen skade. Jeg er her på forespørsel fra vennen min, Jacob." Scrooge pekte på Marley og la så til: "Teint har godkjent min påmelding."

"Teint ville aldri gi en slik godkjenning," insisterte ånden.

"Sant, men Ebenezer er her for å hjelpe til med å redde broren min, Noah, som er en fordømt uskyldig," forklarte Marley.

Den handikappede ånden stilnet da blikket hans fokuserte på Joakim. Hans sinne ble til bekymring da han tilsto: "Jeg er også en fordømt uskyldig. Vanskelig ..." Tankene hans om menneskelig overtredelse forsvant da han husket krisen der hans fordømte uskyldige ånd ble dannet. Det utviklet seg en tåre da han tenkte på smerten ved å få

begge bena kuttet av. Den gjentatte redselen over å bli overlatt til å dø i en pøl av blodet hans myknet opp åndens oppførsel mot Scrooge for å hjelpe en uskyldig?"

"Ja," svarte Marley.

«Da godkjenner jeg. Du kan fortsette." Med det drev ånden tilbake til korridoren.

"Det var rart," kommenterte Scrooge.

"Du er heldig at du ikke ble tvunget fra Transmogrify. Enhver ånd kan kreve det av deg, så ikke se opp igjen," kommanderte Marley.

"Hvorfor manglet den ånden kroppsdelene?"

"Ånder har lov til å bruke den fysiske formen de tror de vil trenge for å bli en Mogrified Spirit."

"Men hvorfor skulle noen velge å gå uten ben?" spurte Scrooge.

"Ebenezer, noen ganger stiller du umulige spørsmål."

"Vel...?"

"Tror du virkelig jeg vet svaret på det spørsmålet? Årsaken er personlig for den ånden, så jeg har selvfølgelig ingen kjennskap til begrunnelsen deres. Spørsmålet ditt kan ikke besvares-i hvert fall ikke av meg." Marley stoppet opp, og instruerte deretter: "Nå hvis du har kommet deg etter gnistene, la oss fortsette."

Mindre enn et dusin skritt forbi Rains Of Darkness pekte Marley på en sti som utelukkende besto av ånders lemmer. "La oss krysse demningen."

Scrooge stirret på den sammenfiltrede stien og observerte samspillet mellom de løsrevne bena og armene til ånder. Da hånden til en ånd grep benet til en annen, sammen med tusenvis av andre som gjorde det samme, dannet de en vei med bevegelige, men stabile lemmer.

"Min bedre dømmekraft..."

"Ingen grunn til å ta det inn. Bare følg meg, Ebenezer."

"Men veien-Teint sa..."

"Hver sjanse jeg får, omgår jeg Crater Of Severed Spirits. Det gjør vi alle. Så bare følg meg."

"Men jeg har hørt så mye om krateret. Jeg vil ikke omgå det."

"Stol på meg, det gjør du."

"Slik skuffelse."

«Vi er ikke på ferie her. Kom igjen, Ebenezer, før mer Coss Acceptance blir utgitt sammen med en mengde nye hoder."

Scrooge sto ved inngangen til Dam Of Disconnected Parts, fiksert på de tusenvis av hendene. Klyping og slipp av så mange never skapte en visuell dans av fingre. Ettersom vedleggene stadig endret seg, tok Marley et skritt inn på demningen. Tentakler av forvirrede klør grep etter huden hans, men han fortsatte uskadd. "Se, de er maktesløse," forsikret Marley Scrooge.

Trøst av vennens selvtillit fulgte Scrooge Marley inn på demningen. Det første trinnet var merkelig solid for Scrooge. Med det andre trinnet rakte en hånd seg opp og grep etter kjøttet av beinet hans. Scrooge kjente en prikkende følelse ved siden av beinene, men skjelettet gikk gjennom ham. Hvert trinn førte til at nye hender grep, og gikk deretter gjennom Scrooge. Han var nesten halvveis over demningen da to hender grep ham samtidig fra hver side av benet hans. De to klørne møttes midt på Joakims ben, og satte fingrene rundt tibia og fanget ham til stedet. "Jacob, Jacob, de har meg!"

Overrasket tok Marley tak i en av hendene. De to skjelettene hadde omringet Scrooge med et så fengslende grep at åndens bein ikke trengte å forsvare seg mot Marleys nysgjerrige press, for de hadde dannet seg til ett solid bein rundt Scrooges ankel. Mens de to slet for å oppnå Scrooges frihet, nådde et annet par hender inn i det andre beinet hans, og fanget det likeledes til demningen. Scrooge flakset som et tre i vinden og skrek av redsel. Mens Marley vred seg, vippet og gjorde alt for å frigjøre åndens vedheng, begynte Scrooge å bli trukket nedover.

Akkurat da knærne hans forsvant inn i nettet til bde, dukket Apurto opp. Uten forvarsel strimlet udyret hånden som trakk hardest på Scrooge. Å frigjøre spenningen fra det synkende trekket fikk de gjenværende lemmene til å løsne grepet om ham. Da Apurtos kjever klemte seg fast på hver fornærmende hånd, ble åndens grep om Scrooge redusert til intet. Etter å ha frigjort mennesket, grep Apurto setet til Scrooges bukser, og dro ham deretter tilbake til veien.

Når de var trygge, møtte både Scrooge og Marley dyret og sa: "Takk."

Apurto bare knurret, "Yhaah-ae. Yhaah-ae!"

"Jeg tror ikke han liker deg," sa Scrooge.

"Jeg tviler på at han liker noen av oss," svarte Marley.

Mens vaktmesteren løp mot Crater Of Severed Spirits for å deponere de innsamlede lemmene, fulgte Marley og Scrooge sakte etter. De passerte hektar med åndelige vedheng innenfor Dam Of Disconnected Parts. De fleste skiftet konstant i et forsøk på å gripe tak i hva som helst. Da demningen var fem ganger bredere enn lang, ga dem timer med stirring for paret mens de fortsatte å gå mot krateret.

Usikker på hva veien ville bringe videre, bestemte Scrooge seg med vilje for å følge etter Marley. Marley kjente sin uro og prøvde å berolige vennen sin. "Jeg vil beskytte deg, Ebenezer." Deretter la han til: "Bare husk, de på innsiden kan ikke skade noen som reiser veien."

"På innsiden-innsiden av hva? Jacob, jeg ville vært begravet blant fingre og tær akkurat nå hvis det ikke var for Apurto som reddet meg. Hvorfor satte du meg i den faren?"

Marley trakk bare på skuldrene og sa: "Jeg vil gjøre det bedre ved deg, Ebenezer." Han ventet på en reaksjon, men ingen ble gitt, så Marley endret emne. "Snart vil du se toppen av krateret."

"Jacob, med et kallenavn som krateret, hvorfor skulle det være en topp til et slikt sted?"

"Ebenezer, dette er ikke en samtale av betydning."

"Hvorfor ikke?"

"For det vil avsløre seg snart. Bare vær tålmodig," forsikret Marley.

"Så er aksept viktig nok til å snakke om?"

"Aksept er hva dette stedet handler om-så hva tenker du på?" Marley stoppet opp og ventet på svar.

"På jorden har kjærlighet ingen fysiske egenskaper, men du sier at aksept er fysisk. Og aksept er kjærlighet, ikke sant?"

"Aksept kombinerer både den rensede menneskelige opplevelsen og kjærlighetsenergien."

"Ingen av disse tingene har litt materiell substans over seg. Så spørsmålet mitt står, hvordan kan Aksept ha noen fysiske egenskaper?" spurte Scrooge.

«Som du allerede vet, har Transmogrify en tyngdekraft som komprimerer alt. Det gjelder til og med kjærlighetsenergien til aksept."

"Så utenfor Transmogrify ..."

"Den sprer seg slik at dens fysiske egenskaper ikke lenger kan påvises. Imidlertid har alle ord og begreper energi inne i seg," sa Marley.

"Energi kan ikke sees eller berøres. Det er ikke fysisk," insisterte Scrooge.

"Og likevel utfører den fysisk arbeid. Så, Ebenezer, hvordan kan noe som ikke er fysisk prestere fysisk?"

Scrooge kontemplerte i stillhet mens de fortsatte mot den voksende hvite gløden i horisonten. Plutselig spurte han: "Jacob, er det noe sted hvor aksept faktisk blir en fast substans?"

"Ebenezer, jeg har ikke engang evnen til å høre, eller forstå, navnet til den uendelige bevisstheten, hvordan kunne jeg noen gang vite det?" Han tenkte raskt på ideen, og la så til: "Det er en interessant forestilling-forestill deg å sitte på en stein av kjærlighet-jeg antar at selv de vanskeligste individene ville bli mykere ved slik kontakt."

"Tror du det ville løse verdens problemer?"

"Du mener i stedet for Englands blodige kode, ville det bare bli den blodfargede koden?"

Ebenezer lo ved tanken. "Det ser ut til at vår kultur er forankret i vold."

"Tvungen konformitet uten empati er samfunnets viktigste skade på individet."

"Så en murstein av kjærlighet kan kanskje ikke endre noe?" spurte Scrooge.

"Klart det ville det, for menneskene i kontakt med det. Men for mobben som bare beveger seg langs veien kontrollert av den sosiale orden, så skjer dessverre endring bare når kraftige mennesker presser på for justeringer.» Marley stoppet opp og fortsatte så. «Forandring er ikke alltid fordelaktig, Ebenezer. Avhengig av individet som presser, kan endring gjøre ting verre i samfunnet."

Scrooge pekte mot silhuetten, og utbrøt så: "Den hvite gløden blir oransje!"

"Fy faen!" ropte Marley og hoppet på toppen av Scrooge. Da de to kollapset på veien, gikk en bevegelse over Marley. Mens en bølge av varm luft suste forbi dem, kunne klappingen av åndebein som braste sammen høres over hodet. Da lemmene falt ned i Dam Of Disconnected Parts, tvang hodeskaller seg vei mot inngangen. Hele tiden beskyttet Marley Scrooge fra svermen av bitende hoder.

Så snart vindens bevegelse ikke lenger kunne føles, lot Marley Scrooge stå. Før han var helt vertikal, løftet Scrooge nesen oppover, tok inn en flom av luft, og spurte så: "Er det roser jeg lukter?"

Marley så på Scrooge som om han var en galning, og svarte så: "Nei, Coss Acceptance har alltid den svake lukten av ferskt brød."

"Det er ikke mat jeg lukter, det er en blomst," insisterte Scrooge.

"Jeg sier deg, du er dum. Coss Acceptance har den beste lukten jeg har opplevd."

"Ja-roser."

De to så på hverandre, snøftet uenige, og droppet så emnet. "Jeg tror jeg nå kan se mer enn bare toppen av krateret," sa Scrooge og pekte på toppens bevegelse av iriserende væske og flagrende vinger. Marley satte bare opp farten.

Etter et par timer, uten noen forvarsel, dukket Crater Of Severed Spirits nettopp opp for Scrooge. Som en tåke som løftet seg, ble kraterets bevegelse synlig. Marley hadde sett kraterets oppstyr siden demningen. Men Scrooge, som manglet noen kjente referanser, måtte vente til tankene hans fanget opp det visuelle før hans forståelse ble mulig.

Joakim kjente varmen fra krateret lenge før han kunne se rasen til ånder som kjempet i det. Han gikk i stå da boblen som inneholdt krateret overdrev enhver ånds klatring oppover kvarts-og lodestone-veggene. Den ugjennomtrengelige teksturen til kraterets inneslutningsvegg så ut som vann ved at den var i konstant bevegelse, men hadde en liten forstørrelse, og selv om den var dynamisk i handling, forble den gjennomsiktig.

Mens Joakims visjon fokuserte på den glitrende membranen som inneholdt krateret, kastet en stigende Coss opp Baabel over hele siden av den dekkende skjeden. Scrooge hoppet tilbake mens væsken dryppet inn i krateret.

"Ingenting annet enn Coss Acceptance kan trenge gjennom kraterveggen." Marley stoppet opp, pekte på en kule av Baabel som klamret seg til barrieren, og la så til: "Du skal bare være glad for at du ikke trenger å lukte på det."

"Jeg syntes det luktet roser," kommenterte Scrooge.

"Du forveksler Baabel med Coss Acceptance." Marley pekte på samlingen av Coss samlet nær toppen av innhegningen, og sa deretter: "Baabel frigjort fra den mer modne Coss på toppen har en behagelig lukt, men den unge Coss døyte oss med noe som er nærmere møkk enn parfyme."

Forvirret spurte Scrooge: "Hvorfor spyr de ut noe?"

"Ebenezer, kan du se til bunnen av krateret?"

Joakim myste mens han kikket ned i dypet av krateret. De forskjellige aktivitetsbevegelsene bremset hans oppfatning av kløften. Da synet hans beveget seg forbi de tusenvis av ånder som klatret opp på veggene under ham, festet han seg på det dypeste punktet i midten av krateret. Nyankomne ånder som kollapset i flammene dominerte synet hans. "Det er et inferno der nede."

"Uten den stinkende Baabel ville hele krateret være en masse flammer," forklarte Marley. Deretter la han til: "Generelt påvirker ikke brann en ånd, men der nede," sa han og pekte på brannen, "kan det gjøre vondt."

"Hvorfor tror du det?" spurte Scrooge.

Marley, fortapt i tankene, sa bare: "Vi må gå forbi dette stedet raskt. Slutt å stirre og fortsett å gå."

Scrooge sakket ned farten. For hvert skritt stoppet hans forelskelse i nye inntrykk i beina. Blant flammene ved kratergraven kjempet ånder som forsøkte å bevege seg forbi hverandre, og klatret over hverandre. Flammesjøen som sirkler rundt bunnen av krateret, reduserte bare dens ild-og sifonbevegelse etter løslatelsen av Baabel. For i det øyeblikket ville den virvlende flammen bli midlertidig kvalt. Men bare en kort stund, for mens åndene fortsatte å klatre over kvarts-og loddesteinen som dekker krateret, satte gnister igjen fyr på dammen av nedverdiggende Baabel.

Når en nylig ankommet ånd hadde beveget seg utover Lake Of Flames og klatret på siden av krateret, ble deres opplevelse en av å slite mot kanten der transformasjonen til en Coss skjedde. Mens reisen opp langs sidene til krateret innebar både redsler og oppvåkninger for hver ånd, var målet å erkjenne, for så å forvandle ideen deres om at de selv var den uendelige bevisstheten til et ønske om å være i allianse med den uendelige bevissthets faktiske plan for herkomst.

Å bli bombardert med den kaotiske bevegelsen av ånder i krateret førte til at Scrooge mistet fokus. Forvirringen av ukjente aktiviteter fikk ham til å stoppe. Marley konsentrerte seg et annet sted, og skjønnte ikke at Scrooge hadde sluttet å gå. Da han hørte vennens skrik, snudde han seg bare for å finne Scrooge igjen sammenkrøllet på veien. Han vendte tilbake til ham og forklarte bevisst: "Ebenezer-du-må-holde deg nær-til meg!"

Scrooge presset seg ned på kne og svarte: "Så ikke gå så fort."

"Vi har mye territorium å reise, Ebenezer. Hvis du tror at krateret er enormt, og det er det," sa Marley og svingte armen over det enorme området, "så kommer Fields Of Destructive Compulsions til å sjokkere deg." Han gliste, og la så lurt til: "Den Mog kunne være større enn hele jorden."

"Nei, det er det ikke, Jacob," sa Scrooge, half smiler.

Marley klemte fingrene rundt Scrooges overarmer, og hjalp ham deretter med et raskt rykk.

"Hva er alt dette jeg ser?" spurte Scrooge, mens han utførte det samme armsvinget over krateret som Marley nettopp hadde fullført.

Marley skjønte sannheten om at Scrooge hadde blitt betatt. Å se ham se kaoset i krateret fikk ham til å innse at han ikke ville være i stand til å flytte vennen sin langs veien før han tillot Ebenezer en god gammeldags stirring på krateret.

Scrooge observerte i stillhet mens Marley så følelsene i vennens ansikt endre seg for hvert nytt sett med handlinger som ble utløst. Før vennene, kjempet en ånd ikke mer enn et dusin meter fra dem. Scrooge ble fascinert av angsten i ånden som prøvde å få en posisjon på toppen av kanten. Ånden slet, og det samme gjorde tusenvis av andre som prøvde å utføre oppgaven med å montere åsryggen der deres transformasjon til en Coss ville skje.

Til slutt, stående med ryggen til det naglede vokterparet, løftet ånden sakte armene vinkelrett på kroppen. Bevegelsen stoppet da spekterets armer utviklet seg til flere vinger, hver dekket med svarte fjær. Joakims munn, som allerede var i en gapende tilstand, falt på vidt gap når hver vinges feste til kroppen blinket åpent. Fra hvert av øynene strømmet en kaskade av lys.

Metamorfosen fra ånd til Coss ble fullført da en enorm mengde Baabel fløy ut fra nebbet til den fuglelignende skapningen som nå står foran dem. Det forvandlende individet fortsatte å kaste opp den fete Baabel. Med hvert utkast steg Coss høyere inn i kraterets sentrum. Etter hvert begynte et sving med vinger å frakte skapningen til den oppsamlede samlingen av Coss samlet ved kronen av det innelukkede krateret.

"Se, Jacob," ropte Scrooge mens han pekte på en misdannet Coss. Skapningen snurret i sirkler mens den kjempet for å skape et løft oppover. Dyrets roterende vridninger fikk Scrooge til å lukke øynene i et forsøk på å forhindre at en kvalme overmann Magen hans.

"Du burde heie på den kossen."

"Hvorfor?"

"De har allerede overlevd en Coss-utgivelse-og ved utseendet til dem har ikke alle lemmene deres returnert til krateret."

"Tror du det er et av hodene som bet meg?"

"Nei. Hodeskaller blir returnert til Lake Of Flames. Klatringen deres til avsatsen starter på nytt, men først etter at nok av beinene deres har koblet seg sammen igjen. Hodene som angrep deg er fortsatt sammen med kroppsdeler."

"Det er bare ikke rettferdig," klaget Scrooge.

"Ebenezer, du vet at krateret ikke handler om rettferdighet. Det ble skapt slik at en ånd kunne utvikle seg uten hjelp utenfra."

"Det ser ut til å være en overdreven byrde at for noen som nesten er ferdige med transmogrifikasjonsprosessen, ender de opp med å bli revet i stykker av andre rømte Coss."

Marley svingte armen over kraterets vidstrakte, og sa så: "Ingenting der inne ble skapt med ondsinnede hensikter."

Joakim stønnet mens han pekte på den fortsatt flunkende skapningen, og spurte deretter: "Kommer det til å gå bra med den Coss?"

"Det vil sannsynligvis ende opp med å bli den lykkeligste Coss Acceptance som kommer fra den gruppen," sa Marley og pekte på gruppen med tilkoblede Coss på toppen.

De så på mens hundrevis av svartvingede skapninger presset seg inn i den stigende mengden av forsamlede Coss. Bevegelsesfladret hypnotiserte paret, men Scrooge fokuserte bare på den sårede.

Med bevisst forsiktighet nærmet den funksjonshemmede Coss den sammenflettede massen av fjær og øyne. Hvert trykk oppover av den forkrøplede ble motvirket av et kraftigere gruppestøt nedover. Det klumpete nettet av ånder beveget seg som med ett åndedrag. Den nylig forvandlede Coss fortsatte å snurre seg under folkemengdene.

"Den Coss kommer til å falle av utmattelse," bekymret Scrooge.

"Bare se på," instruerte Marley. De to fulgte dansen til den keitete som prøvde å passe inn, men bare Marley var forberedt på det som kom etterpå. For som Scrooge hadde spådd, begynte Coss uten forvarsel å falle tilbake mot Lake Of Flames.

"Ingen!" skrek Scrooge. "Vi må..." Men før neste ord ropte, løsnet to Coss seg fra kollektivet, og stupte deretter til nivået til sin nedstigende følgesvenn. Da de bremsset ned fallet til et nesten stopp, låste de to fjærene med den fortvilte skapningen. Sammen klatret de tre tilbake inn i den akkumulerte haugen av Coss ved kraterets topp.

Strømmen av nye Coss inn i horden fengslet Scrooge da bølgen av svarte, grå og hvite forvandlet massen til en virvlende storm. Hele tiden regnet Baabel ned over de strevende åndene som klatret opp på veggene. "Jeg antar at to av armene som fanget deg i demningen kom fra den forkrøplede Coss," sa Marley og prøvde å skjule smilet sitt.

"Den tanken streifet meg også." Scrooge smilte tilbake.

Sammen observerte de Baabel som plasket over klatreåndene. Scrooge lurte på hvorfor noen ånder så ut til å være repulsert av væsken mens andre med vilje gned det over seg selv. For disse åndene så det ut til å være en tonic der salven ga klatreren energi.

"Hvorfor er det slike motsatte reaksjoner på Baabel?"

"Det er lukten og formålet med væsken."

"Formål ... det ser ut som det bare hjelper Coss å holde seg i flukt," sa Scrooge.

"Det holder krateret selvforsynt."

"Jeg trodde det var lodestones og kvarts som gjør det."

"Nei, de driver krateret, som igjen blir elektrifisert når klatreåndene skaper gnistene som opprettholder deres begrensede område." Marley pekte på de som klatret opp på sidene av innhegningen, og sa deretter: "Disse stakkars åndene har mistet kjærlighetsforbindelsen. Klatrer mens de tenker på forbrytelsene sine, og aksepterer deretter ansvaret for handlingene sine, ikke i hodet-noe som er lett-men i hjertet. Det er deres eneste vei mot aksept. De får ikke privilegiet å jobbe med en oppgave i tidligere handlinger som kan gjøres for å reparere alle handlinger. sa han og svingte igjen armen over krateret.

"Ja, men den Baabel er fortsatt et mysterium," sa Scrooge og pekte på regnskyllen foran ham. "Hvorfor liker noen ånder Baabel, mens andre blir frastøtt av det?"

"Jeg har allerede fortalt deg, det er lukten, Ebenezer."

"Det lukter roser, hvorfor skulle noen mislike det?"

"I sannhet produserer en nyopprettet Coss Baabel som er nærmere lukten av faktisk oppkast enn roser, Ebenezer." Scrooge bare klødde seg i hodet mens Marley fortsatte. "Kan du se Coss på toppen av toppen?"

Scrooge anstrengte seg for å fokusere på den virvlende samlingen av brennevin. "Helt på toppen?"

"Ja, fortell meg hva du ser," instruerte Marley.

Scrooge anstrengte seg for visuell avklaring og uttalte til slutt med selvtillit: "Det er bare et hvitt lys der oppe."

"Se nærmere-ser du noen fjær?"

Scrooge studerte den iriserende strømmen. "Fjær? Nei, ingen fjær, men det hvite lyset ser ut til å bestå av alle farger."

"Og fortsatt er det hvitt," sa Marley.

Scrooge spurte vennen sin: "Hvilken farge skal den ha?"

"Alle farger, når de kombineres, skaper en grumsete grå, ikke hvit, Ebenezer."

"Jeg følger ikke poenget ditt. Bør jeg se grått?"

Langsomt forklarte Marley: "Magien til den iriseringen er ikke i fargen, men i lyset. Imidlertid er det Baabel som holder krateret ved å være tilregnelig."

"Du mener ting som lukter roser?"

Marley pekte på den bølgende glob av strålende glød, og forklarte deretter: "Baabel er en dynamisk substans." Scrooge så bare på at Marley viftet med armen frem og tilbake for å understreke ordene hans: "The black-feathered Coss kaster ut en fet, fryktelig væske, men når de reiser seg og begynner å presse seg inn i gruppen, endres fargen deres, fjærene og Baabel til Coss Acceptance. Til slutt ender de på toppen opp med å få seg selv tilbake."

Joakims øyne ble store mens han ristet forvirret på hodet. "Har de seg?" spurte han og stirret på det konstante regnet fra Baabel.

"Vel, det ender opp med å bli mer som et jevnt drypp av essensen deres." Marley pekte på toppen og fortsatte. "Disse Coss har allerede forvandlet seg til Acceptance. Snart vil de løse opp kraterets tak, og så vil massen av dem fly til Abyss Of Final Transmogrify hvor Coss Acceptance er samlet."

"Selv de svartfjærkleddede?"

"Når toppen brytes, blir alle konvertert."

"Det er da hodene angriper?" spurte Scrooge.

"Ja, det er den uheldige mekanikken ved å måtte overleve og forandre seg uten hjelp. Selv om ingen skade ble designet med hensikt i krateret, Ebenezer, er dette den eneste Mog hvor ikke alle ånder vil bli Aksept. Noen vil gå tapt."

Marley stoppet opp for å se Scrooges reaksjon, og pekte så dypt inn i krateret mens han ropte: "Se, Ebenezer! Er det ikke dronning Catherine de' Medici?" Under dem arbeidet en ganske hjemmekoselig kvinne, kledd i en hel kjole som dekket alle unntatt hendene og ansiktet hennes. Med hvert støt oppover, tente gnistene hun skapte kjolen hennes i brann, bare for å bli oversvømmet av den friske strømmen av Baabel som ble utløst av den svartfjærkleddede Coss.

"Jeg ville ikke kjent henne. Franskmennene er av liten interesse for meg, Jacob."

"Jeg heller, men-jeg vet at det er henne," utbrøt Marley, og spurte deretter: "Har du noen gang møtt Matthew Pepin, eieren av stallen jeg jobbet for som barn?"

"Jeg har aldri hatt æren."

"Hver 23. august gravde han ut dette skitne bildet av henne, satte det på veggen, og hele dagen lang kastet han hestemøkk mot bildet hennes."

"Jeg antar at franskmennene var interessert i Matthew."

"Han er fransk," sa Marley.

"Som ekstremt for ham å være det mot den franske dronningen, da."

"Nei, det er det ikke. Han gjenopplevde St. Bartolomeusdagens massakren der hun," sa han, og pekte på den kjempende kvinnen under dem, "myrdet familien hans under den protestantiske hugenottrensingen. Bare familiene som flyktet til England og Amerika overlevde. Hvis Matthew har noe å si, vil det ta henne lang tid å frigjøre seg fra krateret- hvis hun noen gang gjør det."

"Apropos Matthews, er ikke det Matthew Hopkins, Witchfinder-generalen?" spurte Scrooge og pekte på en annen som arbeider inne i krateret.

"Slik er det. Englands egen kvinnetortur."

"Det var helt sikkert en periode hvor løgner kontrollerte verdens handlinger," sa Scrooge.

"Jeg håper Apurto en dag svelger hodet hans."

"Gjør slike uttalelser skade på deg, Jacob?" spurte Scrooge.

"Du mener å ønske en annen illvilje?"

"Blir du straffet for den tanken?"

"Straff-det er en så menneskelig reaksjon på misbilligelse, Ebenezer." Marley stilnet seg, og sa så: "Har du sett nok? Kan vi ta oss til Chute nå?"

"Jeg er ikke sikker på at jeg er klar for det, men la oss reise veien." Med det sagt beveget de to seg nok en gang mot mer fare.

**** Stave Seven ****

Så mange farer

DA DE TO stokket mot Chute, spurte Marley: "Vil du se hvorfor du faller i bakken hver gang jeg forlater siden din?"

"Du kommer ikke til å gjøre det igjen, gjør du?"

"Bare hvis jeg må."

Scrooge grunnet på vennens ord. Han visste at Marley ga ham det riktige svaret, men han var likevel ikke fornøyd med det. Ideen om å bli dyttet til bakken av en usynlig kraft fikk ham til å vike unna Marleys henvendelse. "Jacob, jeg tror ikke det er nyttig å lære mer om Transmogrify."

— Det ville heller ikke være skadelig.

Med et gjennomtrengende blikk studerte Scrooge Marleys uttrykk i håp om å oppdage erten i uttalelsen hans. Marley på sin side forble stoisk og seriøs. "Ærlig talt, Ebenezer, hvis du ikke stoler på meg, hvorfor er du her?"

«Nei, Jakob, det er ikke min forsiktighet. Du må innrømme at du ikke alltid kjenner mine begrensninger."

"Det er vanskelig å huske alle skrøpelighetene dine. Jeg vil bare vise deg noe fascinerende."

"Og det vil ikke skade meg?"

"Ikke engang litt."

Scrooge stirret inn i Marleys øyne, fortsatt på jakt etter et tegn på bedrag, men innså snart at et slikt uttrykk ville være vagt og vanskelig å identifisere, så han spurte: "Vil det skade meg å ikke vite dette?"

Marley studerte Scrooge i håp om å forstå frykten hans. Mens han observerte skulen på Joakims ansikt, grep han umiddelbart redselen. Utslettelse i Transmogrify truet Scrooges eksistens, og han, Marley, hadde vært uforsiktig. Farer var til stede, og likevel var de ikke hans farer-men bare Joakims.

Med en mer fullstendig bevissthet om Scrooges angst, bestemte Marley seg for å være årvåken i sin beskyttelse av ham. «Det er ingen grunn til å stole på meg. Jeg har vært en tyv, en løgner og en feiging. Det er først gjennom min død at jeg ble gitt denne nåden for forbedring. Og likevel, din sannhet i dette øyeblikk er ikke min, for din er en om at du ikke hører hjemme her. Jeg har vært uaktsom i min evne til å forstå risikoene dine, Ebenezer." Marley stoppet opp mens han dannet løftet han ville gi. "Hvis jeg på et hvilket som helst tidspunkt føler at du kommer til å bli ødelagt, vil jeg rope på min umiddelbare transmogrifisering, som vil fortære meg, og sende deg hjem."

"Teint sa at det ikke kunne være en del av min inntreden i Transmogrify."

«Nei, Teint sa at hvis du ble drept, kunne jeg ikke redde deg ved å be om øyeblikkelig transmogrifisering som straff. Men jeg kan be om det rett før du blir skadet, noe som burde redde deg."

Scrooge visste ikke om en slik manøver ville fungere, men han kjente følelsene i Marleys stemme og ga etter for selvtilliten hans. "Så vis meg din fascinasjon."

"Det er lett å gjøre." Marley pekte på krateret, og sa så: "Sett fingeren på veggen, men i bare ett sekund."

Scrooge var fortsatt forsiktig og nærmet seg veggen, stirret inn i stormen av aktivitet inne i krateret, og presset deretter tuppen av høyre pekefinger mot membranen. Spontant begynte han å fnise. Mens latteren overvant ham, trakk Marley Scrooges arm fra veggen, "Jeg sa ett sekund."

Scrooge hylte av latter og doblet seg mens han forsøkte å gjenvinne fatningen. "Bare ett sekund av denne gleden-Jacob, du er fortsatt en grusom gnier."

"Se nå hva du har gjort," sa Marley og pekte på sporet etter Scrooges finger.

Scrooge reiste seg og undret seg over de mange horisontale linjene som nå vises i membranen. For seg selv telte han tallet deres, og spurte så: "La jeg igjen alle de syv linjene?"

"Og de vil ta en stund å fylle ut også. Hvorfor du fniser slipper meg unna, men ser du hva du har gjort? Forstår du meningen bak linjene du skapte?"

Scrooge stilnet latteren i et forsøk på å løse spørsmålet, men til slutt sa han bare "Nei."

"Kan du se at krateret snurrer raskere enn øynene kan spore?"

"Raskere enn jeg kan se?"

Scrooge undret seg over konseptet mens Marley forklarte. "Krateret roterer i en så høy hastighet at det skapes sug i Lake Of Flames." Marley stoppet opp for å la Scrooge få en sjånce å svare. Da det ikke ble gitt noe svar, fortsatte han. "Den sirkulære bevegelsen forsterker Transmogrifys tyngdekraft."

"Hvorfor trenger Transmogrifys en sterkere tyngdekraft?"

"Jeg har allerede fortalt deg hvorfor-det er slik at ånder kan ha evnen til å føle igjen. I avgrunnen opplever ånder en intens fysisk følelse," svarte Marley.

"Jacob, kan du føle akkurat nå?"

"Føler hva?"

"Noe."

Marley grunnet på dette spørsmålet før han plutselig klappet hendene sammen, og sa så: "Jeg følte det. Det er imidlertid annerledes. I stedet for å føle trykket fra håndflatene mine treffer hverandre, kjente jeg knoklene i hendene mine bevege seg forbi hverandre. Det føles mer som å børste mot noe, enn et slag."

"Så du trenger mer tyngdekraft for å føle noe?"

"Jeg gjør det, og jeg antar at det gjør andre ånder."

"Jeg trodde tyngdekraften var den samme overalt," sa Scrooge.

"Så vidt jeg vet er gravitasjon bare-trykk. Men la meg spørre deg dette, ville det vært noen gravitasjon hvis det ikke fantes atomer? Jeg mener, ting faller; hvis det ikke fantes noe, ville det fortsatt vært gravitasjon?"

"Det er litt utenfor skolegangen min, Jacob. Spørsmålet ser imidlertid ut til å være likt med kyllingen og egget paradokset."

"Ja, virkelig et paradoks."

De to fortsatte i stillhet til Scrooge spurte: "Hva får krateret til å snurre?"

Marley så mot kraterets apex, og sa, mens han pekte på Coss, "Det gjør de."

Scrooge studerte den massive formen på toppen av krateret, men kunne ikke oppdage noen annen bevegelse enn den til Baabel som kastet opp. "Jeg ser ingen spinning."

"Ja, jeg vet det. Når ånder reiste veien, kunne de ikke se rotasjonen. Det hele endret seg når Corridor Of Phantoms ble opprettet. Fra det synspunktet," pekte Marley på korridoren med dens mengde av reiseånder, og forklarte deretter: "Man kan ikke unngå å se den snurrende toppen. Kossakseptanse virvler med farger som glinser."

"Du nevnte at korridoren ble opprettet. Hvem 'skapte' korridoren?"

"Spirit gjorde det, selvfølgelig." Marley stoppet opp, og avklarte deretter svaret. "I sannhet sluttet vi nettopp å bruke veien."

"Hvorfor ville du gjøre det?"

"Ordet er at Apurto trengte pausen fra å hele tiden måtte trekke ånder fra krateret." Marley smilte det lure gliset sitt, og sa så: "Jeg personlig synes det var mer selvbetjent. Før korridoren hadde vi alle opplevelsen av en ny ankomst som dyttet oss fra sjakten da de kom inn i krateret."

"Så den uendelige bevissthet bare la ånder forandre Transmogrify?"

"Vi blir ikke tankeløse skapninger ved døden. Den uendelige bevissthet tillater oss fri vilje til å kontrollere situasjonen vår."

"Hvorfor redesigner ikke den uendelige bevissthet rennen?"

"Jeg tror det er fordi menneskelige utfordringer er av verdi. Den uendelige bevissthet har ingen indikasjon på hva en persons handlinger vil være, og at livskvalitet er uerstattelig."

"Det vil bety at den uendelige bevissthet ikke har noen anelse om hvorvidt jeg vil bli ødelagt i Transmogrify, eller returnert til London," sa Scrooge.

"Den kjenner alle mulighetene, men ikke selve hendelsen."

"Så den kjenner bare fortiden og nåtiden, men ikke fremtiden?"

"Fremtiden er lett å se, men umulig å stivne før den skjer," svarte Marley.

Scrooge husket sitt eget hjerteskitte fra år tidligere; det hadde gitt ham den nødvendige tiden til å skrubbe dadlen fra sin egen gravstein. Han følte sannheten i Marleys ord, men lurte likevel høyt: "Hvordan kan en person se på fremtiden uten å ha opplevd det?"

Da Marley stoppet, instruerte han vennen om å snu.

Med denne kommandoen stanset Scrooge sin fremadgående bevegelse, men stirret bare på Marley i stedet for å følge ordren hans. "La meg vise deg." Sakte snudde Scrooge seg mot retningen de kom fra. "Gå nå fremover." Umiddelbart begynte

Scrooge å gå tilbake langs veien. "Nei, det er å gå bakover-gå fremover mens du vender bakover."

Mens Scrooge fulgte Marleys forespørsel, ropte han: "Jeg kommer til å snuble."

"Akkurat, likevel reiser du den foretrukne metoden i hverdagen for de fleste. Med vanskeligheter går de fremover, mens de hele tiden ser bakover."

"Og forutsi fremtiden?"

"Snu deg nå om, Ebenezer." Scrooge gjorde som instruert mens Marley fortsatte. "Stopp, se ned, og lukk øynene." Da Scrooge begynte å puste dypt, sa Marley: "Bra, slapp av med hvert pust." Scrooge fokuserte på pusten da Marley gjenopptok veiledningen. "Tenk nå på et emne du har et spørsmål om fremtiden for."

"Jeg lurar på min egen død."

"Det er folk flests nummer én sak. Fortsett å puste. Med hvert pust, føl essensen av ditt ønske om å kjenne fremtiden."

"Ønskes essens?"

"Slutt å tenke, Ebenezer, begynn å føle." Mens de to sto stille midt på veien, overvåket Marley stille. "Når du føler deg klar, hold øynene lukket til du får beskjed, men løft hodet mot horisonten." Scrooge gjorde som instruert. "Åpne nå øynene dine sakte, Ebenezer, og fortell meg hva du ser."

"Fanny?" Scrooge la deretter til: "Hun ser sunn ut-og lokker meg." I neste øyeblikk ropte han: "Hun blekner."

"Er du trøstet?"

"Jeg vil følge henne."

"Er fremtiden din betryggende for deg?"

"Hvordan kan det være? Jeg forstår det ikke."

"Din visjon, Ebenezer, er det mest sannsynlige synet på fremtiden. Alle hendelser er bare potensielle i naturen, for ingen fremtidsvisjon kan noensinne oppleves slik den er sett. I stedet blir det bare nåtiden." Marley nølte, og avsluttet deretter med: "For det meste er fremtiden bare en vedlikeholdt vane."

"Hva skjer når noe uforutsigbart skjer?"

Uten å ta en pause for å reflektere over kunnskapen sin, sa Marley: "Ingenting uforutsigbart kan skje."

"Jacob, det føles som en løgn."

"Når det kommer til prognose lever vi i et paradoks-et uløselig puslespill der alle muligheter til slutt kollapser inn i øyeblikket." Marley så inn i dypet av Joakims øyne før hun fortsatte. "Selv om enhver omstendighet eksisterer før en hendelse, er den eneste konstanten for alle endring. Alternativet som ender opp med å bli fremtiden justerer minst. For oftest er det veien som allerede følges. På grunn av dette har den bare kravet om å stivne fortiden og fremtiden til nåtiden."

"Så med andre ord, alt er oppnåelig inntil ... det ... er det ikke?"

"Og på grunn av den motsetningen av muligheter som kolliderer med aktualiteter, gir blandingen mellom de to enhver person muligheten til å skape sin egen skjebne."

Scrooge tenkte på Marleys forvirrende konsept, men i stedet for å stille spørsmål ved det, byttet han spørsmålet. "Hvis det ikke er mulig å reise til fremtiden, hva skjedde da da jeg fikk vite om forbrytelsen din mot Noah, og du tok meg med tilbake til London?"

"The Ghost of Christmas Yet to Come drepte deg nesten."

"Nei, det gjorde det ikke-det reddet meg."

Marleys øyne ble store av sjokk da han stammet gjennom forklaringen. "Jeg-jeg var ikke klar over det."

«Du var ikke klar over noe. Hvorfor var det?"

"Vet du hvordan du løftet hodet for å se fremtiden i horisonten?"

«Selvfølgelig gjør jeg det. Vi gjorde nettopp det."

"Vi gjorde det samme i London, bortsett fra i stedet for å se på horisonten, hoppet vi til det." Marley stoppet opp for å samle forståelsen, og fortsatte så. «På en måte strakte vi oss inn i fremtiden, men hvor vi endte opp kunne aldri vært den endelige skjebnen for det øyeblikket. Fremtiden må alltid passere inn i nåtiden før den krystalliseres."

"Det er forvirrende," hvisket Scrooge til seg selv.

"Sannheten er ofte," hvisket Marley tilbake.

Mens de fortsatte langs Road Of Phantoms, kunne et brøl i det fjerne høres som forsterket seg for hvert skritt til det var mer øredøvende enn det til jordens høyeste foss. Skrikende fortalte Marley Scrooge: "Jeg har fundert på metoden for å få deg over sjakten."

"Og din løsning?" ropte Scrooge.

Marley oppførte seg som om han aldri hørte spørsmålet, men forsikret i stedet Scrooge: "Vi har ikke kommet så langt for å bli avvist av Chute."

"Så hvor mange potensielle utfall streifer rundt i hodet ditt, Jacob?"

"For mange."

Ekspløsjonen av lyd eskalerte. Sammen nærmet de seg Chute med samme respekt som alle ånder ga til kraterets fare. Da Marley og Scrooge nærmet seg det øredøvende vindkastet, så begge vennene på da en ny ånd ble lansert i dypet av krateret. En annen ånd fulgte den første inn i Lake Of Flames. Da vennene nærmet seg kanten av Chute, kolliderte en tredje ånd nesten med Scrooge da den også ble med de andre på bunnen.

De så de tre åndene kjempe i sine nye omgivelser. De tresket som om flammene gjorde vondt, og drakk i seg Baabelen som om de ved å drukne kunne få slutt på elendigheten, gled de tre til slutt under overflaten av flammer. Etter hvert som de forsvant, erstattet mer etablerte ånder dem. Alle konkurrerte om friheten ut av ilden. Ingen ville oppnå det før neste utgivelse av Coss Acceptance.

Scrooge bare ristet på hodet mens han spurte: "Hvordan skal vi komme oss gjennom denne eksplosjonen?" Uten å tenke, stakk Scrooge hånden mot vinden. Støtten hans inn i brølet snurret ham rundt, så kastet ham, nå veldig forvirret, til veien.

"Ebenezer!" Etter at Marley forsikret seg selv om at Scrooge ikke led noen skade, fulgte en skjenn. "Ebenezer, hvordan kan jeg holde deg trygg hvis du hopper i fare?"

"Jeg tenkte ikke."

Marley ristet skuffet på hodet mens han fortsatte. "Legg hodet tilbake på skuldrene."

"Det er ikke hodet mitt som gjør vondt, men håndleddet mitt," sa han og ristet på det.

"Jeg må få deg over denne kløften, så slutt å gjøre det vanskelig."

"Du har gjort enormt mye skade, Jakob, og du kaller meg vanskelig?"

Marley stilnet frustrasjonen sin, og spurte så: "Hvordan ville du komme deg forbi Chute, Ebenezer?"

"Med planen din?" "Jeg tror ikke det vil fungere, men jeg kan ikke tenke meg noe bedre. Så la oss prøve det."

"Prøv hva?"

"Du kommer til å hoppe over reakten."

"Nei, det er jeg ikke!"

"Det er bare fire fot, og jeg skal hjelpe."

"Kan du hoppe de siste tre fotene for meg?"

"Skrittet ditt er lengre enn det, Ebenezer." Marley nølte, og instruerte så: "La meg se deg hoppe så langt du kan."

— På tvers av den styrken? sa han og pekte på Chute.

"Nei, nei, nei! Gå bort fra Chute, så vis meg hva du kan gjøre. Ikke hopp inn i Chute."

"Som et faktum-jeg hadde ikke tenkt å hoppe inn i Chute-uansett hva du ba meg gjøre."

"Vel, greit, vi har i det minste funnet ut av det. Så fortsett og vis meg hvor langt du kan hoppe."

Uten forvarsel kastet Scrooge seg frem. "Hmm, to fot." Marley ristet på hodet mens han retorisk spurte: "Hva skal vi med det?"

"Jacob, hvorfor tenker du bare på dette nå?"

«Ebenezer, jeg har bekymret meg for dette siden...» Marleys stemme forsvant mens han snudde seg til tanken. Stillheten overvant dem inntil Marley brått stakk armene rett i været, og ropte deretter: "Jeg har det! Gi meg storfrakken din, Ebenezer."

Da Scrooge tok av seg frakken, innhentet en umiddelbar lettelse fra varmen ham, "Å herregud, jeg burde ha kastet denne tingen for noen dager siden."

"For dager siden?" Marley gjentok, og sa så: "Vi gikk nettopp inn i Transmogrify for mindre enn en time siden."

"Du blir en bedrager igjen, Jakob."

Forskrekket av anklagen forklarte Jacob: "Å, tid-jeg svikter stadig med tanken på at du fortsatt opplever en tilværelse sekund for sekund. Her er klokken erstattet med bare-bevegelse. Transmogrify er mer en opplevelse-til-opplevelse fortsettelse enn konstant tikk av en klokke."

"Alt dette gjør meg sårbar, Jacob, og du glemmer stadig begrensningene mine."

"Jeg har lovet min overlevelse for din. Hvis det kommer til det, Ebenezer, vil jeg med trøst forsvinne til ingenting for å redde deg."

Da Scrooge ga Marley frakken sin, bekreftet han eden. "Jeg aksepterer din forsikring, og håper det aldri er nødvendig."

Marley grep etter frakken til Scrooge, men den gikk gjennom hånden hans, og falt deretter ned på veien. "Jeg tror du må knytte en av armene rundt håndleddet mitt, så det kan gripe seg selv."

Scrooge gjorde som han ble instruert, og selv om pelsen begynte å passere gjennom Marley, da knuten møtte beinet, ble nok stoff delt mellom dem til å stoppe tyngdekraften.

"Ikke bekymre deg, Ebenezer." Med det fløy Marley rett oppover da Scrooge kollapset nedover. I løpet av neste øyeblikk sto Marley på den andre siden av Chute. Da Scrooge reiste seg på beina, instruerte Marley: "Jeg skal kaste deg frakken, men hold den bundet til håndleddet mitt. Ta tak i den, så skal jeg trekke deg over."

Før Scrooge kunne avvise ideen, kastet Marley frakken over ravinene, men den bare fløy tilbake på ham. Prøv som Marley gjorde, storkåpen kom aldri i seg selv til å hindre Chute. "Hva skal vi gjøre?" ropte Scrooge.

Uten å forklare seg, strakte Marley seg inn i brystet hans og dro ut to av ribbeina. Mens han bøyde seg frem for å redusere trykket ved å ha mistet en del av strukturen, festet Marley knoklene til bunnen av frakken. Å kaste frakken over den voldsomme vinden gjorde ikke slutt på returen på Marley. I stedet traff den med en kraft som forårsaket et hyl fra fantomet. Marley ble ikke avskrekket av smerten ved tilbakeslag, men fortsatte å prøve til Scrooge endelig fanget dekket.

Ekspløsjonen av vind på frakken drev Marley til kanten av Chute. Han slapte hælene inn i veien og slet med å holde seg oppe. Ettersom posisjonen hans stadig endret seg, rykket Scrooge i frakken. Styrken løftet Marley oppover. Marley forlot sikkerheten til veien og ropte: "Ebenezer, ikke slipp," la så til, "slutt å trekke meg."

Scrooge lettet trykket. Marley motsto Chutes styrke, men hadde liten styrke til å kaste seg tilbake til veien. Mens han holdt ut vindstormen, ropte Scrooge: "Jeg skal piske deg tilbake til bakken."

Før Marley rakk å svare, løftet Scrooge armen, og dro deretter med hele kraften nedover. Med et dunk slo Marley veien. Da han fikk fotfeste igjen, ropte han: "Det er meg som må trekke deg over, Ebenezer, ikke omvendt."

De to støttet seg opp mot den blåsende volderen, og samlet den siste energien. Uten forvarsel dro Marley Scrooge halvveis inn i Chute. Mens han var i luften, trakk Scrooge tilbake på Marleys innsats. Da han falt tilbake til sin side av veien, drev den omvendte farten Marley, sammen med Scrooges frakk, inn i krateret. Da han hørte vennen sin skrike helt inn i Lake Of Flames, mistet Scrooge tyngdekraften til kameraten sin. Veltet mot veien ble han liggende hjelpeløs.

Vindstøtet kastet Scrooge mot åpningen. Krøllet til en ball slo han mot kraterveggen. Kraften til den sirkulerende barrieren bak ham driver fremførte kroppen hans mot munningen av kløften. Omgitt av vindkastet løftet Scrooge seg fra bakken og ble drevet mot Chute. Instinktivt grep han etter noe solid. Mens fingrene gled over veiens overflate, kjempet han for å sikre seg. Trusselen om å fly inn i det voldelige hullet økte Scrooges skrekk. Med et trykk klemte han fingrene inn i hjørnet der veggen og veien møtte kraterets inngang.

Oppslukt av et intenst fokus, fikk Scrooge kontroll over fingrene, deretter hånden og deretter to hender. Fremskrittet tilbake til veien avtok, ettersom vindstormen holdt Scrooge til å svinge i horisontal posisjon på tvers av sjakten. Det konstante vindkastet, selv om det var kraftig mot en ånd, kunne ikke i seg selv fjerne vekten av Joakim. Selv da slet han med å beholde grepet. Mer enn vinden bekymret han seg over sin egen svette. Da han kjente at glidemiddelperlene løsnet grepet hans, begynte pusten å streve. Hver muskel i kroppen hans jobbet for å opprettholde situasjonen. Likevel var glidningen ikke kontrollerbar. Først ga sekundviseren etter, og så-Apurto tok tak i det ene håndleddet sitt.

Da han bare så tennene rundt hånden hans, hylte Scrooge. Apurto, uforstyrret av menneskets panikk, bet hardere ned og knuste kjøttet. Mens blodet sildret nedover haken til beistet, slo en nylig ankommet ånd gjennom Scrooge. Skyvet rev nesten Scrooge fri fra skapningens grep. Etter hvert som blodspruten fortsatte ble Apurtos bitt intensivert. Og så, mens en annen ånd skjøt gjennom Chute, dro Apurto Scrooge tilbake til veiens sikkerhet.

Scrooge tok tak i håndleddet i håp om å kontrollere blodstrømmen, og stønnet da Apurto hoppet inn i krateret. Det kunne vært et sekund, eller et år, men innen tid kunne man høre Apurto dra Marley ut av krateret. Med hvert fremstøt oppover, ut av Lake Of Flames' sug, mistet Marley den ekstra vekten som ble skapt i det spinnende kabinettet. Apurto snerret mot de to da han satte Marley tilbake på veien.

Stående på motsatt side av Chute fra Scrooge, begynte en forferdelig lukt å trenge gjennom fra Marley. Da Scrooge gjenvunnet balansen, ba Marley Apurto om å hjelpe Scrooge over sprekken. Apurto så ut til å glise, så løp han bare bort. Marley ropte etter ham: "Din elendige kur! Kom tilbake og hjelp!"

"Du stinker som en-vel, du forteller meg Jacob-hva er den lukten?"

"Det er Baabel, og uviktig."

"Du må ha mistet luktesansen ved døden."

Skrikende ropte Marley like høyt som stemmen hans ville trenge gjennom: "Hvordan skal vi få deg frem, Ebenezer?" Han trampet med føttene gjennom hvert ord og la til: "Det er-ingen-grunn-hvorfor-det firbeinte beistet-ikke kunne hjelpe-oss!"

"Det er alltid en grunn," fløt en stemme flere meter over dem.

De så oppover og så på at en kjent ånd flagret mellom korridoren og veien. Uten ben hadde ånden en ynde av bevegelse mer smidig enn enten Marley eller Scrooge. "Hva er alle problemer her nede?" spurte spøkelset.

"Ebenezer er for gammel til å hoppe i skjæret."

«Jeg vil heller være «gammel» enn død, Jacob,» motbeviste Scrooge.

"Kan du ikke løfte ham over det?" spurte ånden.

"Den ideen gir ikke engang mening," sa Marley.

Den flytende ånden smilte, og tilbød så hjelp. "Jeg tror jeg kan få ham over Chute."

"Virkelig, du uten ben kan løfte ham?"

"Sa jeg det?"

Marley stoppet opp, og sa unnskyldende: "All hjelp vil bli velkommen."

"Jeg trenger noen korridorkamerater for å lage barrieren." Med det skjøt ånden tilbake i strømmen av enheter over veien.

Bare et øyeblikk gikk før den handikappede ånden kom tilbake med et dusin eller flere medarbeidere. Alle svedde i trygg avstand fra Chute mens Scrooge så paraden over ham innta det visuelle rommet hans. Uten konsensus begynte den benløse ånden å gi retninger. "Jeg vil ha alle de høye åndene på toppen av broen. De kortere vil skape veiens ankre."

"Du skal bygge en bro av ånder som stiger over Chute?" spurte Marley.

"Nei, det ville vært for ustabilt. Det skulle bare en svak ånd til for å velte en slik konstruksjon."

"Så hva mener du med 'bro'?" spurte Scrooge.

"Bruen vår kommer til å bruke Chutes egen kraft for å styrke seg."

"Høres ut som magi."

"Det er bedre å se på enn for meg å forklare," svarte ånden mens den snudde seg for å lede de andre. "Ta tak i kameratens hjertekjede for å opprettholde grepet." Da en samling spøkelser lå langs hver side av Chute, fortsatte den handikappede. "Catherine, du er for høy til å være veiens anker. Cora, du vil ankre Catherine."

Catherine, med sin ekstra høye vekst, lå på siden vendt mot Chutes styrke. Med bare den øverste halvdelen av kroppen hennes kjente vindkastet, beveget en annen ånd seg ved siden av henne. Ånden lå også på siden og møtte Catherine. Hun tok tak i hjertekjeden, som skapte en linked struktur. Forskjøvet med bare en fot, ble åndens bryst tvunget hardt inntil Catherines hode.

Fra begge sider av Chute begynte ånder å bygge forbindelsesstrukturen. Hver ny ånd krøp opp på baksiden av det tidligere koblede spøkelset. Selv om man vendte mot Chutes eksplosjon i en førtifem-graders vinkel, kunne ikke stoppe den blåsende kraften. Da de to sidene av broen beveget seg nærmere hverandre, flagret de mest utsatte åndene i vinden. Deres eneste overlevelse fra Chute var grepet som ble grepet av en annen av hjertekjeden deres. Det hele endret seg når den siste ånden koblet de to sidene sammen. Umiddelbart presset Chutes kraft hardt på strukturen og styrket buen.

Den handikappede ånden svever ved siden av Scrooge og instruerte: "Rask nå, flytt bak plattformen."

Scrooge gikk opp til kanten av Chute, så ned på det gapende hullet, sukket av redsel, og sa veldig rolig: "Jeg kan fortsatt ikke hoppe så langt."

Sjokkert smilte lederånden, og vurderte deretter behovene deres på nytt. Etter ikke mer enn en pause orienterte den de gjenværende åndene: "Fergus, Bess, Paul, vi trenger fortsatt din hjelp."

"Jeg kan også hjelpe," sa Marley.

"Jacob, du kan lage plattformen som forbinder begge sider av sjakten. Bare flyt på plass bak broen. Legg deg på siden din, og grip deretter begge sider av sjakten. Vi fester deg på plass."

"Ebenezer er kjøtt. Han skal gå rett gjennom meg."

«Derfor hører han ikke hjemme her», knurret den benløse ånden.

"Vi har allerede vært gjennom det. Vi trenger en mer omfattende plattform enn bare-meg," klaget Marley.

"Jeg vet det. Fergus og Bess vil holde deg nede. Paul kan bli din forsterkede dobbel."

Med planen formidlet, flyttet åndene på plass. Selv om Marley var høy nok til å spenne over Chute, var ikke Paul det. Mens han skalv i et forsøk på å holde seg knyttet, rykket den handikappede ånden inn for å fylle tomrommet. Med alle spøkelsene okkupert i strukturen, falt Scrooge på kne. Da han begynte å kripe på formasjonen, fikk åndenes myke humpete Scrooge til å gli.

"Ikke fall," beordret den benløse ånden.

Med hver bevegelse fremover, sank Scrooge inn i de squishy åndene som holdt ham oppe. Bare konstant bevegelse holdt ham over spøkelsene. Da han fullførte krysset, ga hele strukturen vei for Chutes eksplosive styrke.

Mens spøkelser kastet av gårde i alle retninger, ble den benløse ånden kastet inn i krateret. Den jamrende lyden av redsel fulgte visuelle til den forsvinnende hjelperen. Uten å tenke, tok Marley tak i den siste av Fire Twirlers hans, og lanserte dem deretter begge med funksjonshemmede. Da den ene savnet spøkelset, satte den andre Fire Twirler ånden i brann. Scrooge skrek forskrekket. Marley, gjennom ettertanke, trakk hardt på Fire Twirlers. Ånden ble dratt tilbake til veien, i utgangspunktet uskadd.

Hele gruppen, da de begynte å gå hver sin vei, takket hverandre, men ingen var så takknemlig som Marley. "Mot ditt gjør meg til skamme. Kan jeg få æren av å vite navnet ditt?"

"Nei, du vil ikke kunne glemme det," svarte det handikappede spøkelset.

"Jeg husker nesten ikke noe uansett. Så hvorfor er det viktig å glemme navnet ditt?" spurte Marley.

"Mitt navn har frihetens kraft." Når det er sagt, returnerte alle bortsett fra Marley og Scrooge til korridoren.

"Jeg liker frihet," ropte Marley etter ånden.

"Alle liker frihet, Jacob," sa Scrooge. Så spurte han: "Hvorfor tror du den ånden hjalp oss?"

"Min gjetning er fordi det er hans Task Of Outreach å hjelpe innen Transmogrify." Marley trakk pusten dypt og sa: "Noen ånder kommer aldri tilbake til jorden, de jobber bare med Mogs og korridoren til de oppnår Aksept."

"Tror du han vil hjelpe oss over renneren når vi kommer tilbake?"

"Hvem sa at vi kommer tilbake via krateret?"

"Så vi kommer ikke tilbake på denne veien?"

Marley lo høyt med en manisk kakling før hun sa: "Vi lar Fire Twirlers hjelpe oss."

"Hvorfor brukte vi dem ikke denne gangen?"

"Hjertekjeden min holdt ikke nok av dem til det." Marley smilte, så uten pause, ropte han ut: "Du drypper blod, Ebenezer!"

"Dette...," sa Scrooge og viste frem hånleddet til Marley. "Aputto måtte bite meg for å redde meg."

«Bare i Transmogriky...» hånlet Marley.

Scrooge ristet på hodet frem og tilbake mens han forklarte: "Aputto trakk meg fra sjakten akkurat da jeg var klar til å miste grepet." Han så på den blodvåte hånlen hans og fortsatte: "Det gjør faktisk ikke vondt."

"Allikevel kan det bli din død. Raskt må vi nå stedet for neste Coss Drenching." Med det begynte Marley å akselerere gangarten til et sakte løp.

Mens Scrooge slet med å følge med, ropte han: "Jacob, hvorfor trengs dette? Hånleddet mitt plager meg ikke."

"Det er en oppløsningsløsning i kroppen din-løp hvis du kan."

Mens den gamle mannen og ånden forserte mot Drenching, fortsatte kraterets aktivitet å buldre som en maskin. Både den svarte og iriserende Baabel regnet konstant ned over den rastløse mengden ånder under kossen. Etter å ha løpt i minutter, stoppet Scrooge, doblet seg, og ropte så: "Jacob, jeg må finne pusten min."

Da Jakob avbrøt tempoet hans, brøt det ut bekymringsord: "Nei, Ebenezer! Du må skyve bort normale smerter og bevege deg."

"Det er lungene mine, ikke armen min som gjør vondt."

"Se på håndleddet ditt!"

Da Scrooge gjorde som instruert, utvidet munnen hans seg av sjokk. Ved hans side avslørte et ugjenkjennelig vedheng. Bl dde ikke lenger, såret var nå dekket av et svart skum. "Ah-hva er dette stygt?"

"Det er bare én m te å redde deg på-løp."

Skrekkslagen forlot Scrooge komforten av lungens smerte i håp om at bena hans kunne bringe ham til den pleien som kreves for håndleddet hans. Han forsto ikke sin egen situasjon, så han løp etter Marley med en kraft av energi han ikke var klar over at han hadde. Det boblende skummet av mørkhet innhentet armen hans. Inngrepet i kjødet hans fikk Scrooge til å kollapse til bakken da smerten oppslukte ham. Han tok tak i hele høyre side og rullet på veien med troen på at presset kunne lindre smerten. Det gjorde det ikke.

"Ikke stopp! Vi er nesten på stedet for Drenching," hylte Marley mens han trakk på sin falne venn. " nder samles. Ebenezer, hvis vi går glipp av neste Coss-utgivelse, vil du d ! Kryp om du må," sa han og pekte på de forsamlede spøkelsene.

Mennesket i Scrooge viste skrøpelighet, og bevegelsesst t bar ham bare centimeter. Skjelvende krøllet Scrooge seg til en ball. Mens han vugget den svarte armen, kjente han et dytt bak i nakken. Han vred seg for å forstå trykket som ble brukt, og skrek mot den gapende munnen som dryppet-dryppende svart skum. Med et dunk lanserte Apurto Scrooge mot gruppen av akkumulerte ånder. "Jacob, Jacob, hvor har du blitt av?"

Scrooge timet hvert utfall fremover for å unngå Apurtos aggresjoner. Da de to kom inn i Drenching-området, beveget Apurto seg for å møte Scrooge, blottet tenner og forvandlet seg tilbake til Marley. Formskifteren falt utslitt ned på veien. Da paret kom seg, ristet de kombinerte lydene av knekking og swooshing bakken.

Rumlet fra Coss-utgivelsen ble bare mindre etter at den iriserende strømmen av Acceptance brøt gjennom kraterets topp. Etter hvert som Coss fikk frigjøring, mettet en harmoni av musikalske stemmer i gruppen aksepten. Væsken brast fra krateret og beveget seg i massevis mot åndene på veien. Bevegelsesballetten kombinerte

harmoniserende toner med fargerike mønstre, og så dryppet de drømmeaktige virvlene kuler av den strålende kjærligheten inn i mengden. Bløtleggingen dekket alt.

Spenningen innhentet Marley. "Ebenezer, spre dette over handleddet ditt." Med det ga han Scrooge en tykk glob av den glødende Acceptance. Tømt for styrke lot Scrooge stoffet slippe ut mellom fingrene hans. Omhyggelig samlet Marley den gjenværende Aksepten i håndfoldene. Da det luftige materialet begynte å fordampe, slo Marley det så hardt han kunne mot Scrooges skade.

"Blodig!" rystet Scrooge. I løpet av tiden fortærte den skinnende massen såret. "Ahhh...!" utbrøt han mens overstrømmende i Aksepten grep hans hjerte. Hjertebanken skapte en salig rykning, som fikk Scrooge til å lukke øynene av glede. Musklene dirret mens Aksepten reparerte seg, og styrket deretter handleddet hans. Jublende toner lød fra hver pore i Joakims hud. Innelukket i musikken til Acceptance løftet en gjennomtrengende triade Scrooge opp på føttene.

Mens spøkelse og menneske så Coss Acceptance nesten falle inn i Pool Of Broken Spirits, gispet Scrooge. Marley smilte da han sa: "Det gjør de hver gang." Marley følte Joakims blikk, og forklarte: "Bassenget er det laveste stedet ut av krateret. Det er stedet der Coss flater ut som en gruppe, slik at de kan fortsette til avgrunnen."

Oppmerksom på strømmen av Coss Acceptance som beveget seg over bassenget, ble Scrooges øyne store da de dryppet essensen direkte i innsjøen av sovende selvmordsånder. Frigjøring av væske fikk den reisende massen til å stige under flukt. Løftet oppover stabiliserte gliden deres.

Mens Coss Acceptance rullet som stormskyer mot deres skjebne, brøt Pool Of Broken Spirits ut av aktivitet, da utgivelsen av Acceptance oversvømmet bassenget med en luminescens. Selv om det fortsatt for det meste er utenfor synsvidde, fascinerte bevegelsen ved bassenget Scrooge. Ulike farger og musikalske toner ringte gjennom mens ånder løftet seg fra bassenget, og deretter forvandlet til deres mange åndselementer.

Metamorfosen av én ånd til mange dukket opp som fyrverkeri, og sprakk opp av begeistring. Ånder kastet av gårde i alle retninger av Transmogrify. De fleste forble i form av ånd, men andre forvandlet seg til Aksept, og fulgte deretter Coss til bunnen av avgrunnen.

"Hva skjer der borte?" spurte Scrooge og pekte på oppstyret.

"De går gjennom Entanglement."

"Er ikke det prosessen som ble inngått ved døden?"

"Ja, men de i bassenget går ikke inn i Entanglement før de våkner."

"Du mener ved å ta livet av seg selv at de bare la et ekstra skritt til transmogrifiseringen deres?"

"Vi er vår egen hovedfiende mesteparten av tiden."

Scrooge klødde seg i hodet, og spurte så: "Hvorfor kalles det Entanglement når en separasjon faktisk skjer?"

Marley stoppet opp for å få ordene som trengtes for forklaring. "Ingen del av et individs ånd kan skilles fra de andre prinsippene i ånden. Selv om min grådighetsånd nå er Mogrified, er denne ånden som skadet Noah fortsatt knyttet til den ånden, selv om den nå bor i den uendelige bevisstheten. Vi er fortsatt ett."

Scrooge fortsatte å gruble. "Hvorfor begynner dette å gi mening for meg?"

Marley gliste, og byttet deretter emne. "Med oppstyret over såret ditt glemte jeg nesten å gi deg disse." Marley ga ham fire lodestones. "Legg dem i bukselommene."

Joakim rullet steinene rundt i håndflaten sin, og spurte så: "Hvorfor er de vektløse, men har fortsatt en form?"

"Ting er annerledes her. Alt i Transmogrify er av ånd. Bare legg dem i lommene."

Scrooge gjorde som instruert. Steinene skapte en bule som presset utsiden av duken, men forble i lommen. Da paret fortsatte mot avgrunnen, utviklet det seg en velkommen stillhet.

Mens Marley fortsatte å se på bassenget, vendte Scrooge blikket tilbake til krateret. Beinene som ble separert gjennom utgivelsen av Coss Acceptance regnet ned over de som klatret opp veggen. Mens Scrooge så fragmenterte ånder samle seg, begynte nye Coss å samle seg på toppen. Selv om den siste utgivelsen av Acceptance fortsatt var innen synsvidde, skjønnte Scrooge at krateret hadde fått nytt humør. Kampen deres var konstant da hver av dem presset seg forbi de nær dem for å få en høyere plassering i krateret.

Beveger seg utover horisonten, gikk Coss Acceptance inn i Abyss Of Final Transmogrify. Da strømmen av utstråling stupte mot den uendelige bevisstheten, brøt stormer av blått lyn ut fra hullet. Bolter blinket oppover ut av avgrunnen, mens et buldrende av harmoniske toner ga ekko gjennom Transmogrify.

Så snart blinkene stilnet, fortsatte Marley og Scrooge i stillhet. Over dem strømmet åndenenes korridor, opptatt med Oppgaver designet for å forbedre ikke bare deres egen eksistens, men selve livet.

Da aktiviteten avtok ved Abyss, vendte Marley fokuset tilbake til Scrooge som stirret inn i krateret. "Det handler om falsk renhet der nede," sa Marley.

"Jeg trodde det var for de som med vilje koblet fra den uendelige bevisstheten."

"Jeg tviler på at de "med vilje" planla separasjonen, men fortell meg, Ebenezer, hva tror du motiverte handlingene deres?"

Scrooge tenkte på spørsmålet før han saktmodig svarte: "Kraft?" Han grunnet på det et øyeblikk til, og la så til: "Frykt?"

«Kjærlighet er grusomt,» sa Marley og satte farten opp.

"Vent, hva mener du med det?"

"Du sa det, Ebenezer."

"Nei ... jeg sa makt og frykt-du kalte dem 'kjærlighetens grusomheter'. Hvorfor?"

"Disse to gir den raskeste metoden for separasjon fra den uendelige bevisstheten." Marley stoppet for å legge vekt på neste punkt. "Det er en FURDELIG ting."

"Ja, det er lett å forstå hvordan frykt og søken etter makt kan forårsake ødeleggelse."

«Selvdestruksjon,» forklarte Marley. "De ved Pool Of Broken Spirits handler på en åpenbar måte når de utfører sin selvdestruksjon. Mens de i krateret forblir uvitende om deres selvdestruksjon."

"Oppdager de aldri den kunnskapen?"

"Bare ved opprettelsen av deres Coss."

"Før da?"

"De sliter i arroganse."

Da de nærmet seg slutten av Crater Of Severed Spirits, tok Scrooge oppstyret fra Lake Of Flames til toppen for siste gang, og lurte så høyt: "Det jeg har vanskeligheter med å forstå er hvorfor de ikke hjelper hverandre-som gruppen fra korridoren hjalp meg?"

"Fortell meg hva du ser der nede, Ebenezer."

"Overbefolkning, gnister overalt, en rasende brann på bunnen, spy som stadig regner ned, rivalisering-det legemliggjør absolutt strid."

"Herregud, Ebenezer, fortell meg hva du faktisk tenker." Smilende la Marley til: "Krateret absorberer det hver ånd bygde i løpet av livet. Ingen av dem skapte medfølelse for andre. Så hvordan kan de hjelpe hverandre nå?"

"Ut av behovet for selvoverlevelse ..."

"Ser du noen i nærheten av Lake Of Flames som til og med anerkjenner de nær dem?"

"Nei. De oppfører seg som om de er blinde."

"Kanskje det er derfor de får så mange øyne når de forvandler seg til Coss," Marley blunket til Scrooge, og la så til, "så de kan se igjen."

"Er visjon alt de mangler?"

"Nei, mørket er den minste av feilene deres. Selv om de kunne hjelpe dem de kommer i kontakt med, vil de ikke, for hver av dem bor i total isolasjon fra de andre."

"Isolasjon-det-det flyter over av ånder der inne."

"Du snakker kvantitet. Jeg sikter til karakteren deres, som mangler empati."

"Selv skilpadder snur hverandre når de blir snudd på ryggen," sa Scrooge.

"Hvis de kunne, er jeg sikker på at alle i krateret ville foretrukket å være en skilpadde akkurat nå."

Da de to passerte krateret og vendte oppmerksomheten mot Pool Of Broken Spirits, kunne man se flytende spøkelser duppe på overflaten. Ut av bassenget reiste metallstolper. Det eneste Scrooge kunne sammenligne det visuelle med var en oversvømt skog etter et dusin år med å ha vært under vann. Imidlertid er en oversvømt skog en død skog, men denne uforgjengelige skogen vakte liv på tuppene deres. Ikke alltid, men ofte, glør fra de blinkende buone vekket de slumrende åndene i bassenget.

Scrooge fokuserte på ett spøkelse da det løftet seg fra bassenget. Et eksplosivt lys slapp individet til dets forskjellige ånder. Uten hast, fløy hver frigjorte enhet mot Mog hvor arbeidet med å lage deres Task Of Outreach skulle begynne. Da de to fortsatte langs veien, ble flere ånder vekket, delt inn i deres essens, og deretter beveget seg utover bassenget. Den visuelle dansen til denne rutinen skapte bølger i bassenget som resulterte i at nye ånder ble trukket til årvåkenhet.

En ånd fanget Marleys oppmerksomhet, for den delte seg i fire forskjellige ånder, en for hver Mog. Da en av de fire reiste over hodet mot krateret, smilte Marley. "Utvilsomt ville den ånden ha foretrukket å sove. Den går fra sengen inn i et kratt av torner."

Før Scrooge rakk å svare, blusset en massiv gruppe buer over hele området med metallstenger, som dusinvis av selvødelagte ånder våknet til. "Hva er årsaken til gnistene?"

"Tårer."

Scrooge nølte før han sa: "Å forklare det ville være til nytte, Jacob."

"Har ikke din venn, Mister Faraday, tatt opp dette emnet i et av juleforelesningene hans?"

"Vel, Michael handler om elektrisitet og gnister, men hvordan skal han vite om dette bassenget?"

"Alt innen Transmogrify fungerer innenfor en teknisk metode, til og med bassenget."

"Men tårer...?"

"Ikke hvilke som helst tårer, men sorgfulle tårer fyller bassenget."

"Og metoden disse tårene har for å lage gnistene er...?"

"Salt."

"Hvis det er alt som trengs, så ville Michael sannsynligvis ha visst det," innrømmet Scrooge.

De to gikk, og gikk, og gikk mens bassenget konstant konverterte en ånd til flere ånder. Etter noe som virket som dager, begynte Scrooge å lure på hvorfor kroppsfunksjonene hans aldri trengte oppmerksomhet. Han var aldri sulten, aldri trøtt eller trengte et bad. Det var som om tiden ikke eksisterte, og likevel så det ut til at den reiste mot fremtiden.

Mens de fortsatte, begynte Scrooge å tenke på krateret. Et slikt sted kunne knapt bli trodd, men plutselig dukket det opp en ny sannhet inn i hans sinn, og han utbrøt: "Du løy for Teint."

"Gjorde jeg det?"

«Du sa at du bare ville bruke en Fire Twirler for å redde meg. Likevel reddet du frihetshjelperen ved Chute."

"Ja, det gjorde jeg. Problemet er imidlertid ikke at jeg krysset Teint, men at det var mine siste Fire Twirlers."

Scrooge stoppet et øyeblikk før han sa: "Jeg ville sannsynligvis ha gjort det samme. Ut av refleks, om ikke av annen grunn."

"Vil du? Det var en refleks hos meg også. Bortsett fra at jeg også hadde vissheten om at den benløse ikke ville være i stand til å stige til selve innsjøens overflate uten Apurto. Han ville ha blitt festet under dens Baabel av flammer, og flere føtter som presset ham ned. Skade på sinnet ville ha skjedd med den ånden før Apurto kunne ha returnert dem til veien." Så, mens han pekte på et sted i bassenget, sa Marley: "Se, Ebenezer. Det er Flora."

"Skal vi vekke henne?"

"Nei! Det er ikke noe for oss, dessuten har hun et merkelig utseende. La oss bare la henne sove. Min oppgave er Noahs redning."

"Et merkelig utseende-bry deg om å utdype?"

"Kanskje senere," og med det stilnet Marley.

Reisen rundt reservoaret av sovende var både lang, og til slutt kjedelig. Når de var halvveis rundt bassenget, begynte Fields Of Destructive Compulsions å komme i fokus. Til høyre dukket de slumrende åndene i bassenget, mens til venstre kunne man se Fire Twirlers virvle i alle retninger. Langs veien, på Fields-siden, sto en enkelt rad med trær med to-tommers pigger som løp opp og ned over stammen. Denne skogen av enestående trær omfavnet veien så langt øyet kunne se.

Selv om hver stamme sto rett, uten engang antydning til en bøy, kunne ikke det samme sies om grenene. På rundt fem fot fra bakken vokste hver og en av dem parallelt med veien. Lemmer fra nabotrær flettet sammen, og skapte et maske med tett vekst. Starter i Joakims øyehøyde, det sammenfiltrede gjerdet tilløvvverk utvidet seg høyere enn et neolitisk monument. Fra under grensen av lemmer, så både Marley og Scrooge mens tusenvis av Fire Twirlers danset og snurret i Fields Of Destructive Compulsions.

"Vi må unngå toppene."

"Jacob, vi må unngå flammene."

«Nei, jeg vil ha dem, men de mothakene...» sa Marley og pekte på en trestamme. "De er farlige."

"Selvfølgelig er de det; alt her er farlig." Scrooge smilte, og la så til: "I hvert fall for meg." Hver gliste til hverandre mens de vendte oppmerksomheten mot det enorme antallet kronglete flammer som snurret over landskapet i Fields.

Mens Fire Twirlers snurret rundt og slengte inn i sitt eget slag, fikk de høyeste av dem energi fra hvert støt, mens de minste avtok i kraft og størrelse. Visen av dominans virket brutal.

Scrooge gispet da kollisjonen av tre Fire Twirlers resulterte i total utslettelse av den minste. "Drap de nettopp en ånd?"

"Jeg trodde du skjønnte dette da Teint og jeg diskuterte min fangst av Fire Twirlers. Fire Twirlers er ikke åndene. De er energiåndene som skaper for å hjelpe dem å frigjøre sine giftige vaner."

"Er åndene som skapte de voldsomme flammene som deg selv?"

"Jeg antar det. Ingen i de andre moggene har noen gang stirret på en ånd fra Fields. Vi blir oppmerksomme på dem som individer når de kommer til Abyss. Før da er deres eneste bevis på eksistens de Fire Twirlers," sa Marley og pekte på massen av flammer som omslutter Fields.

"Hvordan kan en ånd skape slike bluss?"

"Det ryktes at de er så fanget i sin tvang ved døden at de blir ute av stand til å frigjøre hele sitt fysiske jeg." Marley så mot de snurrende feltene, og pekte deretter på en mens han sa: "Det ser ut som om en hadde problemer med å stoppe ønsket om å starte branner." Sammen så de på mens Fire Twirler blusset høyt, så avtok, bare for å flamme opp høyere enn før, for så å blinke ned til nesten ingenting.

"Jeg tror du nettopp uttalte en umulighet, Jacob. Hvordan kan det ha seg at en brennende spiral kan forandre ånden som skapte den?"

"Vel, det er unektelig mye fysisk energi i disse tingene. Kanskje det er deres måte å utvikle en Task Of Outreach på. Alt er rykter, Ebenezer. De åndene er en privat del, selv når de kommer til avgrunnen."

"Jeg tror fortsatt du snakker om en umulighet."

Marley så seg rundt, viftet med armen over utsikten og sa, "Beviset på deres eksistens er foran øynene dine. Hvordan de eksisterer for deg er inneholdt i din trosstruktur."

Marley og Scrooges fremgang langs veien forble jevn, selv om Fields strakte seg i nesten-alltid. Hver for seg så de to på flammestrømmen som vevde seg gjennom terrenget. Den konstante bevegelsen av blærende varme skapte retningsstyrte vindkast av kaos. De fleste Fire Twirlers sto over treets barriere av lemmer. Imidlertid var det de som hadde blitt slått inn i skrøpelighet, og for hver rotasjon fortsatte å krympe.

Den vanvidd hypnotiserte Scrooge. Da kraftutvekslingen mellom kolliderende Fire Twirlers svingte, vendte han blikket mot den dominerende flammen foran ham. Den flammende spiralen snurret med eksepsjonell hastighet og smalt i et tre. Før Marley rakk å gi advarsel, blåste Fire Twirlers støt ut hver pigg treet inneholdt.

Marley hoppet på toppen av Scrooge, og tvang ham til bakken. Mens torner skjøt gjennom spøkelset, forble mennesket under ham uskadd, eller det håpet Marley. Da de to skilte seg fra hverandre, sank virkeligheten Marley. Under ham lå vennen hans ubevegelig. Marley ristet Scrooge og spurte febrilsk: "Hvor er du skadet?" Scrooge rørte seg ikke. "Ebenezer! Jeg ser ikke et sår, hvor er du skadet?" Fortsatt forble Scrooge stille.

Marley løftet Scrooge til fanget og klemte vennen sin mens han gråt: "Alt har mislyktes, jeg har drept deg." Og likevel viste Scrooge ingen fysiske skader.

Uten Marleys oppdagelse, flyttet Apurto inn bak de to. Før oppdagelsen kunne gjøres, knurret Apurto inn i Marleys øre som skapte en stivnede spenning i spøkelset. Vaktmesteren til Transmogrify fortsatte å snerre, men Marley ville ikke trekke seg tilbake fra Scrooge. Marley dyttet Apurto vekk og gned Scrooge til våkenhet.

Da Marley hjalp Scrooge tilbake på bena, stoppet han opp før han igjen spurte: "Hvor er du skadet?"

"Vårt? Jeg tror du var min såret, Jacob. Du presset meg, gjorde du ikke?"

"Jeg reddet deg fra treets torner."

"Hvem hadde trodd et spøkelse kunne slå en person i hjel?"

"Så det er det du tror jeg gjorde. Var du død?"

"Jeg husker ikke," svarte Scrooge.

"Vel, døden er verdt å huske, så du var sannsynligvis ikke død."

De to fortsatte på veien, mens de så millioner av Fire Twirlers rase gjennom feltene. Den konstante bevegelsen av energier som kolliderte med trær skapte eksplosjoner avpigger. Nå som Scrooge var klar over faren deres, ble han dyktig til å unngå dem.

Skyvkraften av prosjektilene mot veien var minimal da formålet deres var å forsyne Fire Twirlers med en brennbar olje. Drivstoffet fra pilene ga en raskere forbrenning til flammen. Selv om slutten på en Fire Twirler ikke betyr slutten på den skadelige vanen, indikerer det alltid reduksjonen av energien som skapte vanen. Av denne grunn følger Fire Twirlers tornene.

Marley så på Fields med et spesielt behov. Mens Fire Twirlers smalt inn i trærne, ventet han på at akkurat den riktige typen påvirkning skulle skje. Og så skjedde to nesten

samtidig. En samling av Fire Twirlers slo hverandre med en slik kraft to av dem ble kastet ut på veien. Marley jaget dem.

"Jeg har aldri hatt utfordringen med to på en gang. Ebenezer, ikke rør dem, men hjelp meg med å svinge den ene," sa Marley og pekte på Fire Twirler han ønsket å fange.

"Jacob, hvis jeg ikke kan røre den, hvorfor skulle jeg da nærme meg den?"

"Det kan redde livet ditt," ropte Marley.

Spillet med å fange Fire Twirlers var i gang.

"De to snurrer mot hverandre. Hold deg til baken, Ebenezer."

"Hvordan er det mulig hvis de roterer i motsatte retninger?"

"Bare la den store gå." Marley stoppet opp, og regisserte deretter Scrooge. "Flytt inn bak den mindre Twirleren. Jeg tror jeg kan svinge den mellom oss."

Scrooge hadde fortsatt ingen anelse om hvordan han kunne hjelpe Marley. Instruksjonene som ble gitt ga ingen handlingsdyktig måte å overvinne den brennende tvangen. Det beste han kunne gjøre var å speile det han så Marley gjøre. Da han gikk til høyre, gikk Scrooge til venstre. En oppadgående armbevegelse skapte det samme i Scrooge. Selv om det så ut som om koordinering mellom dem skjedde, var det ikke det.

Marley grep etter halen på den snurrende ilden. Da han sendte flammen gjennom hans spøkelsesaktige hud, kontrollerte verken ånd eller flamme situasjonen. Et tag-spill utviklet seg mellom de to. Scrooge så stort sett på mens Marley sparret med energien til en annens tvang. Komeden var i striden deres uten noen bråk. Det som skjedde virket lekent helt til Scrooge uten forvarsel hylte mens han grep etter baksiden av buksene. Den større Fire Twirler presset seg forbi ham.

Mens Scrooge sjekket singen på bakenden hans, slo den aggressive Fire Twirler inn i den svakere flammen. Både Marley og Scrooge lanserte i motsatte retninger. Kraften fra sammenstøtet skapte en avstand som destabiliserte deres felles tyngdekraft, og Scrooge falt nok en gang ned på veien.

I løpet av neste øyeblikk hjalp Marley vennen sin tilbake på beina. "Bare se på størrelsen på den tingen, Ebenezer." Den nye Fire Twirler snurret med dobbelt så høy hastighet og høyde som hver Twirler alene. "Ebenezer, få den til å følge deg, så skal jeg gripe den bakfra."

Scrooge så på Marley med forvirring. Hvorfor skulle han lokke denne ildens raseri til å jage ham? "Jeg trodde du skulle holde meg utenfor fare."

"Disse ting går sakte. Du kan overgå det, Ebenezer."

Etter et øyeblikks kontemplasjon begynte Scrooge å hoppe opp og ned, mens han viftet med armene og hylte som en skrekk. Den gigantiske flammen begynte å forfølge det sprettende mennesket. Da Fire Twirler fikk fart, ropte Scrooge: "Jeg tror den vil skade meg."

"Du må minne den på tvangen den prøver å overvinne," ropte Marley.

"Er dette da den faktiske ånden?"

"Nei, selvfølgelig ikke; ser det ut som en person? Det er bare den mentale energien som frigjøres av ånden."

"Jeg forstår bare ikke hvorfor du gir den eksistenstrekk."

"For å fortelle deg sannheten, ånder i feltene er så unnvikende at ingen av oss forstår dem. Så kan du bare holde det i din retning mens jeg griper det?" Med det kastet Marley sin eteriske struktur på brannen. Som om den forutså Marleys handling, snudde Fire

Twirler retningen slik at halen nå snurret mot Marley. Flammeskapningen ignorerte Scrooge mens den voldsomt konsumerte Marley.

Marleys hånd fløy forbi hodet til Scrooge. Da Marleys fot ble slynget fra Fire Twirler, fant Scrooge Apurto stående ved siden av ham. "Hjelp meg, Ebenezer, før bevisstheten min blir kastet til poenget," ropte Marley. Scrooge så på Apurto mens vaktmesteren stirret på ham. Ingen av dem flyttet. Marleys spøkelsesaktige deler fortsatte å bli kastet ut av den rasende spiralen. Da det venstre beinet smalt gjennom kroppen til Apurto, reagerte skapningen med å løpe.

«Hjelp meg, Ebenezer», skrek det nå ensomme snurrende hodet.

Da Apurto flyktet fra stedet, forble Scrooge frosset av passivitet. "Er flammen levende?"

Marley gisper etter luft, "Bare du puster her, Ebenezer. Gjør noe!" Mens frykten for hans bortgang drev Marley til stillhet, gikk Scrooge rundt brannen på jakt etter noen svakheter. I frykt for at Marley snart ville bli ødelagt, raste Scrooge gjennom flammen. Med det første trinnet, Scrooge løftet armene over skuldrene, så tok han tak i hodet til Marley da hans andre skritt forlot varmen. Sammen falt de på veien.

I løpet av sekunder var alle unntatt Marleys venstre lillefinger samlet igjen. Da Marley snudde seg mot den sakte stigende Joakim, ropte ånden: "Du har støpt huden din, Ebenezer."

"Jeg er glad i klærne mine."

"Og jeg trodde du bare var en desertør, i stedet kledde du deg?"

"Jeg er VELDIG glad i klærne mine, Jacob. Jeg har allerede mistet frakken min." Mens Scrooge satte sin beskjedenhet tilbake på, la han til: "Den sprengte tingen brente allerede et hull i buksene mine."

Med de to igjen stående, snudde Marley seg mot den svekkede Fire Twirler, og kunngjorde deretter: "Jeg skal få det."

Før Scrooge rakk å gi en lyd, tok Marley tak i halen til Fire Twirler, løftet den inn i håndflaten hans, og sugde deretter flammen gjennom armen og inn i kjeden festet til hjertet hans. Der slo skogbrannen seg.

Uten hast fortsatte de to på veien. Mens de gikk, begynte Marley å stirre på Scrooge, og erklærte til slutt: "Dine øyenbryn er borte."

Scrooge kjente plasseringen av de brente brynene hans, og da han begynte å snakke, la han merke til Marleys manglende finger. "Du er ikke hel selv. Hvor er fingeren din?"

Oppgitt sa Marley: "Det er i punktet. Borte for alltid."

"Hva er poenget, og hvorfor har jeg ikke hørt om det før nå?"

"Det er mye om Transmogrify du aldri vil vite, Ebenezer." Når han tenker spesielt på Point, la Marley til: "Det er mye jeg aldri vil vite også. Men når det gjelder Point Of Visibility... vel, det er en verden uten romlige referanser."

"Å, fantastisk. Nå som det er oppklart... fortell meg i det minste hvorfor du var så redd for å få beinene dine kastet inn i Point?"

"Fordi Apurto ikke kan redde dem. The Point er et rom med en unik tidsflyt. Apurto omgår alltid området."

"Vi kommer til å omgå området også-ikke sant?"

"Vi kan ikke, men vær tålmodige, min venn." Marley la hånden sin på skulderen til Ebenezer, og sa så: «I løpet av få øyeblikk vil vi være i det riket.»

"Jacob, det er ikke en trøst."

"Transmogrifify er ikke behagelig."

"Så jeg har oppdaget."

De neste trinnene gikk de i stillhet, helt til Marley instruerte Scrooge om å "holde hånden hans".

"Hvordan er det mulig, du er ikke kjøtt?"

"Du har rett. Det er jeg som vil holde "kjøttet" ditt, men først trenger jeg at du tar tak i det som ser ut til å være min hånd."

Scrooge gjorde som instruert. De to hendene som møttes, gikk likevel gjennom hverandre uten å komme i kontakt med substans. "Igjen," instruerte Marley. Og igjen presset de hverandres håndflater uten å lykkes. "Her, hold dette," sa Marley og ga Scrooge en delvis eksplodert torn fra et av trærne langs veien.

Den to-tommers lange piggen lignet formen på en trollmannshatt, men den var for liten til selv en leprechaun å ha på seg. Mens Scrooge grep gjenstanden fra Transmogrifify, tok Marley tak i den lukkede knyttneven hans. "Vi er ved poenget. Jeg skal veilede deg."

"Jeg ser ikke et poeng... jeg ser bare veien."

I neste trinn ble Scrooges syn mørkt. "Jeg er blind," skrek han.

«Hold deg rett på hodet, Ebenezer,» hvisket Marley.

**** Stav åtte ****

Konfrontere forræderi

SKROOGE SVEKKET. Instinktivt viklet Marley seg rundt mennesket. Deres delte nærhet strammet seg til da Marley hvisket: "Lukk tankene dine, Ebenezer."

Scrooge mistet grepet om tretornen. Da piggen falt, befestet Marley grepet om vennen sin. Scrooge kollapset inn i Marleys omfavnelse og dempet panikken. Stående som en enhet, begynte den rytmiske svingen til Point å kontrollere deres kombinerte form. Usynlige bølger av en svart eterisk strøm skyllet over dem. I en opp-og-ned-tråkk svingte de to med bevegelsen. Først strekk høyere, så tykkere. Frem og tilbake guppet de, ettersom vinglingen innenfor Pointen aldri avtok.

"Ebenezer, er du rolig?"

"Som en baby som blir vugget i søvn."

"Ta forstand på deg. Vi må holde kontakten. Vil du tillate meg å flytte oss?"

"Flytt oss... hvor er jeg? Nei, vent, hvor er du?"

"Inne i deg." Med denne erkjennelsen rykket Scrooge stivt.

"Ebenezer-vi MÅ holde kontakten." Scrooge-uten å vite hvorfor-forsto. "Vi må nå poenget."

"Jeg trodde dette var poenget," sa Scrooge.

"Bare inngangen."

"Jacob, jeg vil ikke bli her."

"Du vil... kanskje. La meg nå flytte."

"Gjør som du må."

"Slipp deg fri til meg, Ebenezer." Scrooge hadde ingen måte å forstå denne kommandoen, men hadde heller ikke noe ønske om å stoppe Marley. Sakte roet og avslappet svarhetens svai, slik at Marley kunne handle. Spontant begynte Marley å kontrollere kameratens ben. Bevegelsen var langsom og påvirket av bevegelsesbølgene i mørket. Selv mørket i en hvilken som helst hule på jorden ville virket lysere enn lysets tomrom ved Pointen.

Gjennom fordelen ol tidligere erfaringer fulgte Marley de pulserende ekkoene. Mens de beveget seg, gikk bølgene som ble båret av atmosfæren fra en opp-og-ned-bevegelse til en frem og tilbake skyv. Hver fremre benhandling løftet dem litt fra veien. Marley slet med å holde Scrooge i kontakt med overflaten. Når de løp på plass, som om de var i vann, presset bølgens bakoverbevegelse dem også noe nedover. Etter hvert som de beveget seg fremover, økte svingningene til det stigende trykket-så brøt det ut lys.

"Vi er ved Point Of Visibility," kunngjorde Marley. Sammen som en fløt de to over veien.

Scrooge skjermet øynene mot lyset og spurte: "Hvorfor har bevegelsen stoppet?"

"Det har det ikke. Det har nettopp konvergert her i sentrum."

Mens Scrooge blinket flere ganger for å tilpasse seg lyset, spurte han: "Hva styrer det?"

Marley pekte, og svarte deretter: "The Sanctuary Of Innocents."

"En ny Mog?" spurte Scrooge mens han fulgte vennens pekefinger til en tunnel med lys hundrevis av fot foran dem. Mørket inne i Pointen omringet alt bortsett fra fyrtårnet av lys som gjennomsyrrer mørket. Da han begynte å snakke, brøt det ut latter fra tunnelen. Forvirret spurte han: "Fryder lyset seg?"

"Det i lyset er i konstant feiring."

"Hvis det ikke er lyset i seg selv, hva er da den gleden jeg hører?"

"For det meste barn," svarte Marley.

"For det meste...?"

"Det er kjæledyr og noen planter i helligdommen også."

"Hvorfor er det atskilt av mørke?"

"The Sanctuary Of Innocents er hjemsted for ånder som aldri er anløpt. De har ikke, og har aldri, eksistert innenfor kjærlighetens rike."

Scrooge rykket på vakt, noe som fikk Marley til å skifte i ham. Forvirret sa han: "Jeg trodde kjærlighet er arbeidskraften av vårt slag."

"Det er for de som lever til modenhet, men ikke barna som passerer før de blir voksne. De blir med kraften i fødselen deres-glede."

"Det er forskjell på glede og kjærlighet?"

— Arbeidet er annerledes.

"Hvilken er bedre?"

"Bedre? Den uendelige bevisstheten ser ikke ut til å ha behov for hierarki. Dens eneste behov er et av herkomst." Marley trakk pusten dypt og fortsatte. "Likevel innser jeg at du har behovet, Ebenezer. Det er min forståelse at det er tre energier som skaper et kraftigere verk enn kjærlighet. Glede er en av dem. Det betyr imidlertid ikke at den er bedre."

"Babyer er født med en høyere energi enn de vil ha ved døden?"

"Det ser ut til at mennesker trenger et løft ved fødselen. Samfunnet er tøft... og ofte ond i hjertet. Ved modenhet blir et barn bevisst sitt arbeid innenfor kjærlighetens kraft. Før voksenlivet leker de i glede. Det er ingen lett oppgave å bringe et smil til de fleste voksne, men barn yter den tjenesten. Deres verdi er mye større enn bare regenerering."

"Hvordan vet du dette? Har du vært i helligdommen?"

"Ingen fra denne siden av veien kan gjøre det, men de kommer hit for å få kontakt med sørgende foreldre."

"Har du sett dem?"

"Mange ganger. Se," sa Marley og pekte på midten av broen. "Et barn nærmer seg deg nå."

De så på mens ungdommen passerte under dem uten engang å erkjenne deres tilstedeværelse. Da barnet forsvant fra Pointens mørke, spurte Scrooge: "Hvorfor kan vi ikke gå til helligdommen?"

"Som jeg sa, den har en energi som vi voksne har glemt hvordan vi skal omfavne. Hvis du og jeg skulle reise broen til Helligdommen, ville rommet mellom begge Mogs utvidet

seg for hvert skritt. Det motsatte skjer når et barn krysser over til Veien; deres skritt dekker det dobbelte av avstanden."

"Det er nok bra ... siden barn er så små. Men hva er metoden for en slik motstridende utvidelse?"

"Det er inneholdt i substansen av mørket."

"Hvor er logikken i det?"

"Logikk? Ebenezer, menneskeheten lever utenfor logikken, og ofte sannheten, men kanskje en dag vil denne merkelige substansen av mørke og foranderlige rom bli forstått. Kanskje... men ikke av noen av oss."

Scrooge reflekterte over Marleys forsinkelse i Point. Mens kjøttet hans ble kjølt av mørkets kulde, spurte han: "Hvorfor dveler vi her?"

Marley smilte da han svarte: "Ebenezer, føler du ikke tunnelens lys?"

"Lyset? Vil det varme meg?"

Marley tok et dypt pust, som simulerte livet, og erklærte deretter: "Dette er favorittstedet mitt i Transmogrify."

"Men det er mørkt og ... så kaldt."

"Temperaturen er ikke av betydning for meg. The Point gir et sted for ro. En gjenopprettende intimitet omgir meg her. Det er stedet hvor jeg er best i stand til å reflektere over fremgangen min. Jeg finner trøst i mørket."

"Gjøres ikke refleksjon i selve Mog?"

"The Task Of Outreach er planlagt der, men kan være vanskelig å oppnå uten... revisjon. Spesielt for de fordømte uskyldige. Deres vei til Aksept må assisteres av andre ånder." Marley stoppet opp, og avsluttet med: "For meg holder omfavnelsen ved punktet meg fokusert på oppgaven min."

"Så poenget er din trøst?"

"Mitt indrestyrken driver."

Scrooge spurte: "Er det noen gang for vanskelig for deg?"

"Det som er vanskelig er at jeg noen gang har satt meg selv i denne situasjonen. Men selv vanskelighetene er en gave til forbedring, Ebenezer."

"Man kan aldri få for mange gaver."

"Sannheten er at folk flest ikke mottar nok gaver."

«Jacob, folk flest vil ikke ha «vanskelige» gaver. Kan vi dra nå? Kulden er for skarp for meg."

"Jeg vil gjerne at du skal oppleve Burst før vi går inn på veien igjen. Tror du du kan fortsette en stund til?"

"The Burst ... vil spenningen noen gang opphøre på dette stedet?"

"For deg... sannsynligvis ikke."

"Hvis det er trygt... vel, Jacob, bare få det til."

"The Burst ser ut til å være generert av avstanden mellom Point og Sanctuary. Jeg kan ikke bare... få det til. En viss rotasjon innenfor dette stedet skjer i øyeblikket av vindkastet oppover. Imidlertid, som tikken på en klokke, kommer denne svingningen snart."

"Gjør meg varmere!"

"Du vet at jeg er kald som en stein, men jeg har en Fire Twirler. Jeg ville ikke bruke den ennå, men jeg vil hvis du må varmes."

Scrooge lurte også på om han skulle bruke Fire Twirler på varme. Mens tennene klappret, ga han til slutt tillatelse til å konsumere energiblusset. Marley okkuperte samme plass som Scrooge, og fjernet Fire Twirler fra hjertekjeden hans. Utgivelsen forårsaket et utbrudd som brant et hull i Scrooges skjorte. Yelp ropte Scrooge: "Varm meg, ikke lag meg!"

"Smerten din er ikke bevisst." Marley stoppet før han la til: "Jeg er for nær deg til å unngå en bit av brannskader."

Fire Twirler tilførte både varme og lys til hele omgivelsene. Mens Scrooge så en flodbølge av mørkhet nærme seg, svarte han: "Jeg tviler på at jeg vil...", men før han rakk å fullføre tanken, traff Burst.

Den gjennomtrengende "Zheeiep" av bølgen hindret paret rett opp ut av det ekstreme mørket og inn i rommet over det hele. Reaksjonen fra de to viste motstridende lidenskaper. Marley gledet seg over turen, mens Scrooge ropte i redsel. Marley drev tilbake mot veien og forsikret Scrooge: "Jeg har deg sikret i meg. Frykt ikke, Ebenezer."

Mens de fløt nedover, pekte Marley mot Sanctuary Of Innocents og sa: "Er ikke det en grunn til ærefrykt?" Med en forsiktighet som nærmet seg panikken til et lam som sporet en løve på jakt, undersøkte Scrooge synet foran ham. Lyset fra en svak utstråling dukket opp på hver side av mørket. Mens han stirret for å analysere det visuelle foran ham, kom perifere halvmåner av lys i fokus. Både høyre og venstre lysskjær speilet den andres glød. Da Scrooge flagret med Marley tilbake mot veien, skjønnte han at lyset fra

Point var blitt skapt av disse to buede formene. Deres kombinerte glans satte søkelyset på området der barna kom inn på veien... og ånder ventet på utbruddet.

Da de gikk ned, så paret hele området under dem. The Corridor Of Phantoms blokkerte den visuelle scenen til Veien, men ga likevel en stadig skiftende visning av ånder som reiste til og fra Abyss. Alle Mogs var synlige, med Plains Of Violence og Abyss Of Final Transmogrify som de fjerneste fra syne. Scrooge gispet av vidstrakten av Fields Of Destructive Compulsions. Han lurte på om det kunne ta lengre tid å gå forbi millioner av Fire Twirlers.

De to så på hvordan lyset flammet opp og ut av avgrunnen. Blinkene av blåhet ga lyset i alle Mogs bortsett fra én. Halvmånene fra hver side av Sanctuary Of Innocents tente et blendende gult lys som bare opplyste den Mog. Fargene blått og gult kombinert i Scrooges hjerte for å skape det grønne lyset av ro.

Gledestårer overveldet Scrooge. "Hvorfor er jeg så glad?"

«Det er barna. Lys bærer mer energi enn bare farge og lysstyrke. Lys holder også på følelser."

"Nei, det gjør det ikke."

«Selvfølgelig gjør det det. Bare spør enhver parrende ildflue hvorfor de blinker med halen."

"Jacob, jeg har aldri hatt en ildflue som har sagt noe til meg. Imidlertid vil jeg tenke på ideen om at lys kan holde på følelser."

Det langsomme fallet tilbake i Pointens mørke fikk Scrooge til å blinke vilt med ønsket om syn. Med føttene på veien igjen, spurte Scrooge: "Kan vi dra nå?"

"Uten forsinkelse." Men før et skritt kunne tas, ble forbindelsen deres til hverandre tilintetgjort. En Fire Twirler smalt gjennom Marley på jakt etter den raskeste frigjøringen

fra flammen. Både brannen og Marleys grep om Scrooge gikk tapt. "Nei, nei, nei! Jeg trenger ikke denne vanskelige gaven," brølte Marley.

"Jacob, Jacob!"

"Står du, Ebenezer?"

«Nei, jeg er forkrøplet. Finn meg!"

"Jeg visste at jeg burde ha reddet Fire Twirler. Jeg har ingen anelse om hvor jeg har landet."

"Du snakker på et normalt nivå. Så du må være i nærheten."

«Jeg skal prøve å høre meg tilbake til deg, Ebenezer. Hvisk så lavt som mulig,"Jeg er her," så gjentar uttalelsen med noen sekunders mellomrom, men bare litt høyere."

Scrooge gjorde som forespurt. De to første vokaliseringene var uten volum, men med den tredje snudde Marley seg mot lyden. Den langsomme forsterkningen hjalp ham med å lokalisere det falne mennesket. Bit for bit beveget Marley seg i Scrooges retning. «Jeg er nesten frossen», var de siste ordene som ble sagt før stillheten stoppet all bevegelse mellom dem. Bare mørket stemte. Med hver bølge kunne en lav 'zheeiep' høres når strømmen konvergente ved punktet.

"Ebenezer, Ebenezer! Beveg deg-bekjemp kulden!"

I en svak innsats strakte Scrooge armene. Marley snudde seg i sirkler og prøvde å finne sin kollapsede venn. Stønnende fortsatte Scrooge å bevege seg, så skrek uten forvarsel av smerte, "Jeg stakk meg bare fast med den trassige tornen du ga meg. Jeg tror jeg blør."

Før Scrooge helt klarte å uttrykke smerten fra tornen, tok Marley tak i skjorten hans, og deretter løftet han Scrooge opp på føttene med den mentale styrken utover musklene. Scrooge sto stivnet da Marley nok en gang tok tak i tornen. Han tok både hånden og piggen og sa: "Det er 13 trinn i mørket. Kan du ta noen av dem, Ebenezer?"

"Er det et alternativ?"

Snikkende svarte Marley: "Det er min gamle venn. Kulden kommer ikke til å endre seg, så begynn å bevege bena. Jeg vil veilede deg."

"Vel, Jacob, jeg er sikker på at jeg ikke kommer meg ut av denne iskalde svarte bevegelsen uten deg."

Klønede gikk de to stivbeint utover Pointens kalde mørke. Mens det tok minutter før veiens varme trengte inn i Scrooge, så de begge på da Fire Twirlers krasjet rundt Fields Of Destructive Compulsions.

"Vi har litt mindre enn halvparten av feltene å passere før vi kommer til Abyss," informerte Marley mens han pekte på det fjerne hullet. Scrooge så da blink av blått lyn slo opp og ut av hulrommet. "Mye aksept blir skapt i det reiret av oppfyllelse."

Marley hadde håpet de ville reise i stillhet til etter at han hadde samlet de seks Twirlers hans hjertekjede ville holde, men Scrooge var urolig og trengte trøst. "Det er grusomt å ta et barn," mumlet Scrooge.

Marley stirret på Scrooge, og spurte så: "Ta et barn hvor?"

"Fra familien deres, selvfølgelig."

"Jeg forstår." Marley stoppet, trakk pusten dypt og pustet ut med et sukk som utmattet hans spøkelsesaktige form. Han stoppet midt i skrittet, ristet bare på hodet og sa: "Det tapet er følelsesmessig utilnærmelig."

«Hvis det er «utilnærmelig», hvorfor skjer det? Jakob, hvorfor dør de unge noen gang?"

Marley stilnet seg med vilje, og sa så: "Det var Noahs spørsmål." Scrooge så på mens vennen hans strevde med å finne neste tanke. Til slutt begynte Marley å forklare. «Det er mitt første minne om Noah. Han var knapt i skolealder, og jeg... Jeg hadde fortsatt på meg babyklær."

"Vanskelig å tenke på deg i babyklær."

"Noah hadde en katt. Jeg tror han bare kalte den 'Katt', men mangelen på et navn reduserte aldri hengivenheten han så ut til å føle for skapningen." Marley stoppet opp, og sa så: "Det var vår, kan jeg tro, og regnet var konstant, så vi lekte innendørs. Jeg tror vi hadde en brann på gang, men jeg er ikke sikker. Uansett, en nyfødt slange krøp under døren på jakt etter et tørt sted hvor den ikke ville drukne. Før den i det hele tatt var helt innendørs, hoppet Cat på den og drepte den i ett raskt trekk."

"Hva gjorde du?"

"Jeg så nettopp på Noah mens han forsøkte å gjenopplive denne fire tommer lange slangen. Men det var selvfølgelig ikke mulig. Så da solen neste gang skilte skyene, hadde han en begravelse for slangen og... han gråt."

"Men du gjorde ikke det?"

"Det var en slange, Ebenezer. Bryr mennesker seg noen gang om slanger?"

"Vel ... Noah gjorde."

«Nei... Noah brydde seg om alderen... ungdommen til slangen. Det var det han snakket om i flere uker etterpå."

— Så begravelsen var ikke slutten på saken?

"Det var mer som begynnelsen." Marley så rett på Scrooge, og sa så: "I lengste tid fortsatte han å si ting som, 'den slangen skulle aldri blitt født', 'hva har den slangen noensinne oppnådd', og min minst favorittkommentar, 'den eneste opplevelsen slangen hadde var en skrekk'. Noah var uten tvil plaget av mangelen på livsløfte om bare å få overleve. Han kunne ikke forstå hvorfor slangen ble født bare for å umiddelbart bli drept. For ham var dette kaos, barbari og rett og slett ikke riktig."

"Det virker ikke riktig for meg heller, Jacob."

"En ungdoms død ... den døden handler om hva den etterlater seg. For et søsken bringer det ofte hjem, for første gang, realiteten at de også er sårbare for et lignende tap. For de kjærlige foreldrene knuser det hjertene deres, så tvinger det til endring."

"Så du tror dette skjer fordi foreldre ikke gjør justeringer når de burde?"

«Det kan virke slik, men nei, et barn dør ikke for at noen andre skal gjøre revisjoner. Men ... tvungen endring skjer etter et slikt tap." Marley stoppet opp, og avsluttet med å si: "Noen endringer er fordelaktige, mange er skadelige, og til tider... de kan være begge deler."

"Hva med barnet? Hva med det de har mistet?"

«Dette er vanskelig for mennesket å forstå, men barnet eksisterer fortsatt og har nye erfaringer. De mistet jordens møte, men befinner seg fortsatt innenfor fysiskheten til den uendelige bevissthetens skapelse."

"Men ingenting av dette forklarer det harde ved et barns død," klaget Scrooge.

"Som jeg sa før, er denne prøvelsen følelsesmessig utilnærmelig. Det knuser hjertet mens det bedøver sinnet. Jeg har ingen andre svar enn det å gi deg, Ebenezer.»

«Men det er ikke noe svar i det. Det er som å si at det er... fordi det er det. Svaret ditt er en flukt fra samtalen.»

«Ja, det er det», sa Marley mens han tok tak i halen på en Fire Twirler, og deretter sugde den inn i hjertekjeden hans. I en lang stund gikk Scrooge i stillhet, og lot raseriet bygge seg, mens Marley tankeløst grep tak og deretter sikret hver Fire Twirler som krysset deres vei.

Til slutt brøt Scrooge ut. "Hvis det er et slag i ansiktet å begå selvmord, er det ikke et like slag i ansiktet til menneskeheten når et barn dør, og potensialet deres går tapt?"

"Ebenezer, vi er bare maur som prøver å forstå føttene som beveger seg rundt oss." Når han innså at dette svaret ikke kom til å løse vennens problem, la han til: "Men ingen mennesker vil noen gang kjenne sinnet til den uendelige bevisstheten før de selv blir de samme som den uendelige bevisstheten."

Forbløffet spurte Scrooge: "Kan det skje?"

"Vel, la oss bare si at ideen er mulig." Marley kremtet og la så raskt til: "Vi kommer alle fra skaperverkets substans."

Mens Marley stoppet, spurte Ebenezer: "Er ikke den uendelige bevisstheten skaperen?"

"Det er min forståelse."

"Hvordan skapte det seg selv?"

"Jeg tror det er som å kjenne navnet på den uendelige bevisstheten, mens vi mennesker ikke har ørene til å høre det." Scrooge stirret på Marley mens han fortsatte å forklare. "Det er et lignende problem med å forstå hvordan skapelsen er bygget. Mennesker, og spesielt jeg, Ebenezer, har ikke sinnet eller erfaringer til å forstå konseptet med å fysisk skape selvet fra bare en-tanke."

"Det vil bety at tanker er fysiske. Det er ingen logikk i det, Jacob."

"Og likevel eksisterer den fysiske verden, Ebenezer. Det måtte begynne på en eller annen måte."

«Jeg lurer på om den uendelige bevisstheten i det hele tatt er fysisk... Kanskje den var i stand til å skape den fysiske verden fordi den er ånd. Akkurat som kunstneren som maler aldri blir lerretet."

"Så smart tanke, men det er alt det er, en mening uten bevist kunnskap."

"Du frustrerer meg, Jacob."

"Vår mangel på forståelse er ikke en fiende. Det er bare begrensningen som tillater oss ønsket om personlig perfeksjon."

"Det er forvirrende. Så vi blir perfekte når vi forvandler oss til et... et sirup... kalt aksept?"

"Aksept er ikke slutten, Ebenezer." Scrooge bare ristet på hodet frem og tilbake mens Marley klargjorde forståelsen. "Det er mer. Bli vant til transformasjon, for den tar egentlig aldri slutt. Imidlertid er veien utover Aksept for godt opplyst for de fleste å følge."

"'For godt opplyst'? Selv om jeg lukker øynene?"

"Kan du navigere uten øynene dine, Ebenezer?"

"Så i hovedsak er det bare blinde som er i stand til å bli mer enn aksept?"

"Finn metaforen i den forståelsen, Ebenezer, for den uendelige bevissthetens opplysning bor innenfor den nesten usynlige, men overopplyste ruten."

"Humbug."

"Og der ligger hovedårsaken til at de fleste mennesker aldri blir en skaperkraft-deres egen tvil."

Irrelevant samtale fortsatte mens vennene gikk mot Abyss Of Final Transmogrify. Blått lyn slo gjentatte ganger inn i atmosfæren. For Scrooge så hvert blits ut til å gi veien vidstrakt. Til slutt kom han med kommentaren: "Vi tar ingen avstand mot den sprekken."

Marley tenkte bare for seg selv før han sa: «Mosjon uten bevegelse, det høres ut som et parlamentsmedlem». De så begge på hverandre, men bare smilte da Marley skapte det han trodde ville være en løsning på trege ben. "Jeg har aldri hatt en grunn til å prøve dette-men..."

"Du kommer til å sjokkere meg, ikke sant?"

"Jeg skal flytte oss." Før Scrooge rakk å reagere, trakk Marley en Fire Twirler fra hjertekjeden hans. "Jeg trenger at du går inn i lemmene mine."

"Lemmer? Tre?"

"Mine ekstremiteter, vedhengene mine... lemmene mine... vi må kombineres før jeg kan bruke dette," sa han og løftet opp den snurrende flammen.

"Kan du ikke gå inn i mine... lemmer?"

"Ja, skal jeg gjøre det?"

"Hvorfor spør du? Du har aldri..."

Marley presset seg inn i Scrooges struktur, og satte deretter Fire Twirler under deres felles føtter. Umiddelbart tvang spinnnet begge oppover, deretter fremover med en hastighet ingen av dem tidligere hadde opplevd. Da de løp over veien, ropte Marleyd, "Raskere enn en hest."

"Raskere enn å falle utfor en klippe. Jippi!" Scrooge hylte mens de reiste med en hastighet som gledet. Da en Fire Twirler brant seg ut, trakk Marley en annen fra lenken sin for å fortsette bevegelsen fremover. Da de seks flammene var oppbrukt, stoppet de. Marley fylte deretter opp energiutbruddene før hun fortsatte inn i avgrunnen. Denne aktiviteten gjentok seg helt til de begge var ved terskelen til den enorme kløften.

Da de nærmet seg kanten av Abyss, tvang Marley en sjette Fire Twirler inn i hjertekjeden hans før han spurte Scrooge: "Er du klar til å hoppe?"

Joakims munn åpnet seg uten å si et tungt sukk. Som på signal, for å få størst mulig effekt, sprakk et lyn oppover ut av hullet. Kraften til utslippet rystet fundamentet til stupet. Mens Scrooge stabiliserte seg, spurte han: "Hvor er bunnen? Hvordan kan jeg overleve fallet?"

"Med steinene i lommene."

"Du har steiner for hjernen, Jacob."

"Jeg har ikke lenger hjerne, Ebenezer. Jeg har bare tanker."

"Humbug."

"Er det igjen ditt nye beste ord?"

"Humbug."

"Har du fortsatt steinene jeg ga deg?"

"Ser du tipsene deres?" sa Scrooge mens han pekte på formasjonene som stakk ut utenfor lommene hans.

"Bra, hopp nå inn. Steinene vil bremse deg."

«Jeg har ingen tro på...» Men før Scrooge rakk å holde bakken, kastet Marley seg inn i vennens kropp, og gikk ham raskt over kanten av overhenget.

Skriket fra Scrooge var høyere enn det neste lynet. Da han akselererte mot en ukjent fremtid, begynte buksene å ri høyt rundt formen hans. Joakim rykket i skrittet hans i håp om å lindre presset fallet påtvunget hans menige.

Og så ... skjedde det ... han bremsset ned mens synet av avgrunnen kom i fokus. Fargebølger konvergente ved Scrooge, mens det utviklet seg en oppdrift rundt ham. Et lyn som drev trygt nedover, skjøt forbi og dannet et mønster som omgikk all bevegelse i avgrunnen. Det etterlot bare en ladning av friskhet, både i lukt og prikking, i det hule skaftet. Mens lynet fortsatte å gnistre og boltre seg i det omkringliggende rommet, observerte Scrooge fargene og buktende kurver på veggene. Fargene-alle med en metallisk glassighet-forsterket Scrooges syn. Skinnende vegger av livlige gule farger, magenta, grønt, blått og lavendel bidro til å lyse opp nedstigningen hans. Scrooge kjente en strøm av verdighet i fargene, en glans av prakt.

Da de drev i en kombinert form, saknet Scrooge til slutt i en slik grad at Marley følte seg komfortabel nok til å skille seg fra ham. Marley beveget seg utenfor Scrooge og så vennen sin stupe. Marley fungerte kun i responsmodus, og sveipet under Scrooge, og lot deretter vennens kropp passere gjennom ham. Da bevegelsen kombinerte de to, tok Marley tak i Scrooges form; da og først da ble menneskets vekt sakte. "Jeg trodde det var lodestones som bremsset deg." Marley pekte på veggene, og la så til: "Man kan ikke kaste disse steinene hardt nok til å selv komme i kontakt med denne innhegningen."

"Hva mener du? Hva skjer med steinene?" spurte Scrooge.

"De slipper bare noen få meter fra barrieren."

"Skal jeg fjerne min?"

"Nei, la oss ikke ta sjansen på resultatet."

Mens de beveget seg nedover, fløt en mengde ånder gjennom avgrunnen, og overfylte området med refleksjoner av pastellfarger som glitret av kroppene deres. Ettersom det øvre området av Transmogrify bar en dyster atmosfære, så var det at det nedre området, Abyss, glitret av jubel. Hver lyd, hvert vindkast, hver bevegelse i Abyss spratt av de metalliske veggene, og returnerte deretter til ørene i form av musikalske toner. Da paret falt dypt ned i hullet, begynte en udefinert, men likevel strålende, sang å gjenlyde med oppløftende følelser.

Scrooge likte den vertikale kysten; selv om steinene i lommene hans fortsatt genererte et ubehagelig rykk, fikk han seg til å sette seg inn i irritasjonen. Lukket øynene og melodien fra veggene omringet formen hans. Toner prelltet av hver eksponert overflate av huden. Hendene hans, som ble forsterket av alder, følte lite. Men åh-spenningen i ansiktet da de dirrende tonene tok kontakt! Hver kilte som en fjær mens den beitet overflaten.

Mens en konstant storm av lyn blinker mot himmelen, ble Scrooge betatt av formene som steg opp under ham. En forvirring av skyhøye monolitter dukket opp. Komplekset kombinerte det visuelle til det fargede metallet med et system av strukturer designet for spesifikke formål. Pyramider av forskjellige former og oppsett fylte hele bunnen av avgrunnen.

Innenfor senterkonfigurasjonen oppsto nettverket viet til innsamling av aksept. Oppsettet lignet på en tvillingpyramide som står nedenfra og opp med spissen begravd. På den ene siden fosset den renere Coss Acceptance inn i et slingringsmotiv, som så forsvant inn i... det ukjente. Hele tiden gled en flom av normal aksept inn i et eget kammer i den kombinerte pyramiden.

Scrooge fulgte de forskjellige buktende mønstrene til gresk nøkkel fra ett byggverk til et annet i håp om å forstå hver bygnings funksjon. Bortsett fra at ingen var bygninger. Alle unntatt to områder var enten høyresidige eller opp-ned pyramider.

Et av pyramideområdene oversvømmet hele stedet med aktivitet mens ånder blandet seg mens de ventet på tur på Walkway Of Transmoglify. Tre elektrum-gull, sølv og kobber-pyramider omringet en vei som består av to lange horisontale krystaller. Hver kvartskrystall hadde punkter i begge ender som møttes i midten av gangveien. Når en ånd først stilte seg rett over begge punktene, konvergente en eksplosjon av energi fra elektrumpyramidene til blått lyn, som deretter konverterte ånden til Aksept.

Festlighetene ved Walkway, av horder av ånder, skapte en visuell forvirring som svimlet sinnet. Likevel luktet området av entusiasme for oppgaven-Mogrification. Mens en fengslende visjon av Walkway fortsatte, la Scrooge merke til en trapp som klatret opp mot Upper Mogs.

Hvert metalltrinn i trappen hadde en annen slitebane og stigerørstørrelse. Scrooge undret seg over denne forskjellen til han innså at størrelsen deres så ut til å være kontrollert av farge. De gylne trinnene hadde den høyeste stigningen, men slitebanen var så smal at selv en barnefot bare kunne bruke tærne til å gå på den. Dette ga de smale trinnene et stigeutseende. Med hver progressive farge på regnbuen ble stigningen mindre, ettersom slitebanen ble utvidet. Lavendeltrinnene viste den bredeste slitebanen, men var så liten i høyden at det så ut til å være flat-mer som en rampe enn et trinn.

En samling ånder fløt opp og ned i trappeoppgangen mens følelser av glede danset gjennom. Hva som forårsaket den gode jubelen kunne ikke fastslås, men uansett hva det var lot Scrooge smile.

Mens Marley og Scrooge drev mot kjærlighetssamlingsstrukturen, stupte en sky av Coss Acceptance over dem. Massen kjørte med en hastighet godt over tyngdekraften og kom så nærme at Scrooge skrek. Akkurat som han fryktet kollisjonen med kjærlighetsenergien, delte væsken seg, strømmet så rundt dem, og til slutt kom den inn i oppsamlingsbeholderen.

Dråper av aksept slengte over hele paret. Kontroll over deres nedstigning forlot Marley da aksepten trådte i kraft. Fnisende, så ler, tok han tak i kanten av innsamlingspyramiden. Han slapp Scrooge ved å plassere dem begge på hjørnet av tårnet. Med bena dinglende over kanten, klarte ikke paret å kontrollere guffen. Det var ingen humor her, bare den utrolige lettheten Aksepten ga dem, som gjorde alt til en spøk.

Scrooge satt på hjørnet av komplekset og lo: "Det var litt av et fall."

«Fra alle andre steder enn nåde,» humret Marley.

Scrooge bare ristet på hodet og fniste tilbake. "Det gir ingen mening."

"Tro meg, Ebenezer, det meste gir ikke mening." Han smilte, så blunket han til vennen sin mens han la til: "Konseptet er kile." Ute av stand til å kontrollere latteren, falt Marley av bygningen, og falt deretter mot de fem hi under dem. Før Scrooge ble påvirket av separasjonen, svarte Marley tilbake: "Er du fortsatt med meg?" Marley vendte tilbake til kanten av hjørnet og så på Scrooge, stoppet opp og spurte: "Kan du nesten ikke vente med å dø?"

En nervøs fnis brøt ut fra Scrooge da han svarte: "Og bli sittende fast med deg igjen. Jeg vil heller leve." Sammen lo de, og lo, og lo av den tanken.

Ettersom dråpene av Acceptance ble absorbert av huden deres, begynte både Marley og Scrooge å stille hylen. Livligheten ved Walkway Of Transmogrification krevde konstant varsel, men etter noen øyeblikk vendte Scrooge blikket mot den motsatte siden av Abyss.

Med fokus på en massiv platinaarena, så Scrooge akkurat da en enarmet, hodeløs ånd kom inn på Farewell Platform. Tre platinaeiker stakk horisontalt ut fra plattformen. Hver ble satt i en 45-graders vinkel fra de andre, med det midterste tverrstykket som både det lengste og bredeste av trioene. På toppen av de tre platinastengene var det enorme horisontale krystallpunkter. I endene av både ytterste høyre og ytterst venstre eiker sto et ekstra vertikalt kvartspunkt. Bak hvert krystallpunkt skapte en oppreist platinastolpe kombinert med kvarts en edelsten som gnist med den minste bevegelse. Sentertalken hadde ikke denne funksjonen; i stedet hang dens horisontale kvartsspiss over en oppned pyramidetrakt.

Joakim så den enarmede hodeløse ånden stå stille som en statue på toppen av plattformen. De observerte begge området da det begynte å fylles med en gyllen dis. Skyen, inneholdt av sin egen usynlige struktur, sløret synet deres. "Noen tror at tåke er den uendelige bevisstheten."

"Det er vanskelig å se for seg det uendelige bevissteå være noen form for fysisk form," svarte Scrooge.

"Virkeligheten er at du bare ikke kan forestille deg det som en sky."

"Ja, det virker for enkelt. Så fortell meg, Jakob, hvorfor tror ånder at tåken er den uendelige bevisstheten?"

"Fordi den uendelige bevisstheten personlig hedrer ånden som er modig nok til å gå utover en håpløs situasjon." Marley så på mens Scrooges nysgjerrighet utviklet seg, og formidlet til ham: "Når en ånd er innenfor Farewell Platform of Instant Transmogrification, blir de igjen omgitt av lyset fra den uendelige bevissthetens kjærlighet."

— Redder det dem?

"Nei, oftest er deres aksept uren, men den uendelige bevisstheten trekker alltid det sterkeste positive fra den ufullkomne ånden. Den beste egenskapen blir deretter innlemmet i den uendelige bevissthetens egen individuelle ånd som en tanke."

"Så sannheten er at Instant Transmogrified-ånden også lever for alltid? Hva er så hensikten med krateret?"

"Det er bedre å tenke på en slik ånd som å være borte, men husket. Mens jeg ikke er borte, men knapt husket, så kanskje den ånden der nede er bedre plassert enn meg." Marley la hånden sin på Joakims skulder, og forklarte så: "Og om krateret, du vet at det ble skapt av menneskelige handlinger, gjør du ikke?"

"Som trist hvordan den ukontrollerbare hendelsen med Coss release kan ødelegge en annens hele eksistens."

"Jeg er sikker på at det var veldig trist for den ånden da den innså at Apurto spiste hodet. Krateret er en kompromissløs Mog."

Mens de to satt og ventet, uten noen indikasjon på en trussel, eksploderte plattformen. Lysskår skjøt gjennom området og satte gnister på paret. Marley ga ingen oppmerksomhet til glørne. Scrooge på den annen side gjorde alt for å unngå blusene. Forsøket var tappert, men forgjeves, for gnistene landet over ham. Imidlertid var frykten hans for flammene ubegrunnet, for da de landet på hud hadde de ingen effekt på det. Selv om ildstormen var synlig, var den like spøkelsesaktig som Marley selv.

Da han skjønnte dette, roet Scrooge seg til ro for å se på plattformens lysshow. Da den gyldne disen forsvant, forble ingen fantomdeler synlige. En transformasjon til den midtre horisontale krystallen hadde skjedd og ble behandlet. Et matt grått lys begynte å dannes i den krystallen. Sakte beveget gløden seg frem og tilbake i kvartsen, og ble lettere og lysere gjennom bevegelse. Når den var rensset, strømmet den lysne aksepten ut av krystallens spiss og inn i den opp-ned pyramidetrakten. "Det var en uheldig ånd," sa Marley.

"Hvordan kan du si det?"

"Vel, se... bare den uendelige bevissthetens kjærlighet ble samlet," sa han og pekte på midtkrystallens flyt av aksept.

"Hvordan vet du det?"

"Hvis bare en bit av personens kjærlighet hadde blitt samlet, ville den ha strømmet inn i de to ytre krystallene, og deretter blitt gjort til Aksept," sa han og pekte på de kombinerte platina-og kvartsstenderne. "Men akk, nå er den ånden bare et minne."

En lang pause utviklet seg før Scrooge sa: "Vel, det er i det minste et minne i skaperens sinn."

Marley så sidelengs på Scrooge, smilte, og svarte så: "Det er virkelig noe... i det minste."

Hele området av Abyss nynet av aktivitet da Walkway Of Transmogrification igjen ble det dominerende bildet. Mens paret satt på kanten, med bena dinglende over Acceptance-samlingspyramiden, observerte Scrooge ånder som kom og gikk under ham. Rett under dem sto fem opp-ned traktpyramider, hver av forskjellig størrelse, men likevel koblet sammen til én struktur. Den jevne strømmen av ånder inn i hver passasje med trakt bidro til avgrunnens travelhet.

"Er du uthvilt, Ebenezer?"

Joakim tenkte på det spørsmålet, og spurte deretter: "Bør jeg være sliten?"

Marley bare lo, og svarte så: "Vel ... ikke hvis du ikke er det. Vi har imidlertid en oppgave foran oss."

"Så, med andre ord, jeg burde være uthvilt?"

«Vi må nok begge være «godt uthvilte» for dette. Å drive inn i den hi," sa Marley og pekte på en av de større pyramideåpningene, "vil kreve-årvåkenhet."

"Så Noah er i det hullet?"

"Ja, han er i Den Of Anger, eller som du kaller det-"det hullet". Men tiden er på vår side, for den eksisterer ikke. Så vi kommer inn når du er klar."

"Må jeg bestemme?"

"Vi vil handle etter ditt ord."

Scrooge bare lo. "Du er et mysterium, Jakob."

"De fleste er."

"Og åpenbart, det er ånder også."

Sammen så de bare ånder stokke rundt dem. Handlingen ved Walkway er den mest dyptgripende på grunn av den periodiske jubelen av oppstemthet som fulgte hvert eneste blått lyn. Da en ånd forvandlet seg til Aksept, spratt den neste i køen i påvente av glorifisering. Prosessen var rask, for det tok lengre tid å komme inn i Walkway Of Transmogrification enn det gjorde å bli Acceptance.

"Se, se, Jakob...det er den funksjonshemmede ånden som hjalp oss."

Mens de så fantomet bevege seg til midten av den dobbeltspissede krystallveien, spurte Scrooge: "Vil den ånden gjenvinne beina ved Mogrification?"

«Det han mistet var av kjøtt. Det han får tilbake er i ånden, som allerede er perfektjonert."

De tre elektrumpyramidene ga energi. Mens styrken bygget i monumentene, så den benløse ånden direkte på Scrooge og Marley, og sa ordene "Navalny Zelenskyy." I løpet av det neste øyeblikket kom blått lyn over ånden, som deretter ble Aksept.

"Hva betyr det-Navalny Zelenskyy?" spurte Scrooge.

"Jeg tror det kan være navnet hans. Husker du på Chute da han erklærte at vi aldri ville kunne glemme det når det først var blitt hørt?"

"Ja, jeg husker det, men jeg forsto ikke hvorfor han sa det, for navn har alltid vært vanskelig for meg å huske. Imidlertid vil jeg aldri glemme generøsiteten hans og hjelpen han ga meg."

"Og likevel var han ikke glad for din tilstedeværelse her."

"Tror du at han hjalp meg for å få meg raskere ut av Transmogriphy?"

"Det er en tanke, men du bør ikke på noe tidspunkt erstatte handlingen hans med motivet hans. De to henger sammen, men aldri de samme."

"Hva er viktigst?"

"For oss som ble skapt i kjøtt og blod... har handlinger konsekvensene."

Scrooge observerte alle hendelsene ved Abyss, mens Marley bare så på at han så på. Ingen av de andre åndene ga den levende, eller hans spøkelsesaktige venn, noen oppmerksomhet. I stedet opptatt de seg med arbeidet med sin egen Mogrification, og reiste inn og ut av avgrunnen mens de jobbet for å reparere skadene de forårsaket andre. Det er det enkle arbeidet, for når Task Of Outreach først hadde blitt dannet, da, og først da, kreves ånden for å eksistere innenfor smerten ved offer. Etter en lang sitting sa Scrooge til slutt: "Hvis det er opp til meg... så er jeg klar."

Med avtalen om å fortsette, flyttet Marley tilbake til Scrooges form, og gled deretter sin doble form ut av kanten. Marley beveget seg nedover, mot den opp-ned-pyramiden ytterst til venstre, og kommenterte Den rett under dem. "Hold deg stille som et kadaver, Ebenezer. Vi ønsker ikke å havne i den destruktive tvangshulen."

Mens de drev mot hulen der Noah eksisterte, sa Scrooge: "Det virker som en bedre hule enn sinnehulen der Noah er."

"I Den Of Anger kan man føle farene. Men i den hulen," forklarte Marley og pekte på den største opp-ned pyramiden, "kan de merkeligste hendelsene fange en drivende ånd."

"Jeg vil ikke bli fanget noe sted rundt her."

"Så gi etter for meg når vi beveger oss."

"Er jeg ikke allerede?"

"Bare ikke vek før vi er inne i hiet."

Sammenbundet i form beveget paret seg sakte mot det firkantede hullet. Etter andre ånder gikk Marley inn i Den Of Anger. Krysset inn i Den sifonerte vennene og lyset deres til en spiral. Mens virvler av lys snurret rundt dem, grep Marley Scrooge hardere. Fra utsiden syntes hiene å være korte; Men når de først kom inn, forårsaket en utvidelse av rommet et fall nedover større enn et fjell.

Mens de to virvlet rundt i sitt lyskast, beveget mindre tette ånder seg forbi det levende mennesket og hans døde venn. Enten den delte tyngdekraften eller lodestones bidro til å bremse parets fall. Marley ønsket ikke å teste hvilken, eller om begge, påvirket dem. Han var bare takknemlig for at et langsommere spinn ville bidra til å holde Scrooges mage rolig, så rolig at Scrooge blundet. Marley manøvrerte Scrooge inn i Den's Point, og deretter passerte de gjennom og inn i en hule som dekket et område som var større enn hele overflaten til Transmogrify.

Joakims øyne åpnet seg til en lysende blindhet; solens skinn ville vise seg svak i sammenligning. Umiddelbart utviklet det seg en kile i nesen hans, som han nyset med en slik kraft som øynene hans klemte seg sammen. Han filtrerte det intense lyset gjennom øyelokkene hans og så på mens spøkelsesaktige former svirret rundt ham. Mens Scrooge klemte øynene hardere, flyttet Marley de to bort fra traktens lys.

Sakte åpnet Joakim øynene igjen for en masse ånder som yrende rundt dem. Hele området så ut til å være større enn alle øvre Mogs til sammen. Sammen så Marley og Scrooge på mens brennevin strømmet inn i stedet fra de fem Mog-traktene. Elver av bevegelige ånder utviklet seg, for hver trakt så ut til å skape en usynlig kanal i hulen. "Hvorfor måtte vi gå inn ved Den Of Anger når alle hi havner i denne enorme hulen?"

"Ser du noen ånd som beveger seg utenfor Dens sti?" spurte Marley.

Scrooge så i alle vinkler før han erklærte: "Nei, men hva beholder deres stivhet?"

"Frykten for å bli fanget."

"Vil det få dem til å be om øyeblikkelig mogrifiering?"

"Det er ikke en slik felle. Ovenpå arbeider en ånd handlingene fra livet deres for å skape deres Task Of Outreach. Dette stedet jegDet er ikke så lett." For å understreke problemet, dyttet Marley begge armene hans ut over den enorme strekningen av deres visuelle rom, og forklarte deretter: "Her nede handler det om det usynlige, tankene og de dvelende følelsene."

"Jeg forstår fortsatt ikke..."

"Forstå hvordan det som er i sinnet kan felle?"

"Hvordan kan sinnet mitt bli fanget? Dette er som et stort himmelland her inne. Det er ingen barrierer-derfor ingenting å være fanget av."

Marley lo så hardt at han knapt klarte å svare. Scrooge gransket vennen sin, og rynket deretter pannen da han skjønnte at han ble hånet. Marley på sin side begynte å kontrollere hysterien gjennom dype åndedrag. Sakte roet han seg nok til at han kunne svare. «Tilgi meg, gamle venn. Jeg mener ingen respektløshet, men sinnet er av bevissthet. Den bor overalt og ingen steder i samme instans. Fellene her inne er innenfor åndens dvelende tanker."

"Hvordan kan det bli en felle for meg?"

«Fordi deres kontemplasjon ikke er på vår vei; en gang presentert for det, identifiserer vi det enten som vårt, eller finner åndens tanke... avskyelig. Begge ytterpunktene kan skape en følelsemessig forvirring i en slik grad at selvidentifikasjon blir fanget inne i påvirkningen av enten forelskelsen eller frastøtelsen. Ofte her inne er det frastøtelse som fengsler, men ikke desto mindre fanger den resulterende forvirringen utenforstående inntil de gjenkjenner, og deretter rolig, den lånte tenkningen."

Scrooge så på Marley, så smilte han rolig. "Det var så oppklarende, Jacob."

Marley nikket med hodet og svarte: "La meg prøve en annen sammenligning." Han lukket øynene, og formidlet deretter bildene i sinnet. "Tenk på dette området som London og hver av traktene der borte er en allé i byen." Han ventet på enten en bekymring eller en bekreftelse fra Scrooge, men da vennen hans forble stille, fortsatte Marley. "Hvis du trengte å gå til en butikk, ville du ikke gå ned avenyen som bare gikk inn på kirkegården."

"Jeg ønsker å holde meg utenfor kirkegården. Men hvordan kunne det "fange" en ånd? Hvis det var meg, ville jeg bare gå tilbake til opprinnelsespunktet mitt, og deretter gå den riktige veien."

"Og der ligger din tabbe."

"Feilen er?"

«Å snu gir en ikke muligheten til å gå tilbake. Disse veiene går fremover. Min grådighetsånd lærte det på den harde måten, til nesten suspensjonen av dens Task Of Outreach, som var å prøve å redde deg." Scrooge nikket mens Marley fortsatte. "Da jeg først gikk inn i dette området, var jeg så spent på gjennomføringen av å gå utover Cycle Of Greed at jeg gikk inn gjennom Den Of Physical Harm. Og de to hulene er ikke engang i nærheten av hverandre. Men der var jeg... på et sted jeg ikke brydde meg om. Da jeg beveget meg langs stien, fanget en sint forsamling meg i deres lidelse."

"Hvordan?"

"De levde en delt løgn."

"Hvilken usannhet kan kontrollere en hel gruppe?"

"Ebenezer, individuell naivitet er en svakhet som de med ondsinnede hensikter sikter mot. Gruppen jeg ble dratt inn i stormet om hvordan et annet samfunn skulle angripe

dem, så i stedet drev de en krig mot det uskyldige samfunnet. Jeg personlig kunne ha unngått deres fremskritt for å trekke meg inn i tankene deres, men det var det store antallet av dem som gjorde en enhetlig forførelse som fanget meg."

"Du var for svak til å kjempe mot deres innflytelse?"

"Tro meg, Ebenezer, alle er for svake når sosialt tyranni gjøres til et mandat."

"Hvor lang tid tok det å rømme?"

"Det den gruppen gjorde hjemsøker meg fortsatt, og jeg var ikke engang ånden som ble personlig fanget. Men til ditt spesifikke spørsmål, kanskje et dusin menneskeår. Det kunne ikke vært et århundre, ellers ville du allerede ha blitt med meg her.» Marley stoppet opp for å ta en tanke. «Men igjen, det kan ha vært øyeblikk, og det føltes bare som år. Som jeg sa før, tiden her går uten sekunder."

Scrooge ristet sakte på hodet fra side til side, og spurte så, mer til seg selv enn til Marley: "Så mobben vever løgner i håp om å fremmane sannheter?"

"Akkurat som lovgivere."

"Og prester."

"Ebenezer! Vil du dra til Hades?"

"Er det der jeg er nå?"

Marley bare lo og sa: "Heldigvis er livet etter døden ikke så småsynt som mytene om evigheten."

Mens de reiste langs Den's lane, fulgte Scrooge bevegelsen til hundrevis av ånder. Med grotter langs begge sider av ruten, ga hvert blikk dramatiske aktiviteter i sikte. Scrooge gispet da fulle feriegjester slengte hodet til Oliver Cromwell frem og tilbake. For hvert trykk av den avkuttete hodeskallen kunne det høres rope: "Jul har blitt forbudt. Jeg vil få deg halshugget for dette." De paniske skrikene fra den døde herskeren ble overmannet av jubelen som spydde fra den bøllete hulen. Dansende rundt, hulebeboerne gjennomvåte seg i drikke, mens den mishandlede hjerneboksen fløy som en fugl rundt hulen. Scrooge lurte på hvordan det ville være å bli fanget opp i den grotten sin, da han tenkte satte farten opp forbiområde.

Overfor den hodekastende hulen kunne en mindre hule høres før den ble sett. Opprør overført over hele området, "Hun er for uavhengig!" "Jeg så henne fortrylle!" "Hun dreper barn!" "Hun er en heks!" "Brenn henne!" "Brenn henne nå!"

Mens de beveget seg mot de vokale utbruddene, spør Scrooge: "Skulle de ikke være i hulen for fysisk skade?"

"De der inne er fanget av sitt sinn over at kvinner må kontrolleres. De bor i et sted med verbal vold, ikke fysisk skade."

"Kvinner lider fysisk skade hver dag." Joakim ristet på hodet, og spurte så: "Er det ikke en sosial tradisjon, så veletablert at det virker riktig, og til og med ønsket av de fleste regjeringer? Likevel er det bare denne hulen i Den Of Anger?"

"Misogynister er kontrollert av minst tusen huler i Den Of Physical Harm-en på hvert språk, og dusinvis i hver religion."

"Tusen? Jeg trodde ikke kvinner var så undertrykte!"

"Det er ikke vår undertrykkelse, Ebenezer, det er deres. Du og jeg, som ble født med mannlig autoritet, kan nesten ikke sympatisere, enn si empati med lenkene som ble lagt på kvinner ved fødselen."

"Men ... uten kvinner, ville det til og med vært menn?"

Marley bare humret, og sa så: "Jorden er full av motstridende omstendigheter. Sannheten og løgnene vi lever bestemmer vår virkelighet, men bare kjærlighet frigjør en fra de andres påvirkning."

"Det høres ut som et gravsteinsordtak. Jacob, tror du faktisk folk trenger å bli frigjort fra sannhetens innflytelse?"

"Både sannhet og løgner er abstrakte... som en mening holder de oss sterke, men begge gjør virkeligheten uskarp."

"Hva er virkeligheten hvis det ikke er enten sannhet eller løgn?"

"Virkelighet er bare opplevelser, og de er også abstrakte."

"Vent på den, Jacob. Sannheten bærer fakta, så..."

"Og likevel fletter en god løgner alltid fakta inn i sine villedende historier også. Tre løgner og en sannhet fører ofte tankene til et punkt av-realisme."

"Jeg tror du har mistet vettet om denne."

"Halvvittig eller ikke, kjærlighet, ikke sannhet, er det bindende elementet ved aksept," insisterte Marley.

"Er kjærlighet mulig innenfor en usannhet?"

"Absolutt. Har du noen gang hørt om den "hvite løgner", en der det å skåne andres følelser krever et bedrag?"

"Alle vet at dette bare er hyggelige ting."

"Det fjerner ikke sviket."

"Det føles som om menneskeheten konstant går i kvikksand, fordømt uansett hva."

"Frelst, uansett hva; det er realiteten. For det er ikke kvikksand, men overdreven stolthet som bremser Mogrification," korrigerte Marley.

"Bortsett fra de på Avskjedsplattformen."

"Og de tok det valget, Ebenezer."

"Valg uten valg er ikke valg."

Marley nikket samtykkende på hodet. Da de beveget seg forbi kvinnehaterne, tenkte Scrooge på moren som ga ham liv, men ingen pleie-og så søsteren, Fanny, som ga ham pleie, men som også ble tatt fra livet, begge minnene om kvinner som begynte hans eksistens. Gjennom hele livet utviklet vanskelighetene ved deres bortgang seg til en personlig styrke for Scrooge. Han følte alltid deres usynlige vennskap, deres støtte, men nå gjorde det ham bare trist, tynget av tapet av dem.

Så mye som Abyss above the Dens skapte aksept, spilte selve Dens ut i ondskapsfulle ødeleggelser. Den neste hulen var mindre hektisk, for den inneholdt bare to ånder, men de to... spilte i ond grusomhet. Og likevel, det var ikke sjokket ved kjøkkenbordscenen. Redselen ved å se to James Maxeys, den ene huket seg mens den andre angrep, stoppet Scrooge.

James slo neven i bordet, og ropte deretter inn i ansiktet til James: "Tror du du er litt falsk? Gi meg mynten!" Den krypende James plasserte sakte den forfalskede mynten på bordet, som den aggressive James snappet opp mynten til, og hvisket deretter inn i byttets øre: "Hvis du noen gang igjen går på insektjakt uten min godkjenning, vil jeg gjøre slutt på deg." Når han så på mynten, la han til: "Denne mynten er ikke verdt

metallet sitt." Kastet den tilbake til bordet, trakk den onde seg tilbake, men bare for et øyeblikk. Det neste øyeblikket ryddet vei for en gjentakelse, men denne gangen de to James sine omvendte roller. Den underdanige James forvandlet seg til aggressoren, mens den tidligere krigerske James forberedte seg på å bli angrepet.

Scrooge stirret på Marley; da et lett glis utviklet seg i ansiktet til vennen hans, spurte han: "Hvilket kaos vil deres handling kurere?"

"Mangel på empati." Scrooge klødde seg i toppen av hodet mens Marley forklarte: "Det er ingen frykt større enn frykten vi kan skape i oss selv."

Scrooge forsto ikke sammenhengen. "Så de vil ha den største terror?"

"Følelser gir alltid det perfekte potensialet for handling."

"Igjen-hva er fordelene med ultimat selvterror?"

"For å lære offerets rolle." Marley kunne fortelle at han nok en gang kom til kort i forklaringen sin, så han refokuserte svaret. "Det du ser her er en faktisk hendelse av sinne som James la pånoen i hans kontroll. Ofte blir det opprinnelige offeret erstattet av en annen representasjon av den sinte ånden."

"Hvorfor?"

"Empati. James, offeret, vet nøyaktig hva som er i sinnet til James, undertrykkeren ... og fordi hver av dem kjenner hverandre, handler ikke det som smeller på det bordet om mynter eller natttyveri."

"Er tankene hans mer som det han gjorde mot Noah?"

«Akkurat. Akkurat nå er den sjenerte James i frykt for livet sitt."

"Blir denne hendelseskjeden noen gang slutt?"

"Ja, selvfølgelig, men bare når begge James er enige om at ingen av dem ønsker å bli offeret eller overfallsmannen."

"Det virker..." Scrooge snublet for å finne tanken, men sa bare "svak."

De to reiste forbi dusinvis av huler før de til slutt sto foran Noahs. Gjennomvåt av blod nølte Noah aldri i oppgaven med å slakte for å anerkjenne inntrengerne i hulen hans. Fra den ene James Maxey til den andre, slo han hodet til skurken i de samme Newgate-barene som hadde gjort slutt på hans eget vesen. Så, som med ham, tvang Noah et håndledd på en mothake laget av fange, noe som fikk blod til å sprute utover hulens avgrensninger. Mens en Maxey stønnet i hjel, dukket en annen opp, som Noah gjentok drapet til. I løpet av et pust av tid dinglest nesten et dusin døende Maxeys fra stengene i innhegningen. Blod var fargen på hulen.

Knust kollapset Marley. Ved å ligge ved Joakims føtter kom hver lenke han noen gang hadde båret tilbake. "Det er forbannelsen," mumlet han.

"Jacob, din knipe..." Scrooges stemme visnet mens han så Marley sette seg inn i bindingene hans.

Mens hver av dem stilnet i sin personlige krise, brøt Marleys bryst ut. Hver inneholdt Fire Twirler eksploderte, noe som resulterte i hans frihet fra trelldom. Han reiste seg og sa til Scrooge: "Stå tilbake Alitos forbannelse er uten nåde."

"Du lovet Teint at du ville bruke Fire Twirlers for å redde meg."

«Jeg hjelper deg. Kan du forlate hiet uten meg?" Marley ventet et øyeblikk før han igjen beordret: "Nå hold deg tilbake-Noah vil være uforutsigbar."

"Kan Noah bli hel?"

"Forbannelsen er vanskeligheten som binder mange fordømte uskyldige til deres urettferdighet. Noah sliter med å frigjøre seg fra rettens skam."

"Så Noahs fokus er ikke på å ville myrde James Maxey?"

"Å, han vil drepe ham, men drivkraften er myndighetenes overgrep som jeg påla ham."

"Så hvorfor er det ikke du som blir drept?"

"Han vet ingenting om mitt engasjement. Likevel hjelper det ham kanskje ikke uansett, for det er kontrollen fra riket som lenket Noah. Alito's Curse er urettferdighetens tunge hånd. Mens mitt forræderi mot ham begrenser meg, ikke ham."

"Så hvordan avslutter vi den tunge hånden? Må vi konfrontere Alito?"

"Han bor i krateret, og forbannelsen i Transmogrify er knyttet til hans innesperring der ... Imidlertid har ingen gitt et syn på Alito på nesten to århundrer."

"Hvorfor?"

"Han har utøvd rettferdighet over seg selv."

"Selvrettferdighet? Det er mystisk. Jeg trodde alle ånder enten blir aksept eller går til grunne ved øyeblikkelig transmogrifisering."

"Alito døde etter å ha besøkt sin beste venn, Matthew Hale, en juledag på slutten av 1600-tallet. Hans Entanglement utløste to selvskapte ånder som dro til krateret. De var begge så grusomme at ingen av dem ville tillate den andre å klatre til kanten der Coss er dannet."

"Hvordan kunne noen ha to ånder i samme Mog?"

"Arroganse. Alito var så frekk at han skapte to forskjellige rasjonaliseringer og to metoder for å skade de uklanderlige, mens han hevdet autoriteten til den uendelige bevissthetens dyd." Så for å understreke advokatens ekkelhet, avsluttet Marley med: "Selv barn var ikke trygge fra hans ondskapsfulle vrede."

"Så han sliter nå inne i krateret?"

"Hver av hans ånder har for øyeblikket fanget den andre på bunnen av Lake Of Flames."

"Vil den ene noen gang frigjøre den andre?"

Marley svarte med et spørsmål. "Har uendelighet en tidsbegrensning?"

"Hvis det ikke er tid i Transmogrify... så er det ingen uendelighet."

«Du lærer, Ebenezer, men la det være. Disse problemene er for kompliserte ... og vi har en oppgave."

"Du ber meg om å forlate den... får meg til å bare hoppe på toppen av den."

"Ja, det er godt agn for en fisk som deg selv," spøkte Marley.

"Så hva gjør vi for å hjelpe Noah?"

"Fortell ham sannheten." Marley stirret på Scrooge, og innrømmet så: "Jeg skulle ønske du kunne gjøre dette for meg, men han må høre sannheten min... fra meg."

"Vil det kurere Alitos forbannelse?"

«Forbannelsen binder ham nå, men sannheten lyser opp veien mot frihet. Vi må hjelpe Noah med å bryte gjennom transen hans. Først da vil han kunne se lyset på stien."

"Er sannheten så mektig?"

"Bare hvis det er tomt for løgnaktige fakta."

Marley henvendte seg til Noah, men ingen anerkjennelse fra søsken hans dukket opp. I stedet løftet Noah øynene mot paret som sto foran ham-så hveste det blod på dem.

**** Stav ni ****

Stressende Deliverance

SCROOGE RYKKET tilbake mens Noah blåste blod gjennom Marleys spøkelsesaktige form. Marley ropte i redsel og tryglet: "Jeg elsker deg."

Noah hveste bare en ny flod av blodig blod.

"Jeg elsker deg fortsatt," insisterte Marley.

Men igjen, Noahs skyggeblod blåste gjennom Marley.

Spredt flatt på ryggen, hvasket Scrooge: "Lygfakta."

Marley snurret for å møte vennen sin og insisterte: "Jeg forteller sannheten."

"Kanskje i hodet ditt-snakk med hjertet ditt, Jakob."

"For helvete, jeg kommer ikke til å snakke i det hele tatt." Med det dyttet Marley Maxey fra brorens grep, og plasserte deretter sin egen arm i Noahs hånd. Før noen kunne endre situasjonen, dro Noah brorens håndledd over mothaken. Mens den røde væsken sprayet området, strakte Marley seg over flere gjerdestrekker, og dro deretter det andre håndleddet over en andre mothake. Spredt utover plassen til flere barer dinglet Marley fra de ødelagte håndleddene. Noah gikk tilbake.

"Med ditt hjerte," rådet Scrooge.

"Jeg gjorde dette mot deg." Noah bare stirret på broren han ikke lenger kjente igjen. Med haken hvilende på brystet, ropte Marley: "Jeg stjal pengene, Noah-jeg gjorde dette mot deg!"

Forvirret Noah spurte bare: "Penger?"

"Pressey og Barclays butikk... julaften. Jeg forrådte deg, Noah."

Uten forsiktighet stakk Noah armen inn i brorens bryst, tok tak i lenken som fanget hjertet hans, og dro det så voldsomt løs fra spøkelsen. Marley forsvant umiddelbart. Når han holdt lenken høyt mens han ropte som et dyr, kastet Noah den med hensikt mot Joakim. Scrooge unnvikte så vidt jernet og så da det landet rett bak ham. Forskrekket hoppet han fra det rykkende metallet. Marley var ingen steder å finne.

"Fantastisk humbug!" Da han så i alle retninger, fikk Scrooge panikk, for Marley så ut til å ha forsvunnet. "Jacob, ikke forlat meg!"

«Demp deg stormen, Ebenezer,» sa Marley med hånden inne i brystet. "La meg justere denne byrden." Han beveget seg ved siden av Scrooge og la til: "Det var en skremmende opplevelse."

— Det går ikke bra, eller?

"Så mye for å snakke om hjertet mitt," stønnet Marley.

"Vil du ha noen nye råd?"

"Din siste var mindre enn nyttig, men jeg har ingen løsninger. Så selvfølgelig, Ebenezer, hvordan ville du roe Noah?"

"Jeg ville la hendelsene fra dødsfallet diktere å fortelle din sannhet."

"Hendelsene? Noah levde etter hendelsene, Ebenezer. Hvorfor må jeg gå gjennom den døren igjen?"

"Fordi Noah sitter fast innenfor terskelen til den hendelsesdøren. Du må trekke ham gjennom den. Han trenger din forståelse-din forståelse. Men han vil bare absorbere det hvis det blir sagt i tankesettet hans."

"Og hvis jeg ikke finner ordene som passer hans 'tankesett', da...?"

"Nøkkelen til å nå din bror er å gå inn i hans tilnærming, for han er forankret der. Først da kan Noah høre faktaene dine, Jakob. Først da vil han begynne å stole på deg."

"Og vet du om dette "nye" rådet er et godt råd?"

"Har noen gang tvileren, og ditt middel, Jakob, er...?"

Etter å ha tenkt på ideen, innrømmet spøkelset: "Jeg skjønner at forslaget ditt ikke vil skade ved hjelp av et forsøk, så..." så uten en gang et øyeblikks passasje dingle Marley

på krokene vendt mot Noah. Mens håndleddene hans sprayet en tåke av freakish blod gjennom hulen, løftet Marley haken fra brystet, og brølte deretter: "Budbadet rundt din livløse kropp, kombinert med Floras jamring..." mens Marley søkte etter ord, tok Noah ham i halsen.

Noah kastet et vill blikk mot Scrooge, og fokuserte raskt på Marley. Med sin yngre bror i grepet, pustet Noah inn i Jakobs ansikt: "Jeg hørte at du forårsaket det."

"Det var den verste feilen i mitt liv."

"INGEN!" Noah skrek, mens han strammet grepet om brorens hals, "Det var den verste feilen i MITT liv!"

"Jeg knuste din  re, Noah-på alle m ter."

"Du knuste MEG!" skrek Noah mens han slengte hodet bakover, deretter sidelengs, og til slutt presset det dypt mot brorens ansikt. Snurrende knurret han: " re,  re er aristokratenes privilegium. Jeg kjemper for rettferdighet."

"Rettferdighet er for de levende, Noah. Det du gjør her er bare å protestere mot din urettferdighet. Det er ingen domstoler, advokater eller til og med anklaget her-bortsett fra deg selv."

Noah dyttet Marley dypt inn i barene, og tok deretter tak i brorens hjertekjede. Ved å rykke det bakover heftet han jernet til en tredje mothake som festet broren på plass mot gjerdet.

Marley slappet av i brorens raseri. Mens han dinglet fra bakken, løftet han øynene for å møte Noahs øyne, så, mens han stirret inn i brorens flamme av sinne, sa han rolig: "Det er ingen endring en annen kan gjøre for å gjøre deg hel igjen."

Noah slapp grepet om Marleys nakke, brølte av vrede, og fortalte så sannheten. "Du har alltid vært verdiløs, Jakob."

"Du var alles offer, Noah."

"Men mest ditt."

"Ja, ja, jeg ødela deg, likevel er det du som må redde deg selv."

"Ord ... du snakker ord uten mening."

«Så hør disse ordene, Noah. Du fortjener løslatelse fra denne redselen, men du klamrer deg til den."

"Jeg holder meg til kraften i min eksistens."

"Og likevel har dette hullet fått deg til å glemme din Task Of Outreach. Hva var det?"

Noah stoppet opp for å undersøke hukommelsen hans, og sa så: "Jeg har aldri laget en."

"Nei, du er her... så du har laget en. Husker du det?"

"Jeg vil ha hevn!"

"Drap meg i det uendelige, men rettferdighet vil fortsatt bare være en illusjon for deg." Marley ventet på brorens tanke, men da ingen ble tilbudt, understreket han: "Du må løslate ofrene dine. Ikke for deres fordel, men fordi du fortjener utfrielse fra deres handlinger."

"Jeg fortjener hevn!"

"Virkelig. Den største hevnen jeg kan tilby deg er å be om øyeblikkelig transmogrifisering. Du kan få en viss tilfredsstillelse ved å eliminere meg, men rettferdigheten vil fortsatt ikke eies av deg gjennom en slik handling."

Noah klappet hånden over Marleys munn. "Si en annen tanke, så skal jeg stjele hjertelenken din fra deg. Da vil du gå tapt i en glemsel som Instant Transmogrification aldri kan redde deg fra."

Livredd forble Marley like stille som det han var... død, mens Noahs øyne stirret gjennom skrekkslaget til brorens ansikt. Noah ble frastøtt av refleksjonen av omsorg som stirret tilbake, og ble sint. Mens han aggressivt presset hånden over brorens munn, svarte Marley med å kysse den gripende håndflaten. Uten noen forsinkelse rev Noah leppene fra ansiktet til Marley. Forvirret rygget han unna med den dirrende massen av spøkelsesaktig kjøtt som fordampet fra hånden hans. Marley på sin side forble stoisk.

Da en tåre samtidig falt fra hver brors kinn, kastet Noah seg tilbake mot Marley. "Hvorfor gjorde du dette mot meg?"

«Jeg trengte pengene for å bli Ebenezers partner,» sa han med hodet pekende mot Scrooge.

Noah beveget seg mot Scrooge. "Tok du pengene?"

"Jeg visste ikke at det var ditt." Scrooge trakk seg tilbake fra Noah og følte trangen til å rømme, men hvor?

"Så det er du som gjorde dette," sa Noah da han falt ned på Joakim. Før Scrooge kunne snakke til hans forsvar, angrep Noah ham. Han grep ham i strupen og kastet Joakim utover rommet med muskler som vanligvis mangler en ånd. Når han traff hulens vegg, sank Scrooge sakte til bakken. Før han rakk å sette seg, var Noah over ham igjen-den gangen med et ønske om å forårsake smerte.

"Hvorfor er du her? Du fortjener ikke livet." Med det løftet han Scrooge i nakken fra bakken. Scrooge strammet hver muskel mens han kjempet for frihet. Med voldsomhet presset Noah nakken til Scrooge flatt mot veggen, noe som førte til at han mistet bevisstheten. Da Scrooge ble halt, presset Noah bare hardere.

Dingler fra gjerdet og forsøkte å frigjøre seg. Han rev hvert hånledd av kroken og flakset frem og tilbake mens kroken som bindet kjeden hans nektet å bøye seg. "Noah, stopp..."

I løpet av neste øyeblikk, som om lynet hadde truffet hiet, sto Apurto mellom Noah og Joakim. Mellom kjevene svingte Noahs underarm, fingrene pumpet inn og ut med den hensikt å gripe alt den kunne med raseri. Noah stirret på plasseringen av den nå savnede armen. Sjøkket av det lammet spøkelset til en følelsesmessig kollaps. Mens han lukket øynene og begynte å smuldre nedover, ropte Marley: "Bli hos meg, Noah," og så til Apurto instruerte han: "Ikke svelg armen til broren min!"

Noah åpnet øynene og forfulgte Apurto øyeblikkelig. "Gi det tilbake, ditt monster." Noah løp bare centimeter bak dyret og grep tak i, men bommet, den unnnvikende skapningen.

Mens Noah fortsatte å jage Apurto, ropte Marley til Scrooge: "Du er fortsatt med meg, Ebenezer?"

Scrooge stabiliserte seg, og svarte så: "Vel nok, med tanke på styrken til angrepet."

"Få meg av denne kroken før Noah kommer tilbake."

Scrooge tok noen skritt fremover og stilte seg foran sin dinglende venn. Mens Scrooge grunnet på metoden for Marleys utgivelse, slapp Apurto til slutt Noahs arm. Først gjorde Scrooge hva enhver person ville gjøre for å frigjøre et menneske... bare løfte ham opp og over gjerdets mothake. Marley var imidlertid ikke et menneske. For da Scrooge tok tak i armen til Marley, gikk hendene hans rett gjennom ånden. "Ta tak i kjedet," instruerte Marley.

"Du mener å legge hånden min inn i brystet ditt?"

"Ebenezer, jeg har vært inne i hele kroppen din. Bare strekk deg inn, raskt, før Noah kommer tilbake."

Mens Joakim motvillig tok tak i den halvsolide ringen festet til Marleys hjerte, grep Noah menneskets skulder, og i løpet av neste øyeblikk forskjøv alle tre seg. Marley falt fra sin trelldom, da Scrooge kom seg løs fra det truende grepet, og Noah ble bare stående forvirret... og lurte på hvem han skulle skade.

Forsiktig viklet Marley seg rundt Noah. Med torsoer sammenflettet, ble Noahs sinne mindre. Trøstet i brorens ro, klamret Marley seg fast til følelsen av deres delte rom. Etter å ha absorbert intensiteten i omfavnelsen deres, hvisket Marley inn i øret til Noah: "Fortell meg din oppgave å oppsøke."

Noah spente massenav hans ånd, trakk seg bort fra brorens grep, og sa så: "Flora... bare Flora."

"Det er en stor nok oppgave." Marley stoppet opp, og spurte så: "Er du klar til å jobbe med den oppgaven, eller vil du heller drepe meg igjen?"

«Du fortjener det,» smilte Noah.

"Jeg tjente det," sa Marley enig. — Men Flora trenger oss.

"Jeg trenger ikke-deg." Noah snudde seg mot Scrooge, og sa så: "Jeg velger Ebenezer, men deg, lillebror, vil jeg aldri stole på."

"Jeg vil da følge bak dere to."

"Nei, du vil gå foran oss."

Den gjensidige avtalen overtok de to med stillhet inntil Scrooge spurte: "Så hvordan forlater vi denne hulen?"

"Vi forlater det ikke, det forlater oss."

Scrooge krøllet pannen og prøvde å finne ut hva det betydde. Først kom tanken om at de var i en drøm. Han lurte på om det å våkne var et alternativ når Marley strakte armene til en lengde som ville omringe de tre. Da Marleys armer samlet trioene til ett vesen, begynte den å bli mørk, og sammen ble de løftet opp fra bakken. Den stigende bevegelsen ga ikke følelsen av å sveve, men i stedet bevisstheten om å falle. Oppover falt de med en hastighet som økte utover tyngdekraftens effekt.

Med en voksende svarthet mørkere enn ved Point, begynte Scrooge å skjelve. Mens han rykket til av redsel, hvisket Noah til ham: «Frykten din sårer meg».

"Ebenezer, du trenger ikke å frykte noe i Transmogrify. Apurto har bevist det," forklarte Marley.

"Apurto..." mumlet Scrooge, "ja..." Med den forståelsen slappet han forsiktig av.

Da de falt rasende oppover, løsnet tjoret til Marleys armer da de tre begynte å spinne. Strammere og strammere virvlet de i det krypende rommet sitt. Som en malstrøm begynte den sirkulære kraften å vri trioene. Scrooge stønnet mens formen hans roterte rundt seg selv mer enn overlevelse kunne tillate. Mens hun virvlet, hvisket Marley inn i øret til Noah: "Det er ikke nok plass til oss tre." Noah ignorerte broren sin med et grynt, så Marley sa: "Vi må begge flytte inn i Scrooge."

"Gjør vi det? Hvorfor?"

"Fordi jeg vil holde ham i live. Vil du hjelpe, eller hater du meg så mye at du lar Ebenezer gå til grunne?"

Uten et øyeblikk presset Noah seg dypt inn i Joakim, og etterlot et gap der brorens armer tidligere hadde omfavnet de tre til ett. Marley fulgte etter Noah inn i Joakims kropp.

Da spøkelsene forsvant inn i Joakim, fortsatte den menneskelige formen sine forvridninger. Mens føttene og hodet roterte i forskjellige hastigheter, skrek Scrooge av smerte da han besvimte av stresset. Mens de tre snurret i hastigheten til en virvel, prøvde både Marley og Noah å kontrollere Scrooges slappe kropp. Spiralen deres bar et hull i veien som de kom inn gjennom. Scrooge, nå deformert, kollapset.

Uten å røre ham, visste Noah at Scrooge var død. Marley fryktet sannheten og gjorde alt han kunne for å rokke vennen sin tilbake til livet, men han hadde ingen makt. Scrooge lå vridd på veien med blod som sildret fra ørene, nesen og munnen hans. De åpne øynene hans stirret uten fokus på vennene hans. Da Marley trakk Scrooge inn i fanget hans, bukket han under for sin fiasko med hulk av sorg.

Marley gynget mens han gråt, og la knapt merke til Apurtos pust i nakken. Stille knurret udyret: "Yhaah-ae. Yhaah-aee."

Angsten eksploderte fra Marley da han tok tak i det ødelagte liket av vennen. "Nei! Aldri! Jeg vil ikke tillate deg å beseire, Ebenezer!"

"Yah-ah-ah! Yah-ah-ah-ee!" Apurto brølte mens han presset seg gjennom Marley, og satte seg så på Scrooges knuste kjøtt.

Marley kastet seg over Apurto. "Jeg sa ALDRI!"

Mens de to kjempet for kontroll over det døde mennesket, mistet Noah fokus, og begynte deretter å gå mot Pool Of Broken Spirits. Desorientert ropte Marley til Noah: "Vi må redde..." Pausen i kampen ga Apurto den konsentrerte styrken til å skyve Marley fra Scrooge.

Mens Marley rullet ut av konflikten, gikk Noah planløst veien mens Apurto sto på alle fire over Scrooge. Apurto bøyde ryggen og begynte å hive magen inn og ut. Suget i tarmen hans tvang galle inn i halsen. Uten forvarsel spydde Apurto den grumsete

aksepten som ble skapt av fortærede kraterhodeskaller på Joakim. Væsken strømmet inn i Scrooges ansiktsåpninger. Mens glade musikalske toner drev over den fordampende Aksepten, begynte Scrooge å rykke, og så begynte ulidelsene.

Torturerende skrik skrek gjennom Transmogrify. For hvert flimmer av bevegelse uttrykte Scrooge en uutholdelig smerte. «La det være», gispet han mellom hylene. Apurto fortsatte å kaste opp Accept over Scrooge da han begynte å skyve skapningen fra ham. "Denne smerten! Beist, forlat meg!"

Apurto stoppet sine utbrudd av aksept. Mens Scrooge vrikket for å bli løslatt fra dyret, kollapset Apurto. Joakims eneste tilgjengelige bevegelse var den øredøvende panikken, som var festet under råten.

Mens Noah fortsatte å vandre langs veien, så Jakob på de to som var pakket inn i overlevelse. Sakte, hver av Apurtos stripes utviklet en glød sterkere enn lys. De minste stripene på både skuldrene og halen startet belysningen. Hver tilstøtende stripe fortsatte deretter å øke utstrålingen. På et øyeblikk var Apurto en masse lys varme. Dette stilnet Scrooge, noe som hjalp ham til å slippe av inn i helbredelsen.

Først ble energien tvunget på Scrooge, men når Scrooge først ble anerkjent for hva det var, begynte Scrooge å hente helbredelsen fra Apurto. Etter hvert som tapet av energi var ferdig med å gjenopplive Scrooge, svekket Apurto seg. Mens Scrooge begynte å reise seg, så han og Marley på at Apurtos kropp begynte å vise de samme vendingene og forvrengningene som hadde gjort slutt på Scrooge.

Lent seg over sin avdøde redningsmann spurte Scrooge: "Hvorfor gjorde han dette?"

"Jeg kjenner ikke sinnet til et dyr, Ebenezer, men han er... var vaktmesteren."

"Hvordan redder vi ham?"

Før spørsmålet kunne løses, runget et øredøvende klapp gjennom hele Transmogrify. Og så kom en tordnende kommando fra Teint: "Apurto, her, nå." Kraften i direktivet ringte så høyt at trær innenfor Fields Of Destructive Compulsions begynte å kaste av

seg piggene. Mens treets spyd fløy over veien, forsøkte både Marley og Scrooge å unngå faren, mens Noah så ut til å være uvitende om alt.

Dusinvis av torner skjøt inn i dem alle. Marley visste at det kom, så jobbet bare for å beskytte Scrooge, mens Noah bare stønnet når hver pigg fløy gjennom ham. Scrooge ble angrepet av tre våpen fra treet, men ingen av dem skadet ham. I stedet gikk de gjennom som om han også var laget av... ånd.

"Hvorfor er du ikke blodig?" spurte Marley mens han inispiserte hvert inngangs-og utgangshull piggene laget. En dråpe blod dryppet ut av hvert utgangshull. Marley gikk tilbake fra Scrooge, så ham opp og ned, og sa så: "Du er annerledes nå."

"Jeg føler det samme."

"Likevel har huden din ikke lenger en kjøttfull farge. Men... men... den skinner av en lilla fargetone."

"Skinner?"

"Jeg antar at det er mer en lavendelfarge."

"Fargingen min spiller sannsynligvis ingen rolle, men Apurtos liv, det gjør det." Da de to snudde seg til der liket skulle ligge på veien, gjensto ingenting. "Hvor ble han av?"

"Med Teint? Jeg vet ikke, Ebenezer. Jeg er bare glad for at han reddet deg."

"Nei, jeg er ikke fornøyd med denne utvekslingen, Jacob."

"Men det er han kanskje."

"Kunne jeg ha vært ment å bli slettet fra all kunnskap mens jeg var her?"

"Vel, du er ikke ute herfra ennå, og Apurto ser ikke ut til å være tilgjengelig for deg i fremtiden. Så kanskje du er ment for total ødeleggelse. Men jeg kommer ikke til å la det skje med deg, Ebenezer."

"Hva sier du i dette, Jakob?"

Marley tenkte på spørsmålet, og svarte så: "Jeg har ingen, men jeg er fast bestemt på å være god til mitt ord."

"Så la oss gå og finne ut hva som er galt med Noah."

Mens de gikk, grep stillheten tankene deres. Joakim åpnet munnen for å snakke, men tåken i tankene hans stilnet tungen. Marley på sin side overga seg til en følelse av uro. Selv om veien gjennom feltene med destruktive tvangshandlinger så ut til å være så omfattende, nesten til nesten uendelig, var Marley i stand til å lokalisere Noah umiddelbart.

Da de nærmet seg ham, la Scrooge merke til en merkelighet. "Hvorfor beveger han seg ikke?"

"Det ser ut til at Noah beveger seg som minuttviseren på en klokke, men han rører seg fortsatt," forsikret Marley.

Da de nærmet seg den ubevegelige Noah, tordnet Marley: "Dette var det som gjorde Alitos forbannelse igjen."

"Jeg trodde vi fikk Noah utover det i hiet."

"Vi frigjorde hjernens sinn, men hjertets sinn ... dens lidelse vedvarer fortsatt."

"Mer enn ett sinn?"

"I sannhet avslører hjertets tanker mer for hjernen enn hva hjernen noen gang formidler til hjertet." Pausende, for å få den vekten som trengs for det han neste må spørre Scrooge, sa Marley til slutt: "Jeg kan ikke bringe Noah tilbake alene. Denne forbannelsen er utenfor mine krefter, men sammen ... oss sammen ... kan vi koble sammen hans sinns system igjen."

"Så endelig trenger du meg?"

"Ebenezer, du aner ikke hvor verdifull du er. Noah trenger bare at du gir ham litt mer av din verdi."

"Hvis jeg er i stand."

Med bekymring nærmet de seg den nesten ubevegelige Noah. Den neste handlingen ville enten frigjøre ham, eller sende ham tilbake til hiet. "Jeg trenger at du, Ebenezer, strømmer Aksept inn i ryggen på Noah mens jeg bringer ham inn i vårt øyeblikk."

"Aksept? Er jeg død?"

"Du virker forandret, men nei, du lever fortsatt, Ebenezer."

"Hvordan kan jeg da levere Aksept til Noah?"

"Død og Aksept henger ikke sammen ved hjelp av Transmogrification-prosessen. Aksept er skapt fra de fineste menneskelige egenskaper."

Scrooge ristet på hodet fra side til side og mumlet, "Apurto...," mens han husket å ha nettopp blitt gjennomvåt av Apurtos oppkastede Acceptance.

Da han kjente vennens forvirring, forklarte Marley: "Apurtos aksept bestod ikke av flytende hodeskaller. Sprayen hans av aksept var komprimert helbredelse. Det ser ut til at kroppen hans var i stand til å fullføre purification. Jeg antar at det er gode nyheter for de i krateret ... men bare hvis de ikke allerede har bedt om øyeblikkelig transmogrifisering."

«Jeg har ingen slike kroppslige krefter til å forvandle mageinnholdet mitt til...helbredelse? Så hvordan kan jeg opprette aksept?"

"Ebenezer, hvert vesen har evnen til følelsesmessig oppvåkning. Det er skaperens gave, og menneskehetens forpliktelse."

"Forpliktelse?"

"I øynene til den uendelige bevisstheten, vekkende kjærlighet gjennom hellige opplevelser... er det vårt eneste krav." Marley stoppet, stirret inn i Joakims øyne, og spurte så: "Hvem elsker du mest, Ebenezer?"

"Ingen."

"Selvfølgelig elsker du. Kvaliteten oser i din personlighet."

"Helt sant, Jacob, jeg elsker ikke andre."

"Dette er mystisk for meg, Ebenezer. Forklar dine gode gjerninger uten kjærlighet."

"Jeg elsket penger. Rikdom var min verdi. Etter ditt første besøk på julaften var jeg imidlertid begeistret over å bare være i live."

"Så det er takknemlighet i din ånd, ikke kjærlighet. Perfekt!"

"Perfekt?"

«Kjærlighet er den enkleste egenskapen for mennesker å aktivere, fordi den går fra å være til å være. Imidlertid er takknemlighet kvaliteten, eller energikraften, som går direkte fra en person til den uendelige bevisstheten."

"Dette gir faktisk mening for meg, Jacob."

"På grunn av denne egenskapen har takknemlighet en kraft som er større enn kjærlighetens, men den er ikke så formidabel som glede." Marley smilte til Scrooge og sa: "Min venn, det ser ut til at du nesten har kommet deg inn i din andre barndom."

Scrooge ønsket å smile, men konseptet med en "andre barndom" skapte en refleksiv rynke. "Jeg har vanskelig for å forstå hvordan en barnslig makt skal redde Noah."

«Ikke ta på deg den byrden, Ebenezer. Bare vær takknemlig for at det er en måte."

"Det ser ut til at det er det jeg har blitt god på... å være takknemlig."

"Jeg trenger at du står bak Noah." Som Scrooge gjorde som instruert, fortsatte Marley. "Legg venstre hånd over ditt eget hjerte, og strekk deretter den høyre armen ut, slik at den nesten berører ryggen til Noah."

Scrooge gjorde som instruert, så sa Marley: "Lukk øynene, Ebenezer. Senk hodet. Fyll nå tankene dine med minnet om hvordan det føltes å få en ny sjanse i livet. Kjærtegn, så forsterk, det vidunderet. Når den ikke kan stoppes, la ladningen flyte."

Da Scrooge overførte følelsen av tankene hans til brystet, tok en gysing av begeistring kontrollen. Med lukkede øyne kjente han en bølge av varme i håndflaten. Mens energien som trengs for å styrke Noah begynte å strømme mot spøkelsens rygg, stilte Jakob seg foran broren sin. Brå forvandlet han seg til en kvinne like høy, men likevel mer elegant, som en av Marley-brødrene.

"Din serafiske triumf har kommet, Noah."

Noah hørte erklæringen, men anerkjente ikke tanken. Scrooge, gjennom lukkede øyne, kjente varmen fra hans mentale konsentrasjon strømme fra hånden og inn i Noah. Etter å ha fylt spøkelsets bankende orgel med takknemlighet, begynte det snart å gløde. Likevel, i stedet for å belyse hele tenkningsstrukturen, begynte energien å vende tilbake til Scrooges håndflate.

«Push hardere, Ebenezer,» krevde kvinnen mot Noah. "Hjertet er fullt av utstråling, men..." Den umanelige gikk nærmere Noah, plasserte høyre hånd på midten av det ubevegelige brystet, og plasserte deretter venstre hånd på toppen av Noahs hode. Kvinnen lukket øynene og dro venstre hånd oppover. Lys eksploderte inn i Noahs sinn, og lyste opp hele stoffet hans. Imidlertid gjorde han ingen bevegelse for å realisere kroppens endring.

"Du er min førstefødte."

Med denne uttalelsen løftet Noah hodet og hvisket så: "Mamma?"

"Åpne øynene, min sønn." Noah adlød i stillhet mens matriarken fortsatte. "Du har lidd, du lider fortsatt... likevel har din serafiske triumf kommet."

"Sera... hva?" spurte Noah.

"Evnen til å bli din hellige arv."

"Jeg vil ha rettferdighet," brølte Noah.

— Det er ingen sorenskrivere her. Mens Joakims kraft fritt strømmet inn i den stille ånden, fortsatte mor-imitatoren å forklare. "Alle som reiser veien får restaurering. Selv Alitos duoånd som velter seg på bunnen av krateret vil til slutt forvandle seg. Han blir kanskje aldri Aksept, men forbannelsen hans vil forsvinne når han er i stand til å

unnslippe sin selvfangst." Hun stoppet opp for å legge vekt, og sa: "Dessverre ser det alltid ut til å være en ny urettferdighet som skal ta dens plass."

Alt Noah hørte fra ånden foran ham var ordet «Nei». Han senket hodet og begynte å riste. Da tårer av sorg og forvirring begynte å stige, trakk både Marley, som mor-ånden, og Scrooge sine egne følelser innover. Scrooge, som ikke ønsket å bryte hjerteforbindelsen med Noah, motsto fristelsen til å fjerne den oppsamlede fuktigheten fra øynene hans.

Moren prøvde å forklare igjen: "Når naturen skader en person, kan loven gjenopprette dem? Krever bittet fra et dyr rettens dom? Nei, selvfølgelig ikke. Det er detbare menneske-til-menneske-skaden som skriker etter 'rettferdighet'. Løft hodet ditt, Noah, for kraften til nyinnspillingen din er innenfor."

Noah begynte å hyle. Mens de tørre tårene hans begynte å falle, lød lyden av klagesangen hans gjennom hele veien.

Igjen gikk morånden ved siden av Noah, la armene rundt ham, kysset ham på leppene, og oppmuntret så: "Ja, gråt bort tvilen din, min sønn."

Da de to klamret seg til omfavnelsen, brøt energien til Joakims takknemlighet til slutt gjennom Noahs fortvilelse. Noah, mens han fortsatt var forvirret, returnerte Marleys kyss. Delte tårer falt mellom dem, og så mistet Jacob kontrollen over morsbildet. Akkurat da Jakob skiftet tilbake, innså Noah bedraget, og skjøv deretter broren sin bort. "Du er ikke mamma. Din svindel er over meg igjen."

En vanskelig stillhet utviklet seg mellom de tre da Scrooge endelig innså verdien av sin forståelse om brorens kamp. Innenfor styrken til sin nye bevissthet sa han rolig: "Nei, Noah, Jakob er ren av hjertet for din forløsning."

Med raseri snurret Noah rundt for å konfrontere Scrooge, men når han kjente mildheten i Scrooges oppførsel, svarte han bare: "Jeg har fortsatt vondt."

Nå sikker på hvorfor Marley trengte ham, fortalte Scrooge sin visdom. "Og du kan alltid ... men det vil avta når du integrerer styrken til opplevelsen i din eksistens."

"Hvilken styrke er det, Ebenezer?"

Både Noah og Jacob var nysgjerrige på å kjenne Scrooges sinn. Likevel strevde Scrooge, som nå innså sin verdi innenfor Transmogrify, med å finne de klokeste ordene. "Du har allerede satt en grense for Jakob som vil gi deg kraft, Noah."

"Jeg kjenner ingen grenser," insisterte Noah.

"Allikevel vet jeg grensen," utbrøt Marley. «Noah, du har krevd at jeg skal gå foran deg på veien. Jeg er ikke sikker på hvordan det vil forsterke deg, men det må det."

"Jeg trenger min forræder synlig."

«Ja, det styrker din trygghet å kreve det av Jakob. Men det er bare én leksjon du trenger for å smelte sammen i ånden din," sa Scrooge.

"Hva er de andre?"

"Jeg er usikker på hva du trenger, Noah, men refleksjon vil bidra til å bringe deg harmoni."

"Alt jeg vil reflektere over er Flora."

"Det er også min oppdragsoppgave," sa Marley.

"Så hold deg i det minste en furlong foran oss, Jacob."

"Det vil føre til at Ebenezer mister evnen til å stå opp."

Noah fokuserte på broren sin, og beordret så sakte: "Jeg vil være hans åndsutligner. Ebenezer og jeg blir her mens dere bestemmer den nødvendige avstanden mellom oss. Vær nå på vei, feige bror."

Marley så seg tilbake flere ganger mens han beveget seg en furlong, og deretter to furlongs foran broren. Når avstanden som Noah trengte var oppnådd, sa han til Joakim: "Nå vil jeg at du også skal gå foran meg."

"Har jeg skadet deg?"

"Har du?" spurte Noah, men før Scrooge rakk å svare, la han til: "Nei, jeg vil bare finne ut på hvilken avstand du blir sårbar."

"Å, det er enkelt," sa Scrooge mens han gikk til et sted, stoppet for å se tilbake på Noah, og tok et skritt til. Scrooge begynte å svekkes med bøyde knær. Bena hans vaklet, men i stedet for å velte ham flyttet de til kontrollen ble gjenvunnet. Forvirret tok Scrooge tre skritt til fra Noah, og da han holdt seg oppreist, spurte han: "Er du sikker på at jeg fortsatt lever?"

"Vel, du har ikke dødd."

"Trøstende, Noah, trøstende."

De to fremmede, forbundet med en useriøs, begynte å gå mot Pool Of Broken Spirits. Ingen av dem visste hvordan de skulle starte samtalen begge ønsket. Når de gikk i stillhet, utbrøt paret i samstemmighet: "Har du kommet deg?" Hver av dem smilte, så lo, og svarte: "Kanskje." Dette ordet unisont førte til tårer i kjeften deres.

Etter å ha avgjort latteren, sa Scrooge: "Jeg er frisk nok til å fortsette."

"Meg... jeg sliter fortsatt med et minne," innrømmet Noah. Sukkende fortsatte han med å forklare. "Da jeg var i mitt kammer, på Plain Of Violence, gjentok den samme

hendelsen fra min barndom seg hundrevis av ganger. Jeg kunne aldri frigjøre det, men jeg absorberte det til slutt."

"Var det noe ondskap som rammet deg?"

«Nei, langt ifra. Det var bare en hendelse som utløste en tanke." Noah stoppet opp, for å utvikle klargjøring, og tilsto til slutt: "Du kommer til å synes dette er dumt, men da jeg gikk på en åker, gikk jeg rett på toppen av en enorm maurbakke."

Uten å ville kvele samtalen, sa Scrooge: "Jeg synes ikke det er unikt. Jeg har sikkert knust tusen maur uten engang å vite at jeg gjorde det."

«Det er en del av poenget. Alle skapninger skader uten å vite det. Hva er mat hvis ikke død for noe?"

"Ehm... ja... selvfølgelig. Så hvorfor forårsaket døde maur deg slik kontemplasjon?"

"Det var skjebnen, den tilfeldige skjebnen til maurene som ble drept og spredt fra utenfor deres eksistens."

"Er det slik du ser på din egen bortgang?"

"Ja... og nei. Hendelser er alltid forårsaket, men er ikke ALLTID skadelige. Det var det jeg måtte finne ut av i salen."

"Så du synes ikke det Jakob gjorde mot deg var hatefullt?"

"Han var bare en maur som løp fra kanten av lovens sko. Jeg på den annen side var rett under skoen."

"Ja, men Jakob tok med seg skoen til maurbakken."

«Men det var skoen som tråkket på meg, ikke Jakob. Broren min har skyld, men ikke for min faktiske død.»

"Så til slutt vil du tilgi ham?"

"Jeg har allerede," mens han stoppet for å understreke avgjørelsen sin, sa Noah, "men jeg vil aldri stole på ham igjen."

"Jeg vet ikke om jeg stoler på ham heller."

"Og likevel er du her..."

Uten å vite hvordan han skulle forsvare situasjonen sin, sa Scrooge: "Jeg antar at fremmede ting har skjedd."

"Virkelig... når?"

Spørsmålet brakte en midlertidig slutt på samtalen da Scrooge ikke kunne komme på noe svar. Sammen så paret Marley nærme seg bassenget. Mens metallstengene som stakk ut av bassenget hele tiden gnister, våknet flere ånder fra søvnen. Marley begynte å flyte over bassenget. Han passet ekstra godt på å unngå åndene, gnistrende stolper og overflaten av det tårefylte bassenget.

"Noah, jeg har tenkt på historien din om å trække på maurene, og jeg er forvirret over noe," sa Scrooge.

Noah så på Scrooge, og svarte så: "Vel, det kan vi ikke ha. Transmogrify handler om å få personlig avklaring. Så fortell meg din hodeskraper, Ebenezer."

"Jeg vil ikke bagatellisere opplevelsen din, men... jeg kan ikke forstå hvorfor du ville gjenoppleve den om og om igjen." Scrooge stoppet opp, pustet dypt og sa, "Jeg mener at ting som spiller om og om igjen i minnet mitt er dramatiske... om ikke direkte traumatiske."

"Ja, det er sant."

"Så hvordan var det traumatisk å trække på maur? Jeg mener, var du barbeint, eller svermet de deg?"

"Nei." Noah ønsket ikke å forklare ettervirkningene, for det så ut til å henge i ham som skam.

Joakim, som kjente en spenning, la forsiktig hånden på Noahs eteriske underarm, og sa så: «Min nysgjerrighet har ingen ære. Unnskyld at jeg spør."

"Nysgjerrighet har ingen ære?" Noah stoppet opp, og sa så: «Nei, Ebenezer, bare ting som skader er uten ære. Din nysgjerrighet har visdom." Han stoppet fremadgående bevegelse, senket hodet og tilsto: "Jeg raste! Det var da min sinneånd ble skapt." Noah begynte å riste med harde rykk. "Jeg gjorde... den maurbakken... til en... kirkegård. Jeg var rasende..."

"Noah, Noah! Stoppe! Ikke fortsett din pine."

Noah fortsatte å skjelve mens han forsøkte å roe Scrooge med sine usammenhengende ord. "Dette har blitt re...løst... men bak...synet smelter mer i...i...ce." Denne kommentaren forvirret Scrooge til taushet, for metaforen var sær. Mens de to fortsatte å bevege seg i intervaller, annonserte Noah, etter flere skritt, til slutt: "Spenningen min slapper av." Han stoppet opp for å få emosjonell styrke, og innrømmet: "Min sinneånd manifesterte seg etter den handlingen av maurraseri. Men tanker om dyr utviklet seg tidligere i meg."

"Jacob fortalte meg om katten din som drepte slangen."

"Det var slangens død som fikk meg til å tenke, og tenke og tenke."

"Jacob sa at det brakte din egen dødelighet til syne for deg."

Noah bare lo mens han korrigerste ideen. "Jacob ville tro det. Han elsker dyr, men... jeg gjør det ikke." Da han så på føttene hans mens de gikk veien, avslørte han: "Døden til den slangen fikk meg til å innse hvor ubetydelige alle dyr er, også mennesker."

"Mennesker? Ser du nå på det som en usann konklusjon?"

"Jeg ville hvis det var, Ebenezer. Men nei, jeg hadde velsignelsene fra et annet menneske, min kone, som hjalp meg. Imidlertid ga jeg aldri ut ideen om at alt liv er uviktig."

"Litt av et paradoks, ikke sant?"

"Paradokser er en del av den menneskelige tilstanden... Jeg tror mennesker bare er her for å se om vi kan håndtere dem... eller kanskje for å se "hvordan" vi håndterer dem."

"Du tuller sikkert med det?"

"Bare i den forstand at jeg ikke har noen svar på noen av de sosiale gåtene." Noah stoppet opp, og sa så: "Jeg vet at Floras ånd av vennlighet myknet min sinneånd." Noah ristet på hodet frem og tilbake, og konkluderte så: "Men min ondsinnede ånd eksploderte av galskap etter døden."

Scrooge klødde seg i bakhodet, og spurte så: "Tiltar folk både positive og negative ånder?"

"Selvfølgelig, men det er få individer som dør med bare positivt humør." Noah så ut over den nærme Pool Of Broken Spirits og sa: "Alle i Transmogrify, men spesielt de som sover i Poolen, har ånder av verdi."

"Hvordan mogrifyerer positive ånder? Går de i det hele tatt inn i Transmoglify?"

"Jeg har aldri sett en allerede rensset ånd i Transmoglify. Så vidt jeg vet, reiser ingen noe sted her."

Sammen vendte fokuset seg mot Marley, som var opptatt med å unngå åndene som steg opp fra bassenget. Etter å ha blitt rolig, ropte Noah over bassenget: "Jacob, har du funnet Flora?"

Marley ringte tilbake, men fra over veien, innenfor Dam Of Disconnected Pkunst, lyder av sammenstøtende lemmer dempet brorens ord. Noah gestikulerte broren sin til bassengkanten. "Har du funnet Flora?"

"Hun sover dypt."

"Hva mener du?" spurte Noah.

"Ja." Marley slo seg tilbake på veien og fullførte Noahs tanke. "Coss Acceptance har omsluttet henne."

"Vi må redde henne. Fort, Jacob, vi må dra henne til land."

"Omslaget har allerede vokst seg for stort. Jeg kan ikke flytte henne alene."

"Hvordan kan jeg hjelpe deg?" spurte Scrooge. "Med min kjødelighet er jeg nok den sterkeste blant oss."

"Uten tvil vil din styrke være nødvendig. Imidlertid vil farene ved bassengets mekanikk begrense alle våre handlinger." Så, uten engang å trekke pusten, la Marley til: "Og jeg vet at bassenget ser grunt ut, men ikke tenk på å vasse ut til henne."

"Det virker som et alternativ. Jeg er ganske sikker på at jeg kan manøvrere rundt de som sover."

Marley pekte på overflaten av bassenget og advarte: "Hvis du får bare én dråpe av bassengets væske på huden din, vil det knuse hjertet ditt, Ebenezer. Og jeg skal ikke en gang fortelle deg om skaden disse stengene kan forårsake mens du står i bassenget."

Den konstante sprayen av gnister lyste opp bassenget. Mens de tre sto på kanten, sprakk eksplosive lyn i rytme til de sammenstøtende lemmene fra demningen. Ettersom lyder kombinert rundt dem, skapte det et ekkokammer av uenighet.

Scrooge spurte: "Er det noe vi kan flyte på?"

"Vel, Noah og jeg kan bare flyte," sa Marley. "Men til og med kombinert har massen vår liten styrke. Likevel er dette forferdelig. Vi må hente Flora før det kommer en ny Coss-utgivelse, som vil fange henne dypere i hennes sorg."

"Jeg trodde Coss Acceptance gjenoppliver den sovende."

"Ja, men bare for de som har ånder i seg som trenger Mogrification."

"Jeg forstår ikke dette."

"Dette er den sjeldneste av hendelsene, Ebenezer. For det krever det reneste hjerte som bare har utviklet ånder av verdi. Hvor unikt er det på jorden?" Marley ventet ikke på svar før han la til: "Ofte lever individer nesten engleliv, men de trenger fortsatt Mogrification. Mammans og pappas ånder henger vanligvis igjen, og foreldrenes energikrefter er de vanskeligste å endre i løpet av livet."

"Jeg forstår fortsatt ikke hvorfor Flora er i en slik tilstand."

"Hun gjorde bare én ting mot den uendelige bevisstheten ... hun avsluttet sitt eget liv, og koble det sammen med livet inni henne ..." Marley senket hodet, for han visste at det var han som skapte veien til Floras bortgang. "Flora hadde så mye veldedighet mot de syke. Hun opprettet en Wise Woman-organisasjon i nabolaget. Hun var selv begavet på den måten, men hun skapte det som ble så oversett." Marley løftet hodet, pekte på Floras innkapslede form i bassenget og tilsto: "Hvis jeg ikke hadde forårsaket dette, ville Flora umiddelbart ha gått til den uendelige bevisstheten etter døden. Hennes minste ånd var en av mot, mens den største ånd utstrålte fred." Marley ropte ut og utbrøt: "Men jeg knuste den freden!"

Forvirret spurte Scrooge rolig: "Så hvorfor har ikke Coss Acceptance vekket henne?"

"Det forsterker bare sorgen over hennes død. Hun er så begravet at selv Coss Acceptance ikke kan roe den ødelagte ånden hennes. Hvert element i døden hennes har henne fanget i en minnesløyfe. Sprekkingen av isen, det iskalde vannet i Themsen og sparkene i livmoren nekter å slippe henne løs."

Uten forvarsel overtok en sleng av Coss bassenget. Gnister fra metallstengene skapte et sug som bare kunne overvinnes ved utgivelsen av Acceptance. Mens kosene kastet opp, løftet de seg bort fra bassenget. Både Marley og Scrooge begynte å smile fra den flytende tåken. Hvis aksepten påvirket Noah, var den ikke synlig, for han fortsatte å gå langs kysten. Minst et dusin livløse flytere begynte å løfte seg fra bassengets overflate, hver delt i sine forskjellige ånder, så uten unntak beveget de seg alle mot Mog av den åndens behov. Koss-aksepten som regnet ned over Flora gjorde bare skallet rundt henne tykkere.

"Så la meg absorbere dette," sa Scrooge, "hennes godhet i livet ble så tragisk avsluttet at det forårsaket den følelsesmessige bevaringen av selve dødsbegivenheten? Og, dette er den delen jeg fortsatt ikke forstår, det er ideen om at bare en uskyldig ikke vil reagere på kossaksept. Jacob, hvorfor er det det?"

"Tenk på dilemmaet hennes, Ebenezer. Her er dette fantastiske vesenet som blir slått av omstendighetene hennes. Hennes siste trekk er hennes verste trekk ... og når hun dør, hva gjør hun?" Marley stoppet for effekten av stillheten, og svarte deretter på sitt eget spørsmål: "Hun skylder på den uendelige bevisstheten." Igjen kom en stillhet for effekt over Marley. Da han så ut over bassenget, forklarte han til slutt, "Flora avviste lettelsen som aksept gir. Bare vår Task Of Outreach kan hjelpe... kan hjelpe henne."

"Hva om vi mislykkes?"

"Noah ville aldri tilpasse seg."

"Så hvordan skal vi triumfere?"

"Jeg er uten ideer."

Noah steppet betWeen Marley og Scrooge, kunngjorde deretter: "Jeg har metoden." Brå snudde han seg, så vinket han til dem: "Følg meg!" Da de tre gikk til kanten av Dam Of Disconnected Parts, kranglet en fjellrik mengde armer og ben... og det var ikke lekent. Føttene sparket ondskapsfullt andre lemmer bort, mens armene tok tak i vedhengene, for så å kaste dem ut av alles syn. Samspillet var ingenting om ikke kaos. Hele scenen, i motsetning til alle andre i Transmogrify, sendte en fryktinngytende redsel gjennom Scrooges form.

"Scrooge, du må være gruppens muskel," kunngjorde Noah.

"Jeg er omtrent tretti år for sent på den, Noah, men jeg er her for å hjelpe."

Noah smilte til Scrooges varme, og ertet deretter: "Vi vil prøve å ikke utnytte deg."

"Hva kan jeg gjøre? Jeg har også litt mage," sa Marley.

Noah smilte igjen, men denne gangen ble det til et kakling. "Babybror, du var kanskje sterk når du øsset hestemøkk, men nå lukter du bare møkk!"

Marley ristet på hodet frem og tilbake. Han visste at han fortjente denne typen trakassering, men det gjorde vondt. Han lurte på hva han måtte gjøre for å få slutt på

Noahs avvisning. Men kontemplasjon var ikke øyeblikkets plikt, så han bare sukket, og så ventet på instruksjoner.

"Vi må samle tjue, kanskje tretti armer. Tror du at du kan gjøre det, Ebenezer?"

"Nei. Jeg tror ikke det."

Forvirret spurte Noah: "Vil du hjelpe?"

"Uten å nøle, men de klørne har allerede fanget meg en gang. Hvis ikke for Apurto... ah Apurto..." Scrooges stemme avtok mens han bare slukte luft i forsøket på å artikulere angsten sin.

"Vil du i det minste prøve det?"

"Bare hvis du er forberedt på å redde meg når jeg blir fanget."

"Takk, Ebenezer. Din styrke er nødvendig, for verken Jakob eller jeg har makt til å løsne en, enn si dusinvis av lemmer." Noah la hånden på Scrooges skulder, og ga deretter ordren. "Jeg blir med deg. La oss se om vi kan unnslippe de spinkle projeksjonene."

Sammen, da de gikk fra veien, ropte Noah tilbake til Marley: "Vi skal kaste beinene til deg. Tror du at du har integriteten til å stable dem?"

«Det er ikke noe element av ærlighet involvert i å stable noe, Noah,» sa Marley.

Når han visste at hånene hans hadde plaget lillebroren hans, hånnet Noah: "Vel da, du burde være i stand til å stable utover kraterets høyde... spesielt siden du er fri for den samme ære som de som bor i Lake Of Flames."

Marley fnyste akkurat da broren og bestevennen hans entret Dam Of Disconnected Parts. Hans bekymring for brorens situasjon avtok for hver ytring av forakt han mottok. Og likevel ville han ikke tillate seg selv resonnementet til et offer. Mens han så de to gå inn i sammenstøtet mellom lemmer, lurte han på om broren noen gang ville behandle ham som familie igjen.

Noah gikk foran Scrooge, for å sparke enhver truende struktur fra stien. Mens Scrooge fulgte etter, forsøkte utforskende fingre å fange ankene hans. Berøringen stimulerte skjelvninger i ham, men gikk gjennom uten noen hindring for bena hans. "Her virker denne armen lang nok," sa Noah og pekte på en bøyende hånd. Han forsøkte å trekke den fra haugen, men som is på en gate kunne ikke stabiliteten mellom spøkelsesaktige former skapes.

Scrooge gikk foran Noah, tok tak i armen og frigjorde den nesten uten anstrengelse. "Hva skal jeg gjøre nå?"

«Ikke beveg deg en gang,» sa Noah da han tok imot ekstremiteten, og kastet den deretter mot broren. Ikke forventet kastet, gikk beinet rett gjennom Marley, og traff en sovende i bassenget. "Jacob, vi gjør ikke dette, så du kan se disse beinene synke til bunnen av bassenget. Du har én jobb, og du kan ikke engang gjøre det-Jacob Kol?"

"Slutt å kalle meg ved mellomnavnet mitt, og IKKE bare kast ting på meg, Noah. Tror du kanskje du kunne tenke deg å advare meg først?"

Med forakt for broren sin sa Noah: «Kanskje jeg bare burde droppe Jakoben og kalle deg Kol fra nå av».

"Jeg liker ikke denne kranglingen," sa Scrooge.

"Og jeg liker ikke den GUTTEN," sa Noah og pekte på broren. Marley holdt ut, hjertet hans gjorde vondt, men sinnet hans forsto.

Scrooges ord så ut til å dempe brødrenes spenning. De tre jobbet i stillhet for å samle opp de avstøpte beinene fra krateret. Arbeidet viste seg å være vanskelig, for spøkelsenes mangel på substans forårsaket stadig feilplasseringer. Til slutt ble en

enorm haug med armbein samlet og stablet langs bredden av bassenget. Alt dette skjedde uten uhell for Scrooge.

Da de begynte å gå over veien til Jakob, spurte Joakim Noah: "Du sier du har tilgitt Jakob, men du forblir så fiendtlig mot ham. Hva måtte Jakob gjøre for å få din nåde?"

"Er jeg ansvarlig for en annens nåde?"

"Vil ikke fokuset ditt være bedre tjent for deg selv bort fra Jakobs sinne?"

"Ja, men hvordan slipper jeg? Jeg mener, han er akkurat der," sa han og pekte på Jacob.

"Hvaghjorde jeg det nå?" stønnet Jacob.

"Se, se, Ebenezer, hva jeg har å tåle?" Med et gjenskin som kastet kniver gjennom Jakob, sa Noah: "Det er ikke det du gjorde for et minne siden, det er det du gjorde i vår tid av årstider."

"Jeg vet det, Noah. Det jeg ikke vet er hva jeg må gjøre for å få slutt på denne plagen."

"Plage! Det var jeg som ble plaget. Aldri, ALDRI oppfør deg som om du er offeret, din ynkelige skapning."

"Vil det at jeg ber om Instant Transmogrification avslutte i det minste plagene dine?"

Noah smilte ved tanken, men hans større behov tok kontroll. "Nei, jeg vil kanskje ha din hjelp til å redde Flora," stoppet han sniket, "men Scrooge er sannsynligvis den eneste jeg trenger."

"Jeg kan kanskje ikke stoppe dette, men jeg vil ikke være en del av det heller," sa Scrooge. "Jeg vil hjelpe Flora før en ny Coss-utgivelse kommer."

"Utvisomt, la oss koble armene sammen."

Både Marley og Scrooge stirret på haugen av lemmer foran dem, så trosset Marley det åpenbare spørsmålet "Hvordan?"

"Fingrene på albuene." Noah skjønte at han ikke hadde fått de nødvendige bildene til syne, så sakte forklarte han: "Ta den ene hånden, få den til å ta tak i albuen til den neste armen, og så kan vi bare gjenta, koble lemmer til de når Flora."

"Hva om en hånd slipper en albue?"

Noah bare viftet med hånden over demningen, og svarte så: "Vi har alle ressursene vi noen gang vil trenge."

Proessen med å få hendene til å gripe tak i hva som helst så ut til å være nesten deres formål med eksistensen. Når de ble slått sammen, ble fingrene stive, nesten ute av stand til å skilles. Forlengelsen fortsatte til armene kunne nå Flora. På dette tidspunktet ble det åpenbart hva planen var, så bare posisjonering ble kommunisert mellom de tre. Med den langstrakte armen på slep fløt Noah ut til Flora. Både Scrooge og Marley holdt opp den siste albuen fra veien.

Mens fingrene bøyd seg inn og ut, koblet Noah hånden til det eneste stedet der herdet Coss Acceptance var fraværende, midt bak på kjolens krage. Mens han festet fingrene, fosset en tidligere fanget mengde Aksept nedover skråningen av nakken hennes. «Scrooge, hånden er samlet! Trekk nå forsiktig mens jeg leder henne rundt de andre."

De tre jobbet sammen som om de var et lag, og koordinerte drag mens de unngikk de andre sovende åndene. Ettersom stangen av lemmer begynte å strekke seg mye lenger bak Scrooge og Marley, strøk Floras kokong til kanten av kysten.

Noah hoppet til bakken og beordret: "Jacob, tørk tårene fra innhyllingen hennes." Han så rett på Scrooge og klargjorde instruksjonene: "Stå klar, Ebenezer, at fuktighet holder på følelser, og når de kommer fra bassenget, er ingen av dem hyggelige."

Når Noah var tørket og snudd på ryggen hennes, så Noah gjennom Aksepten inn i ansiktet til hjertets lidenskap. Ømheten han kjente ved synet av henne fikk tårer i øynene. Han tørket underarmen over ansiktet hans og kysset forsiktig leppene hennes. Tildekkingen av Aksept sløvet følelsen mellom kjøttet.

Marley spurte: "Hvordan frigjør vi henne?"

"Det, min antatt geniale lillebror, krever det du ikke har... varme."

"Men jeg har lysten, så hva gjør vi nå... storebror?"

"Vær så snill, ikke igjen," protesterte Scrooge.

Brødrene fokuserte begge på Scrooge, så presenterte Marley en idé, "Hvis varmen skal gjenopplive Flora, tror jeg Scrooge burde klemme henne siden han er den varmeste. Du og jeg, Noah, vil prøve å forsegle hans hete mot Aksepten. Kanskje det vil smelte det bort."

"Kanskje," sa Noah enig.

"Vil du at jeg skal klemme henne?" gulpet Scrooge.

"Jeg tror det kan være din jobb siden varme er nødvendig."

Så uten videre dialog forsøkte de tre Marleys idé. Det gikk imidlertid ikke, for det var ikke varme, men lidenskap som skulle heve Flora. Når den første ideen mislyktes, gikk Noah rundt og rundt Floras sovende form i håp om å finne en sprekk som var stor nok til å tvinge opp. Frustrasjon var hans belønning.

Da Noah satt på kysten, ved siden av broren og Joakim, kontrollerte melankolien stemningen. Med Flora liggende ved siden av dem, men likevel ikke nærmere enn Nordstjernen, fjernet han fra lommen kvartsspissen hun hadde gitt ham. Selv om ingenting gjorde Newgate akseptabelt, hadde krystallen vært det eneste som styrket håpet hans. Selv da han ble dømt til døden, holdt kjærligheten hennes krystall holdt motet hans til å møte fremtiden. Med hvert kjærlige inntrykk begynte Noahs indre lysglød å strømme gjennom krystallens spiss.

Da tårene hans falt på krystallen, eksploderte regnbuefargene fra den ene dråpen spøkelsesaktig sorg som festet seg til spissen. Gjennom dråpen reflekterte hver flekk av indre støv som hadde lagt seg på punktet under dens vekst en hel regnbue inn i Transmogrify. Mens hundrevis av fargede spekter omringet Noah, fikk inspirasjonen deres til å hoppe opp, plassere krystallen på Floras bryst, og deretter med begge hendene hardt presset ned. Han visste ikke hva han gjorde, men det føltes rett og slett riktig.

Ingenting seså ut til å skje helt til Noah intuitivt lukket øynene, roet tankene og så de gledelige minnene fra livet hans med Flora spille seg ut i sinnet hans. Alt, fra herlighetene i ballsalen til soverommet, tok kontroll. Lidenskapen i Noah begynte å svulme opp. Følelser gjorde krystallen varm, så varm. Etter hvert som minnene passerte gjennom kvartsen, begynte den å trenge inn i den skorpede Coss Acceptance. Likevel oppløste undersøkelsen av krystallen bare Aksepten når visse tanker ble generert-visse kjødelige tanker.

Kjærlighet på soverommet deres hadde alltid vært snill, leken, men mest av alt lidenskapelig, med dvelende kyss. Noah ble så oppslukt av tanken på deres felles sensualitet at da hele coveret av Coss Acceptance, uten forvarsel, slapp seg, slapp han refleksivt krystallen ned på Floras mage.

Da han strakte seg ned for å hente kvartsen, tok Flora den fra ham. Holdt spissen oppreist mot livmoren hennes, begynte krystallen å nynne i rytmer av harmoniske toner. Sakte vibrerende bilder av en baby begynte å flyte ved siden av punktets seks trekantede ansikter. Hvert av de seks spedbarna glødet i en annen farge på regnbuen.

Hypnotisert av disse utviklende barna, utbrøt Noah: "Det er datteren jeg håpet på!"

Forvirret kontret Flora med: "Nei, det er sønnen min!"

Sammen så hver sitt ønskede barn i substans, men begge var usikre på sannheten i deres visjon. "Ebenezer," sa Noah, "har vi en gutt eller en jente?"

Scrooge så på de seks bildene i håp om å oppdage et annet skille enn farge mellom dem. Da ingen kunne oppdages, ga han ganske enkelt Flora ønsket hennes: "Det er en gutt." Etter kjønnserklæringen ble de seks spedbarnene kombinert over krystallens punkt til en fnisende gutt.

Noah tok barnet opp, holdt det til brystet, og mens han kysset sønnens panne, erklærte han med glede: "Her er arven min."

Flora, fylt av sin egen eufori, ble med i familien. Sammen, gjennom draget av hennes godhet, følte de tre en tilkallelse fra avgrunnen ... den uendelige bevissthetens kall til mogrifisering. Denne hastebefalingen beordret handling. Så uten forvarsel mens de tre beveget seg mot Abyss Of Final TransmogriFY, forvandlet en eksplosjon av flerfarget Aksept dem. Rainbows of Acceptance spredte seg gjennom TransmogriFY, som igjen skapte en munterhet i alle Mogs som sjelden oppleves. Og sannheten være kjent-ingen før det øyeblikket hadde noen gang vært vitne til en mogrifisering utenfor avgrunnen.

Akseptens lykke hang i luften da visse farger forsvant ved forskjellige energier. Rødt, med sin lengste vibrasjon, holdt seg igjen, noe som gjorde det blålige lyset til TransmogriFY litt lavendelaktig. Innenfor den røde Aksept bodde alle de delte minnene fra Jakobs og Noahs barndom. Da de gikk gjennom Marleys tanker, overveldet tårer av personlig tap ham. Hans Task Of Outreach var oppfylt, men sorgen over det permanente tapet av broren plaget ham. Imidlertid skjønte han at dette var av hans eget lag, så han aksepterte den følelsesmessige redselen.

Da tåken av farget Aksept fordampet, snudde Jacob seg fra Pool Of Broken Spirits for å møte Dam of Disconnected Parts. "Det er på tide å få deg hjem, Ebenezer."

"Virkelig, så snart?" De to mennene så på hverandre, så humret de ved tanken på en rask flukt.

"Tiden er personlig i Transmogrify."

"Tiden er drømmeaktig her. Hvert øyeblikk ser ut til å eksistere innenfor sin egen anledning."

Marley stoppet opp for å finne ordene, men konseptet i tankene hans kunne aldri produsere den ønskede samtalen som ville skape en forståelse av Transmogrifys nåværende øyeblikk. Så i stedet for å prøve, erklærte han bare: "Jeg tror vi bør passere gjennom Dam of Disconnected Parts. Det vil redusere reisetiden vår med minst 75 prosent."

"Jeg føler ikke det er trygt." Når han så mot toppen av Crater Of Severed Spirits, la Scrooge til: "Men jeg ønsker ikke å slentre her heller."

"Du har aldri hatt noen problemer med å samle våpen til bassenget. Det ser ut til at Apurto velsignet deg med en slags uovervinnelig energi."

"Jeg er ikke sikker på det, Jacob."

"Jeg sikret meg et par Fire Twirlers mens jeg gikk til bassenget. Jeg vil ikke la skjelettene ta deg."

"Vel, jeg vet at du i det minste vil prøve," sa Scrooge, i et forsøk på å overbevise seg selv. Med det gikk han inn i dammens enorme størrelse. Dens enorme omfang hjemsøkte hans menneskelige oppfatninger med de millioner av skjelettlemmen som grep og sparket i luften. Etter å ha lyktes med ingenting annet enn bevegelse, kjempet de spinkle fingrene og føttene om betydning.

**** Stav ti ****

Selv-tvil Rolig

FOR HVERT TRINN forsøkte en kroppsdel å dytte, dytte eller gripe Scrooge. Det tok ham flere skritt å utvikle manøvrene som trengs for å unngå de fleste og presse seg gjennom alle andre lemmer i veien. Når han tilpasset seg de konstante angrepene som kom fra demningen, endret han fokus ved å si: "Så langt, neiahs regnbuefargede aksept var den fineste."

"Det var det Flora gjorde," svarte Marley.

"Hvordan vet du det?"

«Noah var ikke klar for Mogrification. Han hadde fortsatt for mye sinne mot meg. Han burde ha blitt sendt tilbake til the Den, eller til og med til hans Chamber in the Pit Of Anger. Aksept vil aldri skje når tilgivelse mangler."

"Han tilga deg, Jakob."

Marley stanset, snudde seg mot Scrooge, og krevde så: "Hvordan vet du det?"

«Å, tvil ikke på at Noah fortsatt mistillit til deg. Likevel tror jeg han nesten umiddelbart tilga deg i hiet."

"Når du sier 'jeg tror' betyr det ikke 'jeg vet'. Og likevel er uttalelsen din som om du har blitt informert."

"Noah fortalte meg at han tilga deg. Er det en direkte nok uttalelse for deg, Jacob?"

"Det er hvis jeg kunne tro det, men Noah oppfører seg som om han hater meg nå. Det er ikke tilgivelse."

"Du vil ikke ha tilgivelse. Du vil at Noah skal oppføre seg som om ingenting har skjedd. Dette handler bare om å glede DEG, Jacob."

"Finnes det ingen belønning ved fullføring av en oppsøkende oppgave?"

"Å frigjøre Noah og Flora er åpenbart ikke totalen av oppgaven din. Jacob, du har en kjølig og villedende oppførsel. Noah er på vakt mot at denne skurkedriften i deg, som du ikke engang ser ut til å være klar over, vil skade ham igjen. Så hvorfor skulle han gjøre noe annet enn å tilgi deg... som er gjort slik at han kan komme seg fra din ondskap?"

"Så jeg har mistet broren min for evigheten?"

«Du har ikke mistet broren din. Du har mistet kontrollen over broren din."

-Det er det samme i praksis.

"Det er det."

De to navigerte veien med bøyende hender og sparkende føtter. Klappingen og flagringen hindret hvert steg som ble reist, men til slutt normaliserte unnvikelsen og sidebevegelsene seg.

Da de tilpasset seg hindringene på stien, tok Marley opp igjen broren sin. "Hvorfor frigjør ikke hans tilgivelse meg?"

«Fordi det er ment å frigjøre seg selv. Kvalen av handlingene dine skapte buret ditt. Noah har ingen nøkkel til din Mogrification, Jacob. Han kan ha vært din oppgave, men han er ikke din frigjøring."

Jakob stoppet opp et øyeblikk, så snakket han om fortiden. "Kanskje det å være babyen til familien satte meg i en posisjon av å være den bortskjemte, mottakeren i familien."

"Det er latterlig! Du er fortsatt på skurkens vei, Jakob. Sekvenseringen av et barns fødsel spiller en rolle innenfor familiens maktstruktur. Likevel var det ikke forhåndsbestemt at du skulle få broren din drept. Den uærligheten du dyrket inn i ditt vesen." Scrooge, etter å ha sagt det hardeste, avsluttet med: "Du vil bare finne løslatelse når du bøyer deg for det som dømte deg. Akkurat nå har du den feilaktige forståelsen av at det som skjedde var utenfor det du gjorde. Jakob, du forårsaket... du forårsaket dette."

Alle Fire Twirlers i Jacobs hjertekjede eksploderte og sendte spøkelsesaktige fragmenter av ham gjennom demningen. Ettersom formen hans gjenskapte seg selv, fikk Jakob en erkjennelse. Han har kanskje alltid visst at han forårsaket Noahs pine, men han følte aldri dens byrde. Handlingene hans på det tidspunktet var å forsøke å reparere skaden, mens han slapp unna uoppdaget. Og nå... skjønte han hvor forferdelig han var, så han gråt. Dette var ikke tårer av sorg, men av renselse. Selvsorgen forlot ham. Da bevissthet erstattet selvoppholdelsesdrift, stilnet Jacobs følelser. I jakten på å forklare sin nye innsikt, uttalte Jacob: "Jeg føler at rettferdighet bare kan skje hvis jeg ber om øyeblikkelig mogrifikasjon."

"Dine erfaringer er leksjoner den uendelige bevisstheten trenger. Du tror kanskje at Instant Transmogrification er en rettferdig straff for deg-men fra det jeg vet tjener det bare til å stille angsten din, og vil ikke gi noe til den uendelige bevisstheten. Er det ditt ønske-å snu ryggen til ditt livs ansvar?"

"Ebenezer, du overrasker meg. Hvis jeg bare hadde din ære."

«Du har din egen godhet, Jacob... reparer den. Ikke ødelegg det."

En urolig stillhet utviklet seg da de gikk gjennom demningen. Den konstante bevegelsen av armer som skyver bena fascinerte mennene. Haugen av lemmer, som aldri ville bli Mogrified, ga ut en følelsesmessig redsel som fikk Scrooge til å bli nervøs. Marley kjente for første gang i sitt liv angsten til en annen. Uten Fire Twirlers for å drive Scrooge tilbake til veien, slo Marley seg på det eneste som kom inn i hodet hans. Av hensyn til sin engstelige venn ville han stille kroppsdelene.

Med en dydig intensjon la Marley seg ned foran Scrooge. I håp om å dempe sammenstøtet mellom bein, sa han til Scrooge: "Gå på meg." Dette særegne synet av

et spøkelse som dekker et felt med skjelettresten så ut til å ikke være mer enn en gest. Ikke desto mindre trakk Scrooge på vennen sin. Lemmene under Marley skrek begge, og skjøt deretter gjennom formen hans med raseri. Sjøkket av utstående fingre som fortsatt forsøkte å fange Joakims ben fikk ham til å hoppe fra det spiddede spøkelset.

Marley ble igjen med Scrooge midt i Dam Of Disconnected Parts, erklærte så: "Jeg kan ikke engang få en passende idé å roe deg med, Ebenezer. Mine feil er overveldende!"

"Og likevel hjelper til og med ditt ønske om å forbedre tilstanden min. Det er ikke suksess, men innsats, som viser verdien av en person. Du, Jakob, ser ut til å få ydmykhet. Ta nå det frøet av bevissthet og plant det inn i dine handlinger."

På Scrooges oppfordring ble Marleys spenninger avslappet. De fortsatte å gå mot den andre siden av demningen. Selv om avstanden til veien var stor, virket ingen av dem lenger bekymret over etterspørselen etter områdets størrelse. Marley tenkte på det nye frøet av "ydmykhet" han nettopp hadde fått, mens Scrooge gikk med forsiktighet.

Uten et ord trakk Marley både en høyre og en venstre arm fra demningen. Fra hver hånd fjernet han pekefingerne deres, og ga dem deretter til Scrooge. Scrooge rygget tilbake fra Marley mens han utbrøt: "Hva er dette for en forvirring?"

"Stikk hver finger i øret. Det kan hjelpe å dempe lyden."

"Er du på alvor?"

"Jeg vil ikke slutte å tenke på måter å hjelpe deg på, Ebenezer."

Scrooge innså at hjelpen var ren i motivet, og plasserte knoklene i ørene hans. Effekten var fantastisk, for fingrene resonerte med samme frekvens som de kasserte lemmene på demningen. Denne pulseringen av vibrasjoner absorberte alle lyder, bortsett fra dempet tale.

"Å herregud, dette er fantastisk," kunngjorde Scrooge.

— Endelig har jeg gjort noe riktig.

"Hva?! Jeg kan nesten ikke høre deg."

Marley ropte: "Føler du deg bedre?!"

Volumet av Marleys stemme rystet Scrooge. Han nølte og så på denne spøkelsesaktige vennen og erklærte så: "Din stemme er like kraftig som en ildvirvel. Jeg tør at du kan kaste meg over demningen med stemmen din."

Marleys brøl forsterket seg. "Ja, men ville du komme hel?!"

Før setningen var ferdig, landet Scrooge hardt på baksiden. Han vred seg fra talerens styrke og reiste seg for å kunngjøre: "Jeg går den sikre veien."

Den visuelle avstanden til veien forble konstant lang. Mens de gikk, vokste det seg en stillhet mellom dem, for det var lettere enn hva skrikene for øyeblikket kreves for en samtale. Marleys stillhet ble til kontemplasjon, som utviklet seg til drømmer, og deretter til et sted for nåde som kunne berøres. Da en strøm av ansvar oppslukte ånden hans, løftet han seg fra demningen.

"Jacob, hva skjer? Hvor skal du?"

"Det er hjertekjeden min. Den er borte."

Scrooge anstrengte seg for å høre, fjernet fingerbeinene, og sa så: "Så du veier rett og slett mindre. Det er derfor du flyter?"

"Uten tvil. Likevel var vekten aldri byrden for den kjeden." Da han så seg over skulderen, betrodde han seg: "Jeg blir kalt, Ebenezer."

"Ringt? Ringte hva?"

"Det er hvor, Ebenezer-ikke hva-avgrunnen kaller. Jeg er klar for dette." Marley forklarte som en usynlig kraft som rykket i ryggen hans. Da han ble trukket fra Scrooge, ropte han: "Bare gå tilbake til veien og veien ut av Transmogrify vil åpenbare seg."

Forbløffet ropte Scrooge etter Marley mens han så ham bli båret av, "Bare kom tilbake til veien? For meg selv? Humbug, Jacob! Kom tilbake hit! Humbug jeg sier deg! BAH HUM...", men Marley forsvant ut av syne før Scrooge kunne finne andre ord for å uttrykke sitt sinne. Han sank ned på kne, pustet så dypt som brysthulen tillot, og slapp så et støt av sorg. "Hvorfor forlater alle meg?" Han forventet ikke noe svar, men han fikk en.

"Jeg har vært med deg siden den dagen du ble født." Scrooge stakk hodet i alle retninger og lette etter stemmen, men ingen enhet var funnet da den snakket igjen. "Jeg vil aldri forlate deg."

Forvirret svarte han: "Fanny? Er det deg?"

"Ja, hviskene av min essens taler."

"Jeg hører deg gjennom fullførte tanker, likevel mangler jeg synet av deg. Hvor er du?"

"Jeg tilbrakte aldri noe intervall i Transmogrify, Ebenezer. Jeg er Aksept og fyller hvert frekvensfelt, til enhver tid. Styrken til mine erfaringer er ikke spesifikke; de flyter overalt."

"Så jeg vil bare kjenne din tilstedeværelse ved ordene i tankene mine?"

"Tankene dine skaper det ekkoet."

"Er du ekte nok til å hjelpe meg å komme tilbake til London?"

"Jeg er her for å hjelpe deg med å overleve demningen."

Scrooge gispet av konseptet om ikke-overlevelse. "Ville jeg være borte fra minnet ditt hvis jeg dør i Transmogrify?"

"Ja, det ville du, men ingen som ser på vil ha det."

"Ser du på? Er det andre entiteter av aksept her? Jeg kan ikke se en."

"Se til fantomernes korridor."

Scrooge gjorde som instruert, og blunket så ved synet. Over ham, på korridoren, fløt en mengde ånder. Da de innså at de ble overvåket, begynte horden å juble og rope ting som: "Du er så nær veien." En annen ropte: «Ikke gå deg vill». Men det var ikke før han hørte: «Jeg ville hjelpe hvis jeg kunne» at Scrooge stoppet opp, nei, han ble helt stille. Pusten hans kunne ikke engang oppdages.

"Er du skadet?" spurte søsteren hans.

"Hvorfor kan ikke den ånden hjelpe meg?"

"Du har letter veien. Det er en grunn til at du ble bedt om å ikke gjøre det."

"Jacob... for en useriøs han forblir."

"Du forlot veien, Ebenezer. Bare fordi du ble tvunget, avslutter ikke ditt ansvar for å opprettholde løftet ditt."

"Transmoglify er ikke av min tidligere kunnskap. Jakob..."

"Ja, Jakob mangler fortsatt integritet, men du må komme deg tilbake til veien på egen hånd, Ebenezer."

"Hvordan kunne Jakob bli akseptert med en slik svakhet? Transmoglify er hyklersk."

"Bare fullføringen av Task Of Outreach er nødvendig for Mogrification. Hvis den uendelige bevisstheten krevde perfeksjon, ville selv jeg ha sviktet det."

Scrooge smilte før han kommenterte: "Du er feilfri ... i hvert fall etter min mening."

"Du må tilbake til veien."

"Uansett hvor langt jeg reiser ser det ut til at jeg aldri får avstand."

"Og der er din vanskelighet. Se til venstre for deg. Hva ser du?"

Scrooge gjorde som instruert, og svarte deretter: "Krateret."

"Snu deg nå som om du skulle tilbake til bassenget, så igjen se til venstre."

Denne merkelige forespørselen virket som et spill for Scrooge, men han utførte likevel spørringen. Da han igjen så til venstre så han krateret. "Hvilket mysterium er dette?"

"Du, min bror, har gått inn i Crater Of Severed Spirits, bortsett fra at i dette tilfellet er det faktisk avkuttete kroppsdeler. Ikke desto mindre skaper denne haugen av bein vi er omgitt av membranen som inneholder dem, omtrent som åndene i krateret gjør."

"Jeg ser ikke et dekklag rundt demningen-ikke som det ved krateret."

"Finet er ikke mer enn pisket. Likevel er det nok til å inneholde lemmene i demningen." Da Fanny sanset Scrooges neste tanke, la Fanny til: "Denne inneslutningen er en eterisk fasade av symmetrisk bilder."

"Jeg tror jeg trenger en vitenskapsmann for å finne ut hva den uttalelsen betyr, Fanny."

"Med andre ord, veggene her er reflekterende-speillignende. Hjelper det konseptet deg, Ebenezer?"

"Det forklarer garantert mangelen på fremdrift. Men hvordan kan jeg overvinne denne visuelle funksjonshemmingen?"

"Gjør deg selv blind ved å lukke øynene." Ettersom broren hennes fulgte direktivet, gjentok klemingen av lemmer over hele demningen. «Jeg vet at du hører armer og ben i konflikt, men lytt etter den rytmiske, høye lyden. Hører du det?"

Innsatsen belastet Scrooge, for oppdagelsen av bare én lyd, over brølet fra en annen, kunne bare bli kjent når vibrasjonene deres kom direkte inn i sinnet. "Svak."

"Konsentrer deg om den dempete lyden, Ebenezer. Får den volum?"

"Jeg tror det."

"Gå direkte mot den lyden." Igjen fulgte Scrooge instruksjonene, "Bra, fortsett nå med den tonen." Det skingrende utenfor demningen ble intensivert, da ekstremitetene som ble tråkket på eksploderte med brutalitet. Da de kjente Scrooges blindhet, så det ut til at de kroppsløse lemmene fokuserte på å snuble ham. Armene kastet bena over banen hans mens hendene slo baksiden hans i forbifarten. Den konstante unnvikelsen av aggressive handlinger resulterte i at Scrooge mistet konsentrasjonen som trengs for å høre banen. Innerst inne hørte han Fannys oppmuntring. "Du er nesten trygg, ikke stopp."

"Jeg kan ikke lenger høre støyen."

"Ebenezer, du har bare mistet retningen. Lyden du sporer er smal i rekkevidden. Du trenger bare å snu deg til du hører det igjen." Fannys veiledning roet Scrooges spenninger. Han ble aldri vant til plagene med de trakasserende lemmene, men tillot dem ikke å ødelegge ham.

Et tordenskrik eksploderte fra korridoren da ånder jublet Scrooges gjeninntog på veien. Umiddelbart åpnet Scrooge øynene for å finne at kilden til ropet i hodet hans kom fra Cycle Of Greed. Mens de nysgjerrige åndene over ham begynte å bevege seg mot sine egne behov, dirigerte Fanny Scrooge ved å fortelle ham: "The Rains Of Darkness venter på oss." Jacobs frykt for regnet flommet inn i Joakims minne, og førte med seg frykten for sannsynlige farer.

"Jeg vil stole på deg," sa Scrooge, mer for seg selv enn Fanny.

Da Scrooge begynte turen til Rains, ba han søsteren om unnskyldning. "Jeg beklager at jeg aldri godkjente ekteskapet ditt. Connor var en god mann."

"Ja, det var han." Tankene i Joakims sinn stoppet opp et øyeblikk før han hørte: "Likevel, Ebenezer, min personlige glede for en ektemann og familie forårsaket at de to menneskene jeg elsket mest, ble forlatt."

"Jeg vet at jeg er en av de to," sa Scrooge.

"Du er-som far var." Uten et fysisk vesen å se på, slet Scrooge med søsterens følelser. "Dere avviste meg begge to," sa Fanny.

"Jeg visste ikke om dette. Jeg ble så sint at far fjernet meg fra skolen før jeg kunne fullføre utdannelsen, og så nektet han å snakke med meg. Jeg er så lei meg, Fanny, at jeg så ham i årevis hver gang jeg så på deg.»

"Du ble ikke så avvist av ham som du tror du var."

Denne uttalelsen ble en Scrooge grunnet på før han insisterte på bevis. "På hvilken måte avviste ikke far meg?" "Han holdt personlige sannheter fra deg, så du ikke skulle bli tynget av hans vanskeligheter."

"Jeg trodde jeg var hans motgang."

"Husker du at New London Bridge-stillaset kollapset?"

"Hele England hørte om det."

"Far døde nesten da stillaset falt, og han ble aldri helt frisk etter skadene."

Denne nyheten sjokkerte Scrooge så fullstendig at han krevde en forklaring. "Hvorfor hører jeg dette først nå?"

"Hva ville du ha gjort hvis vi hadde fortalt deg det den gangen?"

"Jeg ville ha kommet hjem og gått på jobb-som jeg burde ha gjort."

"Nei, far brukte sparepengene sine, så du, Ebenezer, kunne bli på skolen i ett år til etter ulykken. Han mistet til og med legehjelp for å hjelpe deg."

"Og etter at jeg sluttet på skolen... hvorfor ble jeg utstøtt?"

"Far slet så, spesielt etter at du flyttet inn i huset igjen. Ulykken ødela venstre arm. Han måtte spenne den armen fast på forsiden, ellers svingte den frem og tilbake for hvert skritt."

— Det er ikke riktig at jeg aldri fikk lov til å hjelpe.

"Far var fast bestemt på at du ville lykkes. Han gjorde det klart for meg at hans bekymring var å aldri bli din bekymring. Det var hardt, men likevel gjort med de beste intensjoner, Ebenezer."

"Da jeg var yngre, ville jeg ha takket ja. Men nå, etter å ha levd mesteparten av livet mitt, vet jeg at dette var feil, Fanny." Scrooge ristet på hodet frem og tilbake før han avsluttet med å si: "Hvorfor måtte jeg leve med tanken om at far hatet meg? Hvorfor kunne du ikke i det minste ha trøstet den smerten i meg?"

"Far truet med å kaste meg ut av livet hvis jeg gjorde det. Til slutt avviste han meg uansett, dagen etter at Connor og jeg giftet oss."

"Så han godkjente aldri Connor?"

"Faktisk godkjente han ekteskapet ... til dagen etter bryllupet."

"Hva skjedde? Visste han ikke at du ville flytte fra hjemmet vårt til Connor?"

"Nei, i bryllupet spurte en av Connors venner hvorfor det ikke var noen medgift. Far overhørte samtalen deres, og ble så flau at han nektet meg."

"Du fortjente ikke slik behandling."

"Og likevel fornektet du meg også, Ebenezer."

"Jeg angreer fortsatt på mine feil ved å være en overfølsom, ufølsom mann."

Scrooge tenkte på blandingen av handlinger som hadde skjedd uten hans viten. Tanken faren hans ville ofre for ham, selv når han ble alvorlig skadet, hadde aldri gått inn i hans

tanker. Erkjennelsen av at han hadde levd med denne mannen i årevis uten noen gang å bli anerkjent av ham, førte frem forståelsen av hvor stolt faren hans var. Til slutt så det ut til å ha vært den eneste verdigheten han hadde igjen, og han brukte den som et våpen.

Da han ankom Rains, spurte Scrooge: "Skal vi ikke bevege oss mot inngangen?"

"Bare The Rains Of Darkness lar de levende passere gjennom Transmogrify. Du, Ebenezer, fikk spesiell tilgang fordi du lovet å bli på Road Of Phantoms."

Scrooge svelget hardt før han innrømmet: "Jeg vet at jeg ikke holdt det løftet."

"Nei, det gjorde du ikke. Men når du fikser løftet, vil misbruket bli tilgitt, men ikke glemt."

"Har ikke reentry to the Road løst "løftet"?"

"Ikke helt. Du må forplikte deg til å bli på veien, uansett omstendigheter, herfra til der."

"Virkelig, Fanny, jeg er for trøtt til å forlate veien. Så jeg lover å bli på veien."

Når han stoppet foran regnet, så Scrooge regnet mens Fanny sa: "Ebenezer, du er der. Gå inn i mørkets regn."

Det siste ordet, "mørke", ga gjenlyd i hele Scrooges sinn. Ekkoet grep om hjertet hans, og klemte det så inn i den dirrende stemmen hans. "Skremselen i Jakobs regn skremmer meg fortsatt, men den har ingen frykt i forhold til vanæret jeg ville lide hvis jeg forlot veien. Jeg har nettopp gjengitt det løftet, og jeg vil holde det til jeg blir fortalt at vi er... der. Selv om å bli her betyr eliminering."

"Du vet at det er mer forferdelig for deg enn som så. Eliminering er tap av kroppen. Ugyldiggjøring er tap av både kropp og ånd. Du vil bli ugyldig uten at noen beholder et minne."

"Jeg vil ikke krysse veien før jeg er..."

"...Der." Stillhet utviklet seg til spenning. "Æren for ditt ord er gjenopprettet, Ebenezer, nå er det på tide å møte frykten din. Se på regnet, hva ser du?"

Scrooge hadde ingen anelse om hva han skulle se etter, men sa til slutt: "En syndflod?"

Man kunne fornemme Fanny smile da hennes neste tanke slapp. "Det har blitt fastslått at regnet ser ut til å være våte, men for deg, Ebenezer, er regnet din 'der'. Det er nå på tide for deg å møte din vanskeligste frykt. Gå fra veien. Gå inn i regnet."

"Så dette stedet, The Rains, er 'der' av løftet mitt?"

"Ja, det er veien."

"Vil du bli med meg? Er Regnene farlige for deg, Fanny?"

"Ingen steder er farlige-eller er et bestemt sted holdt fra aksept. Ikke desto mindre, Ebenezer, dette er din reise. Du må fullføre den selv."

Scrooge pekte på regnskyllen, og bekreftet med, "Så jeg burde gå inn 'der'?"

"Det er i din beste interesse."

"For en stund tilbake spurte Jacob meg hvem jeg elsket, og jeg sa ingen. Men jeg tok feil, Fanny, for jeg har alltid elsket deg."

"Du elsker andre, Ebenezer, du har bare ikke identifisert hvem."

"Etter at Belle forlot meg, brydde jeg meg aldri om å finne en annen romantisk partner."

"Kjærlighet er uendelig mye sterkere enn romantikk."

"Jeg har ingen barn å elske, men jeg tror alle Cratchit-barna tror jeg elsker dem."

"Gjør du?"

"Er kjærlighet bare skapelsen av øyeblikkelige følelser ... eller er det en evig hendelse som fanger følelser?" spurte Scrooge.

"Det kan være de, og mer. Kjærlighet er både abstrakt og konkret. Man kan ikke sette en muskel til å elske, men kjærligheten har makten til å avslutte kriger. Mødre fylt med kjærlighet har dødd for barna sine. Mannen som dro faren vår fra den iskalde Themsen reddet livet sitt gjennom kjærlighet. Han brakte frem den samme kjærligheten som Task Of Outreach skaper i Transmogrify-som er en tjeneste for andre." Fanny tillot broren en pause, og spurte så igjen: "Elsker du Cratchit-barna?"

Scrooge tenkte et øyeblikk, og kunngjorde så: "Barna er litt av en bekymring for meg, kan du elske noe du bekymrer deg for?"

Fanny lo av Scrooges uskyld. "Det er en del av foreldrenes kjærlighet, ikke all kjærligheten foreldre vil gi barna sine, men bekymring starter fra dag én, og den er knyttet til kjærlighet. Ebenezer, du høres ut som en forelder."

"Jeg bryr meg om barna. Men å si at jeg setter like stor pris på hverandre... Jeg er ikke sikker på om jeg kan gjøre det. Det ser ut til at min natur er å like noen barn mer enn andre. Så jeg ville nok ikke vært en kjærlig forelder."

"Behandler du barnet du elsker best bedre enn de andre?"

— Nei, det gjør jeg aldri.

"Du kjenner faktisk kjærlighet, Ebenezer. Men du, som de fleste, glemmer at kjærlighetens største kraft er å være både et abstrakt konsept, men en konkret kraft i handling."

"Du fortsetter å fortelle meg det. Men Fanny, bærer ikke alle sterke følelser en kraft av energi? Er ikke terror like kraftig som kjærlighet?"

"Absolutt, men hvem kjenner du som vil løpe mot terror? Kjærlighet gir menneskeheten ønsket om å skape storhet. Fra fødselsøyeblikket er kjærlighet det individet løper mot."

"Ja, jeg antar at de fleste vil gjøre hva som helst for å unngå terror. Så slik jeg forstår det blir det styrket det vi legger vekt på, og det vi glemmer svekkes?"

"Det har alltid vært sannheten i virkeligheten, Ebenezer. Og nå må du møte din største sårbarhet. Du må gå inn i Mørkets regn. Ikke vær redd, og godta lettelse hvis den finner deg."

Skjelvende gled Scrooge likevel inn i stormen. Umiddelbart overveldet et vertikalt utbrudd av irisering hver celle i kroppen hans. Badet i lys begynte huden hans å krible av følelsen av kjærtegnet. Da han beveget seg dypere inn i flommen av luminescens, ga synet hans plass til en blendende blekhet. Et øyeblikk mistet han peilingen, snublet og falt så.

Han satt på det fysiske, men skjulte gulvet. Da han trakk knærne til brystet begynte han å le ukontrollert. Lyden ekko kontinuerlig, og området stilnet først etter at munterheten ble tvangsstoppet. Uten frykt reiste han seg og begynte bare å gå. Han var ikke sikker på om han var modig eller dum, men en overveldende lengsel etter å stole på tvetydigheten i situasjonen hans konsumerte alle ønsker til panikk. Han hadde fortsatt frykt for det han ikke kunne identifisere, men han stolte nå... stolte dypt på... at Transmogrify ville holde ham trygg.

Mens Scrooge gikk, begynte lysveggen å vike for synlighet. Da synet ble gjenopprettet, gikk han inn i et hulrom fylt med bankende stalaktitter. Det visuelle utseendet til hulen plaget hukommelsen hans.

Da han flyttet til midten av rommet, skjønte han at stalaktittene ikke var laget av mineral, men i stedet pulserte av liv. To forskjellige typer fremspring dekket taket. Den mest aktive av de to var små rustfargede kokongformede membraner. De skremmende var imidlertid dobbelt så store og skapte en virvel av tåke rundt seg for å skjule dem.

Han så opp mot den konstante bevegelsen i taket, og så med munnen på gløtt mens de mindre fremspringene delte seg opp. Styrken slapp tusenvis av bittesmå brunaktige møll inn i rommet. Med den hensikt å savne, kom de ned over Scrooge. Hver møll stønnet av begjær da de landet på ham. De beste av dem uttrykte nettopp behovet for å overleve. Den verste av dem begynte umiddelbart å spise klærne hans i håp om å skaffe sine egne eksistensmidler. Før Scrooge kunne beskytte seg selv, dekket skapningene hans form.

Da insektene begynte å krype inn i alle Joakims åpninger, utløste de større kokongene et kaos av enorme, stadig skiftende møll. Hver møll fløy under en kappe av dis, landet på flere mindre møll og festet dem til deres plassering. Mens de mindre møllene fortsatte å beklage sine ønsker, var de større skapningene feilaktig enhevdet at de under dem fortjente deres ulykke. Begge gruppene av rådyr kom sammen på toppen av Scrooge i et forsøk på å tappe alle ressursene hans.

Vesenene hadde innhentet ham så raskt at han aldri prøvde å børste dem fra klærne hans, og nå var det for sent å reagere. Lammet av de flygende skapningene, var den eneste handlingen som var igjen for ham å skrike ut etter lettelse. "Hva må jeg nå gjøre for de som lider nød og uvitenhet?" Dekket av et mylder av møll begynte Scrooge å puste ut. Da knærne hans begynte å gi etter for dødvekten av kroppen hans, ropte han: "Vil ingen hjelpe?" Det ene kneet dunket i bakken med en slik kraft at det fikk det andre benet til å spenne seg også. "Vær så snill," klynket han.

Da han begynte å kollapse, tok en liten menneskehånd tak i lillefingeren hans. "Du gjør nok, Mr. Scrooge." Barnets hånd klemte med kraft og ristet håndleddet og slapp med det en sky av møll. "Hvert individ er ansvarlig for den sosiale tilstanden." Ungen til et menneske trakk den gamle mannens arm til de truende skapningene fløy fra byttet sitt. Flertallet av insektene fortsatte å sveve innenfor disen skapt av de større møllene. Med hvert vingeslag skjulte et friskt utslipp av tåke alt innenfor dens innflytelse av uvitenhet. Så barnet dyttet Scrooge til rommet var ryddet for fare.

Scrooge reiste seg fra knærne. Med fokus på ungdommen før ham, innså han at han kjente henne. "Elizabeth?"

"Mamma og jeg er her for pappa. Kan vi sikre deg hjelp, Mr. Scrooge?"

"Jeg står i gjeld til deg for mitt liv."

Mens Scrooge så på spøkelsene til mor og datter, begynte flimringen av en tredje person å dukke opp. "Min mann er døende," kunngjorde Nancy.

"Løytnanten?"

"Gilbert kommer snart til Teint. Likevel frykter jeg at det er Humphry som vil gå tapt uten din hjelp, Ebenezer."

"Blir Gilbert under for et skuddsår?"

"Nei, Krim er full av kolera."

Scrooge så på de andre ofrene for den fryktede sykdommen, og spurte deretter:
"Hvordan? Hva kan jeg gjøre?"

"Kunnskapen om Gilberts bortgang kan ta måneder å nå Humphry. Han vil være fortvilet og maktesløs. Peter hjelper så godt han kan, men Humphry vil kreve mer veiledning. Han vil trenge veiledning."

"Har gutten ønsker?"

"Vitenskap ... bare vitenskap."

"Da vet jeg om en fortrolig. Jeg skal stabilisere din sønns fremtid."

"Du er vår velsignelse-vær borte nå."

SCROOGE, SOV I stolen ved siden av den slukkede peisen, rykket oppreist. Han blinket vilt mens morgensolen begynte å strømme gjennom vinduet hans, og skjønnte at klærne hans var honningkakede med møllhull. Han hoppet på beina og hørte klokkespillet fra St. James's Piccadilly Church-og da visste han at dagen var jul.

Han danset rundt på rommet sitt og sang på en munter, men likevel tonedøv måte. Scrooge ryddet seg selv til høytidsfeiringen, tok på seg den beste dressen sin, gred det tynne håret, skrev ut tre bokstaver, og la deretter hver i sin egen konvolutt. Han brettet bokstavene inn i jakkelommen, forlot hjemmet og begynte å gå mot Royal Institution's Great Hall.

Med hvert steg kombinert luktene av brente kastanjer, bakebrød og den alltid tilstedeværende lukten av hestemøkk for å skape en stort sett hyggelig opplevelse for de som skal på ferie. Mens han gikk, bøyd Scrooge seg for å hilse på dem han passerte. Han stoppet først da han passerte en tigger, slapp sin daglige mynt i koppen, og hørte så: "Du gjør nok, Mr. Scrooge."

Han snudde seg for å se hvem taleren var, så på tiggeren og hvisket til seg selv: "Gjør jeg det?" Tiggeren, som innså at ordene egentlig ikke var ment for ørene hans, bekreftet bare uttalelsen ved å riste på hodet opp og ned. Scrooge, som fortsatt ikke aksepterte sin verdi, gikk likevel videre.

Dagen var spesiell, men ikke utenom det vanlige til jul. Da temperaturene var milde for vinteren, var det bare vinden fra nord som ga noen indikasjon på at været kunne snu til storm. Men for øyeblikket skinte solen, og Scrooge plystret, selvfølgelig ikke i tone, men med en jubel som alle tilskuere kjente ut som glade.

Gatebildet myldret av fargerike mengder av artister, selgere og sangere. Vognene beveget seg som en elv langs de brosteinsbelagte veiene. Bygninger dekorert med kristtorn, eviggrønne planter og bånd langs begge sider av hver London-vei. Latter var stemningen i befolkningen.

Mens Scrooge unngikk en gjøgler som kastet flere kniver, kastet han en mynt inn i artistens krukke, og hørte så: "Du gjør nok, Mr. Scrooge." Scrooge, uten å nøle, bare ristet på hodet frem og tilbake.

I nærheten av Royal Institution fjernet Scrooge konvolutten merket 'Charitable Trust' fra frakken sin, og gikk deretter inn i bygningens inngang. Da han gikk direkte til forelesningshuset, så han da Michael Faraday satte opp for sin juleforelesning om forbrenningens kjemi.

Scrooge gjorde klar et langt brett som inneholdt forskjellige kjemikalier, og så da Faraday satte fyr på beholderen. Multiple fakler brøt ut, og skapte flammer av blått, grønt og lilla. "Det kommer til å skape et opprør," erklærte Scrooge.

Faraday så opp fra bordet sitt og sa: "Ebenezer, hvor lenge har du stått der?"

"Akkurat kommet, Michael."

"Tror du barna vil bli imponert over denne demonstrasjonen?"

"Jeg tror til og med foreldrene deres vil bli imponert," forsikret Scrooge.

"Noen ganger er de mer betatt enn ungdommene."

"Brann får en til å legge merke til-og farget ild-vel, det er omtrent like merkbart som brann kommer."

"Jeg tviler på at du er her for å bli sjarmert av ild, så hvordan kan jeg hjelpe deg, Ebenezer?"

Scrooge ga konvolutten merket 'Charitable Trust' til Faraday og sa: "Jeg vil gjerne betale for utdannelsen til en ung mann ved navn Humphry Albright."

"Dette er uvanlig, Ebenezer, men fortell meg om gutten. Er han nysgjerrig, smart og villig til å jobbe hardt?"

"Som jeg har blitt kjent med ham, er han en kvalitetsperson."

"Vi krever ikke bare kvalitet, men også intellekt fra våre folk."

"Jeg har blitt fortalt at alt han tenker på er vitenskap."

"Ebenezer, hvorfor gjør du dette?"

«Barnet er nettopp blitt foreldreløst».

"Altfor mange foreldreløse barn går i Londons gater. Hva gjør denne annerledes?"

"Jeg er... jeg er sikker på at jeg virkelig liker dette barnet."

"Så du synes han er spesiell, men vil jeg?"

"Ja, du vil finne ham unik, hjelpsom og eksepsjonell."

Faraday tok konvolutten fra Scrooge, åpnet den, så på beløpet som ble gitt til gutten, og fokuserte så sakte på Scrooges øyne. "Dette er mer midler enn det som kreves for å utdanne et dusin stipendiater."

"Så lenge Humphry blir tatt vare på, gjør hva du vil med ekstra penger. Jeg vil bare sørge for at det er nok for ungdommen."

"Dette er mer enn nok, Ebenezer. Hvis gutten er kapabel, vil vi lage en vitenskapsmann ut av ham."

"En siste ting, Michael, vær så snill å ikke la gutten få vite at du er klar over familietapet hans." Litt forvirret, var Faraday enig, og med det forlot Scrooge bygningen.

Han gikk inn på gaten i forventning om å bli møtt av feriejubel, til tross for denne antakelsen, befant han seg midt i en krangel. Omringet av en gruppe tilskuere kunne de to personene i midten høres krangle.

"Vis meg lisensen din," krevde konstabelen.

"Jeg synger bare julesanger. Kan ikke en person underholde og få et måltid uten å invitere monarkiet?"

"Ikke tigg meg. Din type vet aldri lovlig ansettelse. Vis meg lisensen din eller gå videre."

"Du ville nekte meg til og med et måltid."

"Med kvaliteten på stemmen din... vil jeg nekte for at du i det hele tatt fortjener et måltid."

Med denne kommentaren gikk Scrooge frem, og sa så: "Julefeiringen handler om hjertets åpning for nødenes situasjon. Denne kvinnen ser ut til å være i nød."

"Loven er loven, og staten er ikke ansvarlig for de vitsløse."

"Din grusomhet av ord gjør meg stum. Sir, ble du født uvitende, eller er det en egenskap du har dyrket?"

Konstabelens øyne smalnet, og han stirret rett inn i det svarte av Joakims pupiller, og snerret: "Bare reduser volumet." Med det stormet betjenten av sted-sannsynligvis på jakt etter en annen mindre heldig å trakassere.

Scrooge slapp en krone i kvinnens kopp og begynte å gå mot tellehuset hans da han hørte et ekko av stemmer som ropte etter ham: "Du gjør nok, Mr. Scrooge."

For seg selv resonnererte han: "Kanskje jeg gjør det."

Rundt blokken til virksomheten hans indikerte det svingende skiltet over døren at nordavinden begynte å styrke seg. Da han kom inn i bygningen, husket han dagen han og Jacob flyttet inn på stedet, rundt tretti år tidligere. En melankoli av minner blinket gjennom sinnet hans, men ingenting slo seg ned i en anekdote.

Alene inne på arbeiderrommet så han på pultene deres. Hver hadde arbeiderens konvolutt 2. juledag midt i skriveområdet sitt. Den vanlige punden holdt konvolutten på plass. Scrooge gikk inn på hans og Bobs kontor. På partnerens skrivebord la han en konvolutt som bare sa "Bob Cratchit". Han la hånden på konvolutten og hvisket: "Du har vært min samvittighet, Bob, som har vist meg verdien av det som er utenfor meg selv."

Da han så på safen, hadde han en idé. Han åpnet døren og fjernet en håndfull pund. Han vendte tilbake til arbeiderbordene og skled den midterste punden til øverste venstre hjørne av hver konvolutt. På hvert av de tre gjenværende hjørnene la han til en annen pund. Med de fire hjørnene på konvoluttene dekket av mynter, tenkte han: 'Det ville kreve en kraft sterkere enn jordskjelvet i Doverstredet for å flytte disse midlene.'

Fra baksiden hørte han: "Du gjør nok, Mr. Scrooge."

Han snudde seg mot den kjente stemmen og sa: "Det har jeg blitt fortalt." Pausende la han til: "Jeg er overrasket over at familien din ville gi deg tid borte fra dem i dag."

"Jeg er ikke lenger vant til skrikene fra glade barn."

"De har du som søker privatliv, gjør de?"

"Vel, i det minste litt stillet. Jeg kommer tilbake når gløden avtar. Hva gjør du her, Ebenezer?"

Han ga Bob konvolutten med navnet hans på, og avslørte: "Jeg skal trekke meg, Bob."

"Pensjon ... min ... hva førte dette til?"

"Svake bein, min venn, svake bein. Jeg ville aldri insistert på dette, Bob, men jeg vil at du skal gjøre Peter Nida til manager. Det hele er forklart i konvolutten."

"Peter er en god mann, men det er Fingal som venter på opprykk."

«Ja, det vet jeg. Siden jeg slutter, kan du markedsføre dem begge. Det skal være enkelt å finne på et spesielt fremskritt for Fingal."

"Så dette er... farvel?"

"Jeg vil være rundt; ikke bli for fancy ennå."

"Ekstravaganse... meg?"

"Jeg vedder på at barnebarna dine har oppdaget ditt fravær."

-Egentlig tviler jeg på det. Da jeg forlot dem, fant de opp metoder for å ødelegge gaver. Men jeg nyter gleden deres, og sulten vil ta meg hjem snart, men Ebenezer, jeg er så trist at du drar."

"Tiden stopper bare i ønsker. Jeg trenger dette, Bob, jeg trenger dette..."

"Da er jeg glad for at du klarer det."

Da de tok seg til inngangen, rakte Cratchit sin høyre hånd til partneren sin. Scrooge tok tak i hånden, dro den inntil seg, og ga så vennen sin en klem han aldri kunne glemme. De forlot bygningen og snudde hver i motsatte retninger. Før Cratchit snudde hjørnet, snurret Scrooge rundt. Han ville fortelle partneren at han elsket ham, men nervøsiteten stoppet ham. Selv forsto han ikke det ekstreme vennskapet som hadde vokst mellom dem. En tåre falt fra hjørnet av det høyre øyet før han snudde seg, tørket all gjenværende fuktighet fra ansiktet hans, og begynte deretter å bevege seg mot Fred og Eleanors hjem.

Den raske London-luften nappet i Scrooges nese da han nådde nevøens dørstokk. I dag kunne imidlertid ikke kulden dempe humøret. Han kunne nesten ikke vente med å se de rampete tvillingene, Eleanors små tullinger, sprette rundt juletreet som overfylte gjess.

Han presset opp døren og brølte: "Eleanor, det er bare onkelen din!"

Før han rakk å lukke døren, oppslukte en virvelvind av bittesmå føtter og jubelskrik ham. "Onkel Scrooge! Du er tidlig ute!" hylte to stemmer i perfekt kor. Scrooge forberedte seg på jentenes omfavnelse ved å trykke ryggen mot døren. "Hold fast, dere virvelvinder! Jeg kan knapt holde tritt med en av dere, enn si to!"

"Kom og lek! Julenissen har vært her!"

Hver niese låste seg fast på et ben og begynte å trekke det mot stuen. Den kombinerte kraften til ben som beveget seg i forskjellige retninger truet med å velte Scrooge. Han støttet seg mot døren og sa: "Jeg vil følge deg." Han pekte på føttene og lo, "Akkurat som deg har jeg også to bein."

Da de kom inn i rommet, slo et støt av juleglede ham. Treet som glitrer med dekorasjoner, kanel og brølet fra en brann kombinert for å fylle luften med en følelse av ferilykke. Ved middagsbordet sto et pepperkakehus, noe skjevt, men unektelig sjarmerende. Leker var spredt overalt, hver av dem bar preg av kort, men likevel entusiastisk lek.

Før de forsvant inn i en byge av juleglede, klarte Scrooge å komme seg ut: «Eleanor, min kjære, hørte du meg? Jeg er tidlig ute!"

En dempet stemme ropte tilbake fra kjøkkenet: "Nesten der, onkel Scrooge!"

«Se hva julenissen brakte meg,» utbrøt Ebby og stakk en knallmalt togmotor i tre i hendene hans.

Fanny, noen gang konkurrenten, inngrep: "Kan du lese boken min for meg?"

Scrooge, alltid sjarmøren, blunket og sa, "Hva med å lese boken mens toget tar oss med på et storslått eventyr rundt pepperkakehuset?" Tvillingene fniste mens ansiktene deres lyste opp som julelys.

Men da tvillingene var i en tilstand av feriespenning, skiftet fokus til en ny undring. "Jeg har funnet på en gåte," sa Fanny.

"Jeg også!" utbrøt Ebby.

Litt overrasket instruerte Scrooge: "Jeg vil gjerne høre dem begge, først deg, Fanny."

Fanny resiterte gåten sin. «Jeg har vakter som står som statuer, flagg som vaier uten å forlate taket. Jeg er et magisk hjem, men har ingen drager. Hva er jeg?"

Scrooge strøk ettertenksomt over haken. "Vel, det er en vanskelig en. Kan jeg få en annen anelse?"

Før Fanny rakk å svare, røpet Ebby ut: "Det er Buckingham Palace!"

Scrooge brøt ut i latter, men sa alvorlig: "Ebby, dette er ikke gåten din."

Fanny, noensinne diplomaten, uttalte: "Ikke bekymre deg, onkel Scrooge. Du ville ha fått det til slutt uten hennes hjelp."

Scrooge smilte til hennes vennlighet mens hun sa: "Nå er det din tur, Ebby. Hva er gåten din?"

Ebby, fast bestemt på å overstråle søsteren sin, erklærte: "Over Themsen ligger jeg, hester travers oppå meg, mens båter tøffer under meg. Hvem... nei, hva er jeg?"

Scrooge lot som han tenkte dypt. «Over Themsen, sier du? Hester og båter... Jeg kjenner denne! Er det... Blackfriars Bridge?"

Ebbys ansikt falt. "Nei, det er ikke hovedbroen vår!"

«Da må det være London Bridge."

Ebbys øyne lyste opp. "Du har det!"

Med håndflatene ruvet Scrooge i håret deres. "Dere er genier begge to."

«Onkel Scrooge, du er også smart. Nå er det din tur."

Etter å ha følt byrden av å måtte tenke raskt, sa Scrooge til slutt: "Man fniser høyt, man fniser ofte, et ansikt deles, men ikke et navn. Hvem er vi?"

Jentene vekslet et vitende blikk før de gledet seg: "Det er oss!"

Scrooge brølte av latter. "Mesterhjerter! Helt genialt! Dere to er den gladeste gaven jeg noen gang kunne ønske meg."

De tre spilte en stund til før Eleanor kom inn i salongen. "Ebenezer, hva bringer deg hit så tidlig?" De omfavnet i et tak av like stor beundring. Ved separasjon drev et støv av mel til gulvet.

Scrooge kysset kinnet hennes mens han tilsto: "Jeg hadde en tøff søvn."

"Så tvillingene har holdt deg våken?"

"Akkurat som en fabrikkfløyte. Men jeg kom for det meste tidlig for å hjelpe deg, Eleanor."

Hun gikk tilbake fra Scrooge, så ham opp og ned, og sa sakte: "Hjelp meg?"

"Ja... på kjøkkenet. Har ingen noen gang hjulpet deg med å fikse et måltid?"

"Selvfølgelig, og jeg har hjulpet andre kvinner også-men aldri en mann."

«Jeg er her for å bevise at menn kan gjøre mer enn bare å spise. Så hvordan kan jeg hjelpe deg, Eleanor?"

"Jeg antar at potetene må skrelles."

"Jeg tror jeg kan bruke en kniv godt nok til å være til nytte," sa han mens de gikk mot skjærebordet.

Kjøkkenet så ut som om det hadde blitt tusset i en storm. Skåler og mat lå oppå hver overflate. Den utstoppede gåsen hvilte i pannen og ventet bare på å bli tilberedt. Da kjøttdeigpaien i ovnen myknet sinnet med aromaer, så Scrooge på potetene, gulrøttene og pastinakkene som fortsatt måtte tilberedes.

Før Scrooge begynte å kutte i terninger, fjernet han den siste konvolutten fra jakkelommen og ga den til Eleanor. "Jeg håper jeg ikke er for fremad."

Da hun tok imot konvolutten, så hun forsiktig inn. Umiddelbart ga hun den tilbake til Scrooge. «Nei, jeg kan ikke ta dette. Fred..."

"Jeg håpet han ville være her. Jeg skal snakke med ham senere, men du trenger dette, Eleanor, for tvillingene om ikke for deg selv."

"Fred gir ..."

"Dette handler ikke om Fred, men det handler om hvordan samfunnet vil behandle deg hvis noe skulle skje med ham."

«Det er kvinnenens lodd. Jeg kan ikke gå imot det."

«Jeg ber deg ikke om det. Jeg vil bare gi deg sikkerhet. Alt i den konvolutten er et måltid, en seng, klær-og selve livet."

Da Eleanor hørte uttrykket "og livet selv", brøt tårene ut. Scrooge, selv om han var forvirret, la bare hånden sin på skulderen hennes. Gesten var ikke til trøst, for hun

snudde seg mot ham og begynte så åpenlyst å gråte. "Jeg er så redd." Scrooge ga henne tid til å formidle frykten sin. "Jeg tror jeg er gravid, Ebenezer."

Umiddelbart forsto han. "Dette er akkurat en av mine bekymringer... Barnesengsfeber." Han stoppet opp før han fortsatte med sin egen historie. "Du vet jeg mistet moren min. Hun døde så jeg kunne leve. Det har vært en livslang byrde for meg å ha gjort det mot henne." Scrooge stoppet opp, og snakket så om assistanse. "På tidspunktet jeg ble født, var hjelp utover jordmødre unødvendig, i det minste for samfunnet. I dag har imidlertid Liggende sykehus omsorg for de som kan betale, og det ønsker jeg å gi midler til.»

Eleanor fortsatte å gråte tårer av lettelse og kjærlighet for denne hjelpen.

EN STØV AV snø fulgte Fred gjennom døren. Før han rakk å si en lyd, raste utbruddet av grenseløs energi mot ham. "Far! Du er tilbake! Har du tatt med ham?"

Han slet med å få med seg esken han bar inn i hjemmet, og svarte: "Jeg kunne ikke få ponnien i kassen, men jeg tok med deg noe bedre."

"Hva er vel bedre enn en ponni?" klaget Ebby.

Fred stokkende mot den knallrøde duken i hjørnet, skled treboksen på et lite bord. Med fantasien løpsk strøk tvillingene over boksen som om den inneholdt livet til deres ønsker.

"Hva er det? Er det en valp?" spurte Fanny mens hun danset på plass.

Fred humret. «Kanskje neste år, når du er litt eldre». Smilet hans genererte varme da ordene hans tente jentas visjoner. "Det er en magi her... magi i sinnet."

Jentene løftet forsiktig på eskens lokk, og jublet av glede. Inne i kassen lå en eventyrlandsby, omhyggelig laget av tre og stein. Små hus, malt i livlige farger, langs de brosteinsbelagte gatene.

"Å, far!" Ebby hylte med store øyne av undring. "Men... hvordan går vi inn?"

Fred gliste. "Bare inspirasjonene dine vil komme inn i denne grenda." Da han overlot jentene til leken deres, kunne en gledelig lyd av latter høres fra kjøkkenet.

Fred kom inn på kjøkkenet for å finne Eleanor og Scrooge som kastet mel etter hverandre. Dekket av det spøkelsesaktige stoffet stoppet de midt i kastet da de så Fred i hjørnet av rommet som bare så på dem.

"Det ser ut som jeg har savnet moroa."

"Å nei, du er akkurat i tide," sa Eleanor og kastet en håndfull pudder på frakken hans.

De tre unngikk hverandre mens de fortsatte aktiviteten med å støve rommet med mel. Skuespillet endret seg først da Ebby og Fanny kom inn på kjøkkenet. Ebby så på de voksnes bråk og sa høyt: "Jeg trodde vi var barna."

Etter å ha blitt funnet ut, ble de tre like stille som statuer, hver av ansiktsuttrykkene deres viste skyldfølelsen av å ha spilt som røffer. Og så... kastet både Eleanor og Fred en håndfull på hver av jentene. Kjøkkenet ble på kort tid slått hvitt som snø som samlet seg på toppen av en frossen innsjø under en snøstorm. Latter omringet hele hjemmet med ugagn, da alle fem til slutt ble rolige nok til å reparere kjøkkenet fra familiens boltring.

Da arbeidet og leken var ferdig på kjøkkenet, kom Scrooge og tvillingene tilbake til stuen. Han satt ved peisen i hjemmets mest komfortable stol, og sovnet så raskt. Tvillingene lekte med eventyrlandsbyen, begge forestilte seg en lignende, men likevel unik fabel.

Mens Scrooge slappet av i dvalen, begynte munnen hans å åpne og lukke seg for hver snorking. Ebby og Fanny konkurrerte med den knitrende ilden og så ærefrykt på da Scrooges snøft og hvesing begynte å kontrollere stillheten. Og så, da Scrooge hadde munnen på det bredeste, satte Ebby sin første finger inn i den. Raskt fjernet hun den før han rakk å bite ned. Tvillingene lo med en begeistring som ingen juleleke noen gang kunne gi. Og så ble denne nytelsen deres lek. Fingrene inn og ut, den ene og den andre invaderte åpningen.

Fniset brøt ut så høyt at Fred undersøkte saken. "Jenter, tror dere det kan være respektløst mot onkelen deres?"

"Han vet ikke engang."

"Det kan gjøre det enda mer uhøflig." Fanny, som mistet fokus, hylte da Scrooge bet henne.

"Han vet det nå," sa Fred, og la så til: "Det er på tide å rydde opp til kveldsmat."

Begge jentene løp fra rommet mens Scrooge fortsatte å snorke. "Ebenezer, Ebenezer, det er tid for middag." Søvnens hans fortsatte. Fred satt på huk ved siden av Scrooge og så inn i onkelens ansikt mens han ristet forsiktig på skulderen. «Ebenezer, Ebenezer —» Uten et svar tok han tak i begge skuldrene, og forsøkte så å få Scrooge tilbake fra søvnen.

Til slutt rykket Scrooge opp. Hostende mens han slukte luft, stønnet han: "Jeg elsker søsteren min."

Fred, litt overrasket, svarte: "Alle elsker mor."

"Men jeg elsker henne fortsatt."

"Meg også. Jeg også..." Fred nølte før han sa: "Hennes død ... vel til tider er den fortsatt vanskelig. Men i dag er en gledelig en, med et par ungdommer som er tvunget til å holde oss smilende, og et måltid som er nødt til å få oss til å sove. Så hva sier du, onkel, skal vi ta del i gleden?"

Scrooge smilte da han grep Freds hjelpende hånd. Eleanor kom inn med luktene av kjøkkenet sammen med en bolle full av dampede gulrøtter og poteter. "Fred, vil du hjelpe meg med gåsa?" Begge mennene fulgte muntert etter, for luften full av smaker kontrollerte knurringen i magen.

Salongen med sitt fargerike juletre, flammende peis og utallige leker flyttet raskt oppmerksomheten mot festen. Begge barna inspiserte maten etter at hver bolle ble satt på bordet. Med gåsen som siste tillegg, kom høytiden frem for å feire.

"Før vi begynner, en skål for sesongen," sa Fred. "Til det nye året... må det bringe færre krangel og ekstra høytider."

De voksne lo da Scrooge spurte: "Problemer med advokat?" Fred bare ristet på hodet frem og tilbake.

«Jeg vil skåle,» sa Ebby.

"Så meg," insisterte Fanny.

Et villedende glis dannet seg i ansiktet til Ebby mens hun snakket. "Min er til gåsen ... må han vare så lenge jeg kan tygge, og smake bedre enn han ser ut."

Alle bortsett fra Eleanor lo da Fanny erklærte: "Min er til julepuddingen ... må dens hardhet tåle magen, og smaken finner den verdig å svelge."

"Jeg begynner å føle meg litt oversett her," sa Eleanor.

Fred blunket og sa, "Men det er din tur til å bagatellisere en annen, så hva sier du, Eleanor?"

"I så fall vil jeg skåle for onkel Scrooge ... må kastearmen din alltid komme til kort, og din generøsitet for alltid overstige volumet av snorkingen din."

Tvillingene pekte på Scrooge mens de lo av sine nylige krumspring med den snorkende onkelen. Scrooge så på disse intuitive søsknene, og kunngjorde så: "Jeg har den beste skålen her."

"Vel, for all del, Ebenezer, vær så snill..." Fred trakk seg mens han forventet at Scrooge skulle begynne skålen sin.

"Jeg hever glasset til tvillingene... her er til kaosskaperne, latterbringerne og fremtidige julesanger... hvis de klarer å holde seg i harmoni."

"Jeg kan synge bedre enn Ebby."

"Men jeg kan huske ordene."

"Ok, jenter, i dag er ikke dagen for denne typen småting."

Etter måltidet avtok ferien raskt. Fred tilbød spillet Whist som moro etter middagen, men Scrooge ba i stedet om en vogn. Da han dro, var Fred i ferd med å flytte eventyrvillaen til jentenes soverom.

Sprett av diligensen forvandlet raskt den trøtte Joakims jevne pust til snorking. Etter å ha parkert foran Sackville-adressen hans, måtte sjåføren hoppe ned fra setet for å riste den eldre karen våken. Scrooge ga mannen en ekstra mynt for sin bekymring.

Å komme inn i vinterhjemmet hans var alltid et sjokk, men aldri en overraskelse. Kulden i den uovervåkede strukturen bedøvet den tynne mannens bein. Da det umiddelbare

behovet ble varme, husket han dagen, spesielt de sprelske tvillingene. Mens flammen fra brannen løftet sot inn i skorsteinen, kollapset Scrooge i stolen sin. Søvn førte til snorking, noe som førte til muskelavslapping, noe som førte til svikt i kjernen hans. Med haken slappet av på toppen av brystet falt en støv av mel fra kragen hans da livet hans tok slutt.

"FAR, jeg VIL spille mer."

"Vi har hatt en lang dag. Det er på tide å legge seg. Moren din kommer snart... og du vet hva det betyr." Jentene var mer enn å mase, så de fortsatte med gleden. I løpet av en mengde aktivitet hadde de forvandlet landsbyen sin til en gård. Å legge til sine egne tre dyr til scenen skapte en atmosfære så ekte at man nesten kunne lukte møkka.

Da Fred gikk forbi speilet på tvillingens rom, noterte han seg ekstra bevegelser. Med ansiktet mot speilet så han ikke sin egen refleksjon, men i stedet synet til Ebenezer Scrooge. "Onkel?"

"Vær rolig, Fred."

"Hva får jeg ut av dette?"

"Jeg har en forespørsel."

"Og dette er det rette tidspunktet?"

Scrooge bare ignorerte spørsmålet, og snakket så om prioriteringen hans. "Jeg har gitt Eleanor to tusen pund i konsollobligasjoner."

"To TUSEN pund? Hvordan våger du!"

"Det ser ut til at det er bortkastet å fortelle deg å være rolig. Men jeg vil gjerne snakke om dette-ettersom det allerede har blitt gjort."

Fred pustet ut med et slikt vindkast at Fanny så opp for å undersøke farens angst. Da hun så refleksjonen hans, ropte hun: "Se Ebby! Far begynner å ligne onkel Joakim." Sammen fniste de mens leken varte.

"Fred, du tror kanskje jeg har overskredet her, men jeg er bekymret for enhver skade som kan ende deg."

Fred dro inn mer luft enn han trengte før han sa: "Eleanor har ingen kunnskap om økonomi. Kvinner har ikke talent for det. Vi beskytter..."

"Søppel! Humbug! Slutt å skravle om falske grunnsetninger."

"Men husholdningskulturen ..."

"Bare skapt for lydighet." Scrooge stoppet opp, og spurte så: "Har du i det hele tatt tenkt på hva som ville skje med jentene hvis du døde?"

"Jeg har unngått det emnet, så det ville ikke bli brakt inn."

"Min gode mann, forberedelser er aldri bortkastet." Scrooge forklarte sin begrunnelse for å styrke Eleanor uten samtykke. "Jeg har sett for mye til å unngå dette. Vi som har midler ser aldri engang på vanskelighetene som skapes når forsørgeren faller."

«Enkebeskyttelsesloven gir trygghet».

"Eleanor ville motta klærne dine, men ikke huset eller pengene dine. Ved din død ville hun fortsatt mangle fulle rettigheter, og tvillingene... Jeg kan ikke engang tenke på

deres mulige overgrep." Med et ønske om å roe spenningene, avsluttet Scrooge med:
"Og så er det den nye babyen."

"Ny baby?"

"Igjen, jeg har overgått meg selv her."

"NY BABY! Det er nyheter jeg må tenke på."

"Jeg hørte navnet Joise, men kan ikke si om det vil bringe en gutt eller en jente."

"For meg spiller det ingen rolle."

"Men det burde det, for samfunnet vil diktere deres friheter ved fødselen." På jakt etter en fortsatt metode for overtalelse, la Scrooge til: "Jeg kan ikke tvinge deg til å være oppmerksom. Men jeg har sørget så godt jeg kan for familiens sikkerhet, dersom din bortgang skulle komme for tidlig."

"Jeg burde være takknemlig, men jeg føler meg fortsatt forringet."

"Jeg har ikke forståelse for å vite om det skyldes at jeg handlet uten konsultasjon, eller fordi du har behov for å beskytte kontrollen din."

Fred pustet ut og sa: "Begge setter meg på en ynkelig måte."

"Yhaah-ae. Yhaah-ae."

Scrooge så seg over skulderen, smilte, og sa så: "Jeg blir oppringt. Husk å leve i det minste i godhet."

"Vent... hva har skjedd Unc..."

"Yhaah-ae. Yhaah-ae. Khaac-aaac."

SLUTEN